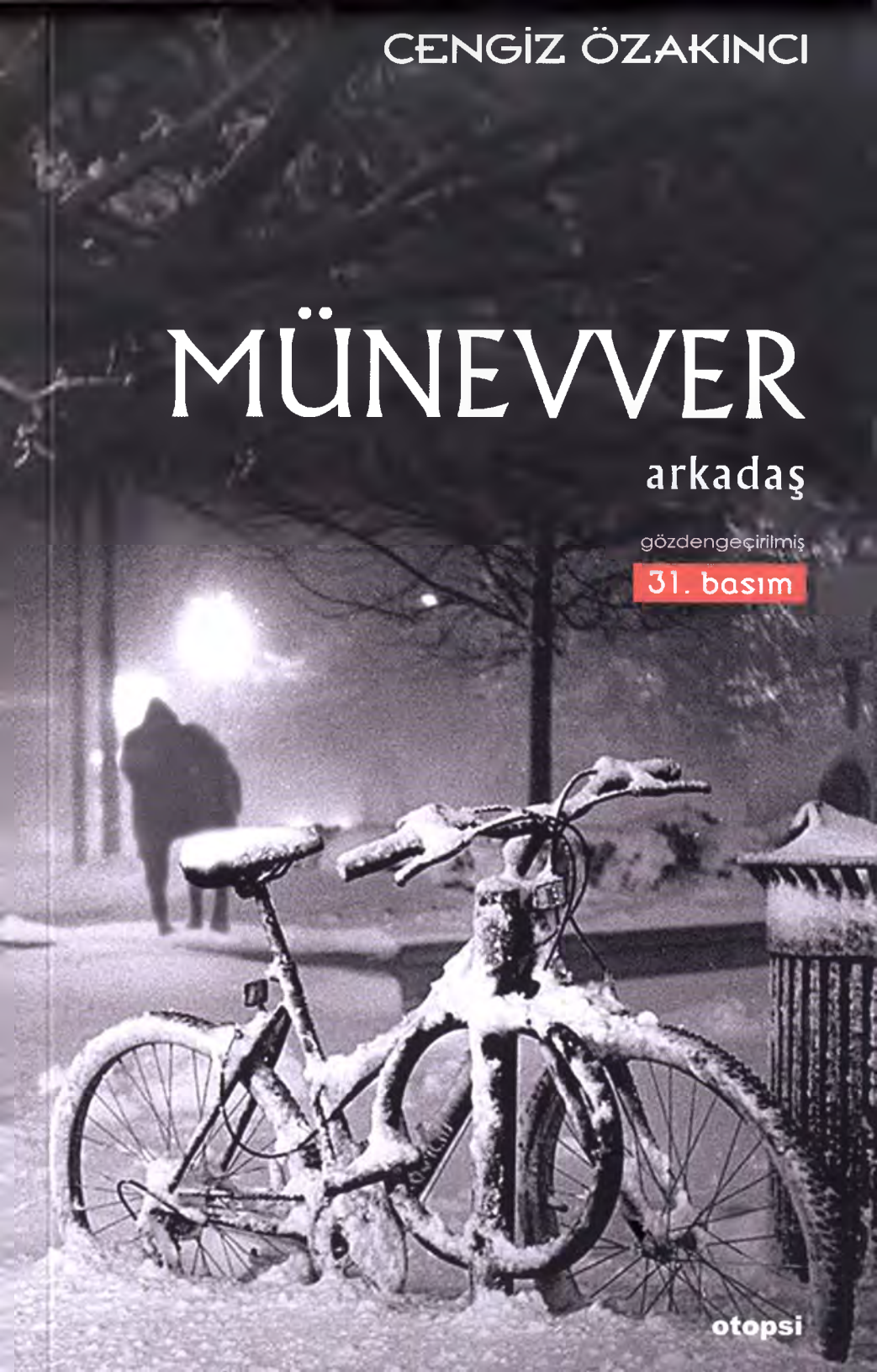
CENGİZ ÖZAKINCI

MÜNEVVER

arkadaş

gözdengeçirilmiş

31. basım

otopsi

CENGİZ ÖZAKINCI

MÜNEVVER

"arkadaş"

31. Basım / Temmuz 2019

otopsi

CENGİZ ÖZAKINCI

MÜNEVVER

"arkadaş"

ISBN-975-8410-65-2
Barkod: 9789758410651

1.-20. basımlar / Aralık 2004 / filika
20.-24. basımlar / Aralık 2004 / filika
25.-26. basımlar / Ağustos 2006 / filika
27. basım / Ekim 2007 / otopsi
28. basım / Temmuz 2009 / otopsi
29. basım / Eylül 2010 / otopsi
30. basım / Ağustos 2014 / otopsi

© Cengiz Özakıncı
© Nuhungemisi Kültür ve Sanat Ürünleri
Yayıncılık Reklamcılık ve Film San. Tic. Ltd. Şti.
Bütün yayın hakları saklıdır.

NUHUNGEMİSİ
KÜLTÜR VE SANAT ÜRÜNLERİ
YAYINCILIK REKLAMCILIK VE FİLM
SANAYİ TİCARET LİMİTED ŞİRKETİ
Fulya Mah. Aytekin Kotil Cad. No: 35-A
Sarmaşık Apt. K:2 D:7 Mecidiyeköy - Şişli
Tel: 0212 5196848 Faks: 0212 5196848
Mecidiyeköy Vergi Dairesi: 6320229272
Yayıncı Sertifika No: 11507

otopsi yayınları
Nuhungemisi Kültür ve Sanat Ürünleri Yayıncılık reklamcılık ve Film Sanayi Ticaret Limited Şirketi'nin Kitap Yayın Markasıdır.

Baskı ve Cilt: MAS Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Hamidiye Mah. Soğuksu Cad. No:3 Kağıthane / İstanbul
Tel: 0212 294 10 00 / e-mail: kitap@masmat.com.tr
Sertifika No: 12055

CENGİZ ÖZAKINCI'NIN
YAYIMLANMIŞ YAPITLARI

Araştırma-İnceleme

- **İletişim Çağında Aydın Kirlenmesi** (Bellek y.)
- **Dünden Bugüne Türklerde DİL ve DİN** (Otopsi y.)
- **İslam'da Bilimin Yükselişi ve Çöküşü** (Otopsi y.)
- **Dolmakalem Savaşları** (Otopsi y.)
- **Euro-Dolar Savaşı** (Otopsi y.)
- **Türkiye'nin Siyasi İntiharı: Yeni-Osmanlı Tuzağı** (Otopsi y.)
- **İblisin Kıblesi / United States Of İrtica** (Otopsi y.)
- **Tarih Üzerinden Psikolojik Savaş ve Atatürk Dersi** (Otopsi y.)

Öykü-Roman

- **Neveser / Yazar, Ne Yazar, Ne Yazamaz** (Otopsi y.)
- **Münevver / Arkadaş** (Otopsi y.)
- **Derin Yahudi: Siyon-Türk Zelda** (Otopsi y.)
- **Düet ve Düello / Bir Kadın Bir Erkek** (Otopsi y.)

e-posta:
cengizozakinci @ hotmail.com

'biz'e

Savrulan kar taneleri kaşlarıma, kirpiklerimin arasına doluşurken, boynuma doladığım kaşkolu çenemden, dudaklarımdan, burnumun üzerinden sımsıkı geçirip, gözlerimin altına doğru çekiyorum. İçi tüylü parkamın kapişonu alnıma düşmüş, kaşlarımın üzerine devriliyor. Sokak lambalarının ışığında, kaldırımda biriken karlara bata çıka, gölgemi çiğneyerek yürüyorum. Cebimde Neveser'den armağan deri kılıflı yassı çelik matara. Üşümüşüm. Durup bir yudum alıyorum mataramdaki kanyaktan. Osmanbey'de mağazalar çoktan kapanmış. Kaldırımlar, caddeler ıssız. Botlarım kar suyunu emiyor; çoraplarım ıslak.

Harbiye'ye vardığımda Uğur Mumcu'nun üç yöne bakan anıtı dikiliyor karşıma. Bronz şapkasının üstü tepeleme kar. Yan duvarda bir sürü afiş: *"Savaşa Hayır!", "Yankee Go Home!", "Katil Bush!", "Irak Bahane! Amerika Türkiye'yi İşgal Etmek İstiyor!"*

Mataramı kaldırıp:

"Bugün 24 Ocak 2003, sayın Mumcu," diyorum, "günlerden Cuma... Bu mübarek günde, gecenin bu saatinde, öldürülmenizin onuncu yılında, sizi anmaya geldim."

Karlar uçuşuyor bronz anıtın çevresinde. Bir yudum daha alıyorum:

"Sizi, on yıl önce, tam bu günde, işte böyle soğuk bir kış gününde..."

Boğazım düğümleniyor.

Cebimde öten telefonu eldivenle kavrayıp çıkartmak epey uğraştırıyor beni; ama başarıyorum:

"Bu ne biçim alo? O ne ses öyle?" diyor Neveser.

"Dışardayım," diyorum; "müthiş kar var İstanbul'da. Soğuktan çenem titriyor."

"Kim var yanında?"

"Yalnızım."

"Eh, pes yani, bundan sonra hiçbir şey söylemiyorum ben sana!"

"Neveserciğim, lütfen..."

"Lütfen'i yok canım; güya kızımı görmeye geldim, tatil yapıyorum şurada; ama Türkiye'de olup bitenleri izlemekten ruhum karardı vallahi. DGM Başsavcısı *'ulusalcı yazarlara yönelik öldürümler sürebilir,'* diye bas bas bağırıyor; gazeteler *'sıradaki üç kişiden biri'* diye senin de adını veriyor; *'korunması gerekir'* diyor adam, daha nasıl uyarsın? Gecenin bu saatinde elini kolunu sallaya sallaya dolaşıyorsun, öyle mi? Düşün-

dükçe mideme sancılar giriyor. Kızım *'anne neyin var, hasta mısın'* diye dolanıp duruyor tepemde. Hemen eve dönüyorsun. Saat kaç şimdi Türkiye'de?"

"Dur bakayım, karanlık; zor görüyorum ekranı; dokuz buçuk olmuş."

"Neredesin şimdi?"

"Harbiye'de; Uğur Mumcu anıtının dibinde."

"Yahu, ölüm listesindeki bir yazar, gecenin dokuz buçuğunda, Uğur Mumcu anıtının dibinde ne yapar?!"

"Saygılarını sunar."

"Delisin sen."

"Bugün 24 Ocak. Onuncu yıldönümü. Necip Bey de öldürüleli otuzaltı gün oluyor. Yazdıkları yüzünden öldürülen tüm yurtseverleri anıyorum burada."

"İyi, ama..."

"Ama'sı yok. Beni düşünme sen. Git Fransa'da kayınvalidenin evine, kızının yanında keyif çat. Boşanmanıza rağmen seni bir türlü unutamayan o pek asil Mösyö Bosquet de oralarda mı bari?"

"....."

Hat mı kesildi, yoksa Neveser mi kızıp yüzüme kapattı, anlayamıyorum. Uyarısı tedirgin ediyor beni. Yazarların hep havanın erken kardığı, yolların erken ıssızlaştığı, herkesin soğuktan korunmak için sıcak, kapalı ortamlara sığındığı, bu yüzden görgü tanığı bulmanın güçleşeceği kış aylarında öldürüldüklerini anımsayınca, arada bir arkama dönüp, izleyen birileri var mı diye bakarak yürüyorum. Uzaklarda birkaç karaltı dışında kimsecikler yok yürüdüğüm kaldırımda. Bu kış kıyamette sokak köpekleri dahi ortalıkta görünmüyor. *'Korkunun ecele yararı yok,'* diyorum içimden.

Öfkelendi, evet. Yüzüme kapadı telefonu. Haklı mıydı? Hayır. Niçin gitti? Kızını görecek. Peki, ben ne olacağım? *"Seni seviyorum,"* diyorsun. Tamam, ben de seviyorum. Ama nasıl sevgi bu? Yazın Antalya'da otel işleteceksin, kışın kızının yanına Paris'e gideceksin; üstelik ayrıldığın eşinin annesinin evinde kalacaksın; o adam da *"pişmanım beni affet,"* diye çevrende dolanacak; eh, peki sen ve ben, biz, ikimiz ne olacağız Neveser? Yılda beş altı kez bir araya gelebilen iki sevgili, öyle mi? Kasım'dı gittiğinde. Ocak'tayız şimdi; iki ay olmuş birbirimize sarılmayalı. Özledim. Her yerde kar var. Fransa'da da. Avrupa donuyor. Polonya'da yüzseksenüç kişi donarak ölmüş bu ay. Her yerde kar var. Geçen yıl, tanıştığımız ilk gece de böyle soğuk ve karlıydı. İlk kez o gece kolkola girmiş, birbirimize sokularak yürümüştük. Uzaklardasın şimdi; ama ilk yürüyüşümüzde, birbirimize ilk dokunuşumuzu anımsıyor tenim.

Telefon cebimde titriyor yine. Açıyorum. Bu kez konuşmuyor. Fransızca bir şarkı yayılıyor soğuktan buz kesilen kulağıma:

Tombe la neige...
Tu ne viendras pas ce soir...

Türkçe uyarlamasını ilk gençliğimde çok dinlediğim Adamo'nun şarkısı bu:

Heryerde kar var; kalbim senin bu gece...
Gözler yalnız özler; karda senden izler...

Telefon kulağımda, şarkıyı dinleyerek yürürken in cin top oynuyor Taksim'de. Benim gibi bir kaç kişi, kaldırımları bırakmış, arada bir zincir takmış araçların karları yararak ağır ağır yol aldıkları caddenin ortasından yürüyor. Alanda, İstiklal caddesinin başında, bir polis aracı; tepesinde bir karış kar. Caddenin yılbaşından kalma ışıklı süsleri geceyi ve karı aydınlatırken, yürüme gücüm tükeniyor. Az ileride, sokağın

içinde, pencerelerinden taşan ışığın yerdeki karları sarıya boyadığı bir kafe-bar görüyorum. Açık olmalı. Bakıyorum, gölgesi camların buğusuna düşen birileri var içeride; evet, açık. Seviniyorum.

Dinlettiği şarkı bitince, bir şey söylememe izin vermeden, "seni seviyorum," deyip kapatıyor Neveser.

Kapının önündeki demir ızgaraya vuruyorum ayaklarımı; botlarımın burnunda biriken karlar, tabanındaki oyukları dolduran buzlar, parça parça dökülürken, kapının camına düşen görüntüme bakınca; gençliğimde sol gösterilere giderken tanınmayalım diye yüzümüzü gözümüzü kaşkol ve kapişonlarla sarıp sarmalayarak tam da böyle gizlediğimizi anımsayınca, gülerek dalıyorum içeriye. Sıcak gözlerimi yalıyor. Bir köşede kadınlı erkekli altı yedi kişinin eğlendiği tek masa dışında, müşteri yok.

"Kimse kıpırdamasın! Herkes yere yatsın!" diye bağırsam ne yaparlar acaba beni böyle eylemci gibi birden bire karşılarında görünce, derken; bir kadın masadan fırlayıp:

"İşte!" diye haykırıyor sevinçle, "geldi!"

Şaşırıyorum. Yerinden fırlarken oturduğu iskemleyi deviren kadın koşup boynuma atlıyor:

"Aydın! Canım benim! Biliyordum, biliyordum geleceğini."

Daha ben yüzümü gözümü açıp üstümdekileri çıkarmaya fırsat bulamadan, sevgilisi geldi sanıp belime sımsıkı sarılan kadının kokusu hoş, başdöndürücü. Onu bir parça kendimden uzaklaştırıp kaşkolumu yüzümden indirmeye davranıyorum; bırakmıyor. Bardaki geniş aynaya takılıyor gözüm. Aynadaki görüntümüz sinema afişi gibi: Bir adam, ağzı yüzü kapalı, üstü başı kar içinde, soğuktan donmuş, korkuluk gibi dikiliyor; hoş bir kadın, adama sarılmış, başını adamın göğsüne gömmüş, öylece duruyor.

Kaşkolumu güçlükle burnumdan sıyırıp çenemin altına doğru çekerken;

"Hanımefendi, lütfen, bir dakika, ben Aydın filan..."

"... değilim," dememe fırsat vermeden, sesimi duyar duymaz, birkaç adım uzaklaşarak karşıma geçmiş, atkımı çözdükçe ortaya çıkan yüzüme şaşkınlıkla bakıyor:

"Ama!.."

Göz göze geliyoruz. Ne yaptım ben, der gibi kırışan alnına götürüyor elini. O ana dek olan biteni oturduğu yerden gülümseyerek izleyen arkadaşlarından biri fırlayıp geliyor yanına:

"Münevver, gel canım, benzettin."

"Ah, ama!," diyor büyük bir düş kırıklığıyla; "nasıl olur?"

Saçları hafifçe dağılmış; bakışları buruk. Yüzü hiç yabancı gelmiyor.

Yanıma sokulan garson üzerimdekileri alırken;

"Evet, benzettiniz, üzülmeyin," diyorum, "olur böyle şeyler; şimdi bakarken ben de sizi birine benzetiyorum ama, kime benzettiğimi çıkartamıyorum; oluyor işte."

Başını kaldırıp iri, büyüleyici gözlerini yüzüme dikiyor. Belleğini yoklar gibi gözlerimde, burnumda, dudaklarımda, çenemde dolaştırıyor bakışlarını. Bense onun;

"Tekrar özür dilerim," diyen dudaklarında tanıdık çizgiler yakalıyorum.

O, arkadaşıyla birlikte masasına doğru giderken, ben kendimi bara atıp bir tabureye ilişiyorum.

Az önce çaldığı parçayı yarıda kesen piyanist, parmaklarını yeniden tuşlar üzerinde dolaştırırken, oduncu gömlekli, avcı yelekli bıçkın barmen, gülümseyerek soruyor:

"Bir içki alır mısınız?"

"Bir dakika," diyorum, "kendime geleyim önce."

Münevver.. Evet, Münevver diye seslendi arkadaşı. Belleğimi yokluyorum. Münevver diye bir tanıdığım yok.

"Bir bloodymary kendinize getirebilir sizi," diyor barmen; "dışarıda üşümüşsünüzdür, içiniz ısınır."

"Kanyak içerek yürüyordum, şimdi ters gelir o."

"Öyleyse yine bir konyak vereyim size."

"Daha sonra."

Bardaki aynadan o masadakilerin yüksek sesle gülüp konuşarak şakalaştıklarını görebiliyorum. Münevver? Biraz daha yana kaysam, onu da göreceğim. Ama karşıma dikilen barmen, görüntüyü kapatıyor.

"Okur musunuz lütfen," diyerek önüme sürdüğü tek sayfalık bildiriye bakıyorum:

.....

ABD, bir kez daha savaş istiyor!

Irak'ta gerçekleşecek, bütün dünyayı etkileyecek, yaşamımızı karartacak bu savaşı istemeyenler, durdurmak için harekete geçmiş olanlar da var:

İnsan Kalkanı Eylemcileri...

"Bu savaşı durdurabilirsek bütün savaşları durdurabiliriz" sloganıyla Londra'dan yola çıkan *İnsan Kalkanı Eylemcileri*, 5-6 Şubat 2003'te İstanbul'a uğrayarak buradan Bağdat'a gideceklerler.

Biz aşağıda adı geçen işletmeler, *İnsan Kalkanı Eylemcileri*'nin İstanbul'da olacağı günlerde, elde edeceğimiz tüm geliri onlara bırakmaya karar verdik. Barışın yanında, savaşın karşısında yer alacağız. Eylemciler de gecelerin düzenleneceği mekanlarda bulunacaklar.

Savaşa karşı yaşamı savunmak adına herkesi, en azından *içtikleri içkilerle olsun, barışa destek vermeye* çağırıyoruz.

İmzalar:

Dulcinea - Hayal Kahvesi - Karga - Kemancı - Roxy - Shaman Wmc - Trip@Hera"

.....

Irak'a gönderilecek Amerikan deniz piyadelerinin Fox Tv'de izlediğim and içme töreni geliyor gözlerimin önüne:

"Biiiiiiiz deniz piyadeleriiiii!" diye gürlüyorlardı hep bir ağızdan; "Bastığımız yeri titretiriz! Biz cehennemiz! Öldürürüz, mahvederiz! Anamız makineli tüfek, babamız şeytan! Onurluyuz! Korku nedir bilmeyiz! Canavarız! Suda! Karada! Ey Amerikan düşmanları! Korkun bizden! Kan kustururuz size! Her zaman, her yerde, bayrağımız uğruna can veririz! Havacıların kartalı! Denizcilerin çapası! Karacıların halatıyız biz! Yedinci Gün'de! Allah dinlenirken! O'nun sınırlarını aştık! Dünyayı ondan çaldık! Güç bizde artık!"

Amerikan bayrağının altında, tepeden tırnağa ağır silah ve bombalarla donatılmış binlerce Amerikan deniz piyadesi, hep bir ağızdan işte böyle ölümüne antlar içip, gözlerini kan bürümüş olarak Irak'ı işgale yollanıyorlardı.

Bildiriyi okurken, gözlerini üzerime dikmiş izleyen barmen, başımı kaldırdığımda;

"E, ne diyorsunuz?" diyor gülerek, "barışa destek için bir içki içmez misiniz?"

"Amerika'nın Irak'ı işgalini engelleyeceğini bilsem, alkolik olmaya bile razıyım ben," diyorum.

Bir kahkaha atıyor;

"Alkolik olmayın canım; bir içki alın, yeter."

"Peki," diyorum; "ben size bir içki ısmarlayayım öyleyse; bu da barışa destek sayılmaz mı?"

"Oo, hem de nasıl!," diyor babacan bir tavırla; "Size adımı söylemeyi unuttum: Benim adım Barış.. Yani ısmarladığınız her içki hem *'barış'*a hem de Barış'a destek olur."

"Öyleyse iki içki ısmarlıyorum, biri o *'barış'* için, biri bu Barış için."

Kendisine bir içki hazırlıyor gülerek:

"Bu akşam burayı açıp açmamak konusunda kararsızdık," diyor; "ulaşım felç, yollar kardan kapalı; kimse gelmez diyorduk. Ama çok önceden ayırtmışlar bu masayı; yaşgünü varmış. Geldik biz de."

"68'lerde *'Savaşma, Seviş'* derlerdi. Siz *'Savaşma, Sarhoş Ol'* diyorsunuz. Bildiriye göre, içki paraları barış eylemcilerine gidecek. Demek içmeyen barışçı olmuyor. Yaşgünü masası barışa yeterince destek oluyor mu bari?"

Gülüyor;

"Hangi barışa?"

Barın aynasından dipteki masaya bakıp beni sevgilisi Aydın'la karıştıran Münevver'i görmeye çalışırken, masadakiler kendi aralarında, adım adım yaklaşan savaşı, Bush'un ve Saddam'ın ne yapacağını, Irak'ın ve Türkiye'nin ne olacağını konuşuyorlar. Havada her yere sinmiş, her yanı bürüyen, ağır mı ağır savaş kokusu. Hepimiz İkinci Dünya Savaşı'nda yaşanan aşkları anlatan filmlerden bir sahnenin içinde gibiyiz; sanki az sonra sirenler çalacak; hepimiz sığınaklara koşacağız; başlarımızı dizlerimizin arasına gömüp ellerimizi ensemizde kavuşturarak bekleyeceğiz; sığınak, yakına düşen bir top mermisiyle sarsılacak ve yanımda büzülmüş oturan Münevver, sıçrayıp boynuma sarılacak...

"O masa -içtiklerine bakılırsa- hem *barış* sever, hem Barış sever," diyen Barmen'in sesiyle daldığım düşten sıyrılıyor; kalbimde Neveser varken nasıl olup da Münevver'i düşlediğime şaşıyorum.

"Türkiye'ye seksen doksan bin coni yerleştirecekmiş Amerika," diyor Barış; "Mardin'e filan onbinlerce Amerikan askeri dolacakmış. Adamlar sürekli arazi satın alıp duruyor. Bastırıyorlar doları, alıyorlar toprağı; kimse de yapamazsınız, edemezsiniz demiyor. Devlet yok sanki."

"Yalnız bu mu?," diyorum, "istedikleri öyle şeyler var ki, insan şaşıyor. Çorlu, Afyon ve Sabiha Gökçen havaalanları... Neredeyse bütün limanlar... "

Bir hafta önce, gazetelerde Amerikalıların "Irak'a saldırırken kullanacağız," dedikleri Sabiha Gökçen Havaalanı'nda incelemelere başladıklarını okumuş, içimden; *"Irak'a İstanbul'dan kalkan uçaklarla mı saldıracaklar? Allahallah!? Yahu, İncirlik var ya ellerinde, yetmiyor mu orası? Başka bir iş olmalı bunun altında,"* demiştim.

Araştırınca gördüm ki; sivil amaçlı denilen Sabiha Gökçen Havaalanı 1997'de Amerika'nın verdiği 550 milyon dolarla, sivil ve özel şirketlerce değil; Savunma Sanayii Müsteşarlığı'nca –demek ki savunma amaçlı olarak- yapılmaya başlanmış; 8 Ocak 2001'de bitmiş; işletmesi de nedense bütün sivil havaalanlarını işleten DHMİ'ye değil, çoğu Savunma Sanayi Müsteşarlığına bağlı şirketlerden oluşan HEAŞ'a verilmiş. Sivil tarifeli yolcu uçakları için yapıldığı söylenen bu havaalanından, bitmesinin üzerinden tam iki yıl geçmesine karşın, *sivil* tarifeli uçak seferleri nedense başlatılmamış daha. Sanki, ta en başından Amerika'nın gelecekteki askeri gereksinimlerini karşılamak amacıyla yapılmış gibi! Yoksa Amerika, şimdi giriştiği bu askeri harekatın düğmesine, altı yedi yıl önce, bu havaalanı için 550 milyon dolar verdiği 1996-1997'lerde mi basmıştı? Amerika, 1960'larda Türk Ordusu Kıbrıs'a çıkartma yapmaya kalkıştığında, '*bizden aldığınız askeri araçları bizim izin vermediğimiz işlerde kullanamazsınız*' diyerek dikilmişti karşımıza. Sabiha Gökçen Havaalanı da Amerika'nın verdiği parayla yapıldığına göre?.. Irak'a saldırmaya hazırlanan Amerika'nın, üs olarak Türkiye'nin Irak'a en uzak yerindeki bu havaalanını seçmesi, buraya asker ve malzeme indirmeye kalkışması, bu harekatın yalnızca Irak'la sınırlı olmadığını; bilmediğimiz gizli hedefleri olabileceğini düşündürüyor.

"Coniler yoksa bizi de mi işgal edecek dersiniz?" diyor Barış.

"Her şey olabilir," diyorum.

"Ama Amerika bizim dostumuz, biz de onun bir dediğini iki etmiyoruz; peki bunlar niye işgal etsin bizi?"

"Birinci Dünya Savaşı'nda Almanya da güya dostumuzdu bizim," diyorum; "Osmanlı Genelkurmayı'nı da Alman subayları yönetiyordu. İsmet İnönü, o tarihte kendisinin komutanı durumunda olan Alman Generalini; *"Niçin Belçika'yı almakta bu denli ısrarlısınız? Ne olacak alıp da? Belçika değer mi bunca yaptıklarınıza? Sarfettiğin gayrete bak..."* diye sıkıştırıyor. Alman, *'Asıl hedef o değil; Belçika'dan sonra şurası, ondan sonra da burası,'* derken; sıraladığı bütün gerekçeler İnönü tarafından çürütülünce; sonunda dayanamayıp; *"Türkiye!"* diye patlıyor; *"nihai hedefimiz Türkiye!"* Osmanlı Genelkurmayı'nı bile yönettirecek kadar dost bildiğimiz Almanya'nın gerçek hedefinin Türkiye'yi elegeçirmek olduğunu duyunca gözleri faltaşı gibi açılan İnönü: *"Nasıl Türkiye?"* deyince hemen toparlanıyor Alman general: *"Canım,"* diyor, *"yanlış anladın, yani o zaman, ordularımız Türkiye'de toplanınca daha rahat çalışacağız birlikte, daha iyi olacak."*

"Vay canına, dosta bakın!" diyor Barış.

"Şimdi de dostumuz Amerika, Irak'ı vuracağım diye diye ordularını Türkiye'ye yerleştirir; bir de bakmışsın, Irak'ı vuracağız diyen Amerika, Türkiye'yi işgal etmiş, çıkmıyor. Olamaz mı?"

"Olur mu olur valla!" diyor gülerek; "Siz tarihçisiniz herhalde?"

"Yok," diyorum, "okuduklarımdan kalmış aklımda."

Islak çoraplarım ayaklarımı sızlatmıyor artık. Botlarım ısındı. Neveser'i arasam iyi olacak. Telefonum parkamın

cebinde kaldı. Vestiyere giderken gözucuyla süzdüğüm masada Münevver'i göremiyorum.

Bakıyorum: Cep telefonumun ekranında üç küçük zarf: Neveser aramış, mesaj çekmiş:

yalvarırım aç şu telefonu
gözüme uyku girmiyor

Vestiyerin önünden arıyorum onu. Açmıyor. Kızmış olmalı. Paris'e gitti gideli gerginiz.

Vestiyerin yanındaki bayanlar tuvaletinden iç çekerek ağlayan bir kadın sesi geliyor. Kulak kabartıyorum:

"Hayır, ben öyle demek istemedim," diyor kadın; "*Önüme çıkanı sana benzeterek 'Aydın'cığım!' diye üstüne atlamaya başladım*, derken, seni nasıl özlediğimi anlatmak istiyordum yalnızca. *'Başkalarıyla olurum,'* demek mi bu? Pes yani, sözü nerelere çekiyorsun."

"Aa," diyorum içimden, "tuvalette ağlayan Münevver'miş."

"Lütfen," diyor sesi titreyerek, "açık konuş benimle. Bak, yaşgünümde bile yoksun. Neler oldu böyle sana, anlamıyorum. Asena'yı tanıdıktan sonra uzaklaştın benden. Evet. Ne dersen de, sevgine inanmıyorum artık senin."

Bara döneyim, derken Münevver kulağında cep telefonu, konuşarak çıkıyor tuvaletten. Gözleri ağlamaktan kızarmış:

"Evet ama," diyor, "benim işim böyle, bir ay buradayım, bir ay yurtdışında; ne yapayım, bırakayım mı işimi? Sabah uçağıyla indim Yeşilköy'e; eskiden her gelişimde karşılardın beni. Bu akşam da birlikte olacağımızı biliyordun. Hayır!.. Dinlemiyorum artık seni; böyle bir özür olamaz."

Gözünün çevresindeki boyalar gözyaşlarıyla ıslanıp elmacıklarının üzerine yayılırken sesi titriyor:

"Peki, öyle olsun!" diyor burnunu çekerek; "sen bilirsin."

Hırsla kapatırken elinden kaçırdığı telefon, yerde yuvarlanıp burunları hala kurumamış olan botlarımın arasında duruyor. Eğiliyorum.

"Almayın, lütfen!" diyor öfkeyle, "bırakın, orada kalsın."

Doğrulurken gözgöze geliyoruz. Gözlerinde kıvılcım. Ayaklarımın arasında öylece duran telefon birden Beethoven'in Avrupa Birliği'ne marş olan 9. Senfonisiyle çalmaya başlıyor. Bakıyorum ekranda yanıp sönen yazıya: "Aydın". Münevver, gözleri ısrarla çalan telefonun ekranına dikili; yanıma gelirken, bu kez benimki ötmeye başlıyor. İki telefonun sesi birbirine karışırken açıyorum. Neveser. Kızmış:

"Üç kez aradım cebinden, açmadın. Evi aradım, yoksun. Burada dokuz doğruyorum. Aşkım, yine nerelerdesin?"

"Ben,.."

"Yalnız mısın?"

"Evet, yalnızım."

"Ama birinin telefonu çalıyor galiba, yanında biri var senin."

"Şey, bak.."

"*Varolmanın Dayanılmaz Hafifliği*'ni mi yaşıyorsun yokluğumda?"

"Hayır canım, sen o romana taktın ama, her yazar Milan Kundera'nın Tomas'ı gibi aynı anda iki kadınla birlikte olmaz. Bunu sil kafandan. Ben Kundera'nın Tomas'ı değilim; sen de benim Sabina'm ya da Tereza'm değilsin."

"Ama benim sezgilerim senin orada biriyle birlikte olduğunu söylüyor."

Kızıyorum:

"Eh, benim sezgilerim de senin Paris'te eski eşinle birlikte olduğunu söylüyor. Ne yapacağız şimdi!"

"Bunu bana söyleyemezsin!" diyor.

"Söylerim!"

"Söyleyemezsin, lütfen söyleme bunu."

"Bir kadın, sevgilisiyle birlikte olabileceği yılın birkaç ayını, İstanbul'da sevgilisiyle geçirmek varken, Paris'te kızının yanında geçiriyorsa, söylerim."

"Lütfen, n'olur düşünme böyle. Kızın sorunları var, gelmek zorundaydım. Lütfen, inanmıyorsan atla bir uçağa, gel sen de. Gelirsen kaygılarının ne denli boş olduğunu göreceksin."

"Pasaportum yok ki benim. Hiç olmadı. Hem sakıncalıyımdır ben. Vermezler."

"Ben ayarlarım buradan. Fransa'nın eski Kültür Bakanı'yla tanışıyoruz; ben evliyken ailecek görüşürdük. Sana bir konferans daveti çıkartırım. DGM Başsavcısı'nın gazetede yayımlanan demecini gösteririm onlara. *'Yaşamı tehlikede'* derim. Yalan mı?"

"Sakın böyle bir şey yapma Neveser! Bir zamanlar Yaşar Kemal'lerin, Livaneli'lerin ve daha pek çoklarının yaptığını yapamam ben. Öldürüleceksem vatanımda öleyim. En ufak bir korkuda kapağı yurtdışına atarsın; sonra da canını borçlandığın o yabancı devletin ajanlaştırdığı bir yazar olup çıkarsın. Sakın ha! Hem, bizim ilişkimizde eski eşinin adını duymak istemiyorum bir daha."

"Peki, o zaman, ben burada her gün acaba ne oldu diye yüreğim ağzımda yaşayayım. Türk televizyonlarının haberlerini izleyeyim kaygıyla. Asıl senin bunca olanağı reddedip buraya gelmemen düşündürüyor beni."

"Nasıl yani?"

"Bilmem, seni sık sık arayan eski sevgililerini bırakamıyorsundur belki de?"

"Neveser! Yapma! Lütfen."

"Belki, yeni bir sevgili bulmuşsundur!"

"Eh, sen benim için öyle düşünürsen, ben de senin için böyle düşünürüm; hakkım yok mu buna?"

"Hayır, yok!"

"Var!"

"Yok!"

Öfkeyle kapatıyorum telefonu. Birkaç adım ötemde, vestiyere dayanmış, bir yandan yüzündeki boyaları düzeltip bir yandan konuşmamızı dinleyen Münevver, elindeki küçük aynayı çantasına atıp yanıma doğru gelirken, acı bir gülümsemeyle bakıyor yüzüme. Ayaklarımın arasına düşürdüğü cep telefonu yerde; çoktan susmuş. Bakıyorum, mavi üzerine oniki sarı yıldızdan oluşan Avrupa Birliği bayrağı kaplamış ekranını. Eğilip alıyor ve çantasına atıyor telefonu. Dudaklarında buruk bir gülücük;

"Terkeden ve terkedilen aşıklar gecesine hoşgeldiniz," diyerek elini uzatıyor; "kapıdan girer girmez üstünüze saldırınca şaşkınlıktan tanışmaya fırsat olmadı," diyor; "ama vestiyerle tuvalet arasında birbirimizin sırlarını öğrendiğimize göre, tanışabiliriz artık; adım Münevver."

Tokalaşırken adımı söyleyince *"Ben bu adı daha önce hiç duydum mu?,"* der gibi boşlukta dönüyor gözleri. İki sıra inci kolye boynundan göğsüne doğru kayarken, göğüslerinin arasına inen 'v' yakanın birleştiği yere taktığı üzeri parlak taşlarla süslü gümüşî Osmanlı tuğrasına takılıyor gözüm. Osmanlı'nın 1856'da o dönemin Avrupa Birliği sayılan *Avrupa Devletler Birliği*'ne girdikten sonra, nasıl üye devletler tarafından parçalanarak yok edildiğini düşünüyorum bir an. Dudaklarının saydam pırıltısıyla teninden yayılan koku; sıcaklığı avucumun içine yayılan yumuşak elin sahibine doğru çekiyor beni.

"Hoşbulduk," diyorum gülümseyerek, "terkeden, terkedilen aşıklar gecesine merhaba."

"İstemeden dinlediğim konuşmanızdan yanlış anlamadıysam, yazarsınız," diyor.

"Evet."

"Soyadınız neydi?"

"Tanımazsınız, ünlülerden değilim," diyorum bara doğru yürürken.

"Peki neden yaşamınız tehlikede o zaman?"

Duruyorum. Demek bütün konuşmalarımızı dinlemiş.

"Yok canım," diyorum; "arkadaşım abartıyor biraz."

"*Arkadaş*'lar abartmaz, *sevgili*'ler abartır," diyor göz kırparak.

Barda taburemin üzerine çıkıyorum. Masadaki arkadaşlarının arasına dönmek yerine yanımdaki tabureye ilişen Münevver, eteğine çeki düzen verirken; iki tabure ötemizde, askılı pantolonu ve kır saçlarıyla bilge adam görüntüsü veren piyanist, çalmaya ara vermiş, içkisini yudumluyor.

"Birkaç ünlü yazar tanıdım," diyor Münevver; "Alev Alatlı'yı severim örneğin, *Schrödinger'in Kedisi* müthiş bir kitap. *'Nuke Türkiye!* de öyle. Orhan Pamuk'la Ahmet Altan'a da bayılıyorum. Siz ne tür şeyler yazıyorsunuz?"

"Boşverin benimkileri," diyorum, "siz göğsünüzdeki tuğrayı okşayan *'münevver'* yazarları seviyorsunuz anlaşılan; ulusçu *'aydın'*ları değil. Benimkiler ters gelir size."

"Niye tehlikedesiniz peki?"

"Bakın," diyorum; "Amerika'nın sosyalizmi ve Sovyetler Birliği'ni başdüşman gösterdiği 1945-1991 yılları arasında, Amerikan güdümündeki ülkelerde ve tüm dünyada, yalnızca sosyalizmi ve Sovyetler Birliği'ni savunan Amerikan karşıtı yazarlar öldürülmüştür."

"Eh ama artık sosyalizm de Sovyetler Birliği de tarihe karıştı," diyor.

"Evet, Sovyetler Birliği 1991'de tarihten silindi. Ama Amerika, bu kez de kendisinin küresel egemenliğine karşı duran ulus-devletleri, ulusçuları başdüşman olarak görüyor. İşte bu yüzden, 1991'den bu yana yeryüzünde yalnızca ulusalcı olan ve ulus-devleti savunan yazarlar öldürülüyor.. Bakın öldürülen yazarlarımıza, hepsinin ortak özelliği ulusalcı ve Amerikan karşıtı olmaları. Katil'in kim olduğu belli değil mi?"

"Ve siz de ulusalcı bir yazarsınız."

"Evet."

"Hmm. Anlıyorum. Demek bu yüzden canınız tehlikede."

"Yok canım, nereden çıkartıyorsunuz, değil dedim ya az önce. Ulusalcı yazarlara yönelik *genel* bir tehdit var, evet ama, bana *özel* bir durum yok ortada. Arkadaşım boşuna telaşlanıyor."

"*Arkadaş* mı, *sevgili* mi?" diyor kurnaz bir gülüşle.

Bir süredir barda oturduğu yerden konuşmalarımıza kulak kabartan yaşlı piyanist;

"Ben size şu *arkadaş* mı *sevgili* mi konusunda bir şeyler söyleyebilir miyim çocuklar," diyor.

"Buyurun," diyor Münevver.

Taburesinden inip eliyle bir dakika diyerek piyanosunun başına geçiyor. Uzun parmaklarıyla tuşları okşarken titrek bir sesle başlıyor şarkıya:

bir kıvılcım düşer önce, büyür yavaş yavaş
bir bakarsın volkan olmuş yanmışsın ***arkadaş***
dolduramaz boşluğunu ne ana ne gardaş
bu en güzel, bu en sıcak duygudur ***arkadaş***

Piyanistin söylediği bu eski şarkıyı dinlerken, çenemle piyanoyu göstererek;

"Böyle bir *arkadaş* mı, yoksa –önünde duran telefona bakarak- öyle bir *sevgili* mi ister insan?" diyorum.

Piyanist, bara doğru, bize bakarak yükseltiyor sesini:

ortak olmak her sevince, her derde, kedere
ve yürümek ömür boyu beraberce, el ele
olmasın hiç o ta içten gülen gözlerde yaş
bir gün gelip, ayrılsak bile seninle ***arkadaş***
yollarımız ayrılsa bile seninle ***arkadaş***

"Ben yolumu ayırdığım biriyle *arkadaş* filan kalamam," diyen Münevver, oturduğu uzun bar taburesinden kıvrılarak inerken;

"*Arkadaş* mı, *sevgili* mi?" diyor yeniden gözümün içine bakarak.

"Bilmem," diyorum şaşkın.

Elini omzuma koyuyor usulca.

"Dans?"

"Hmm!"

Piyanist, bulunduğumuz yerde dansettiğimizi görünce bıyık altından gülümseyerek sürdürüyor şarkıyı. Münevver'in arkadaşları, oturdukları masada, kimi elindeki mumu, kimi yaktığı çakmağı kaldırıp sallayarak, hep bir ağızdan katılıyor şarkıya. Bakıyorum, bir an için barmen olduğunu unutan Barış; koca sesiyle herkesi bastırıyor.

Güya dans ediyoruz ama, belini kavramaya elim varmıyor; bir türlü sarılamıyorum Münevver'e. Neveser'in gölgesi dolaşıyor ruhumda. Münevver de öyle; iğreti yaslanmış omzuma; aklının bir köşesinde Aydın'ı düşündüğü belli. Yılmaz Güney'in 1974 affıyla hapisten çıktıktan sonra çektiği *Arkadaş* filminin bu unutulmaz şarkısı, otuz yıldır dillerde. Melike Demirağ söylemişti ilk kez; Şanar Yurdatapan'ın bestesi. Yurda-

tapan'ın gazetelerde gördüğüm Abdurrahman Dilipak'la elele çekilmiş fotoğrafları geliyor gözlerimin önüne ve o anda şarkı tüm büyüsünü yitiriyor benim için. Dansı kesip oturuyoruz.

Barış, bir tabak çerez koyuyor önümüze. Şarkıyı bitiren piyanist, bara dönüp yerine otururken;

"Arkadaşlık, sevgiden üstündür çocuklar," diyor bilge bir tavırla; "bunu hiç unutmayın."

Münevver'in telefonu çalıyor. Donuk gözlerle ekrana bakıyor bir süre. İkircikli. Eli telefonu kavrıyor birden; kısık, öfkeli bir sesle:

"Bitti!" diyor.

Tuşa uzun süre basıp tamamen kapatıyor telefonu.

"Bana bir Jack Daniels lütfen," diyor barmene.

Barış, bana dönüyor soran gözlerle:

"Eh, hadi, ben de bir konyak alayım," diyorum, "Barış'a destek olalım bari."

"Yazarlar da müzisyenler gibi konyak mı içerler?" diyor Münevver.

"Benim içkiyle pek aram yoktur," diyorum; "yürürken üşürüm diye yanıma kanyak almıştım, üstüne başka bir şey içersem bozabilir diye konyak dedim."

"Kanyak mı, konyak mı?" diyor.

"Türk konyağına kanyak, Fransız kanyağına konyak derim ben."

Birlikte gülerken, bu kez benim cep telefonum çalıyor. Az önceki tartışmayı sürdürmek istemiyorum. Basıyorum tuşa; kapanıyor.

"Adı Neveser'di değil mi *arkadaş*ınızın?" diyor Münevver.

Arkadaş sözcüğünü, üzerine basarak, beni iğneler gibi vurgulayışına sinir oluyorum.

"Kapatmasaydınız keşke," diyor; "yazık kadıncağıza; zaten sizin yaşamınızdan kaygılı; sabaha dek merak edecektir şimdi."

"Siz niye kapattınız peki?"

"Benimki başka," diyor.

"Belki benimki de başkadır," diyorum.

Bakımlı tırnağını viski bardağının ağzında dolaştırırken yan gözle şöyle bir bakıp;

"Ne tür şeyler yazıyorsunuz siz," diyor, "merak ettim."

"Politik araştırma-inceleme, dünya nereye gidiyor, Türkiye nereye gidiyor, bunlar."

"Türkiye'nin yıldızı parlıyor şu sıra," diyor büyük bir ciddiyetle; "Amerika Irak'a saldırmak için bize muhtaç. Ortadoğu'yu bizden iyi kimsenin yönetemeyeceğini biliyorlar. Osmanlı'nın geçmişte bu coğrafyada altıyüz yıl egemen olması, bir bilseniz nasıl büyülüyor onları. Osmanlı'yı diriltmeyi bile düşünüyor adamlar. Bizimkiler birazcık akıllı olsa, Amerika'yı arkamıza alıp Ortadoğu coğrafyasında Osmanlı'yı yeniden kurmamız, İslam ülkelerinin başına geçip dünyayı titretmemiz işten bile değil. Ama tutturmuşuz bir üniter devlet, bir laiklik... Adamlar müslüman yahu, laik bir Türkiye'nin önderliğini kabul ederler mi hiç?.. Çıkart anayasandan laikliği, geç eyalet düzenine, bak o zaman nasıl toplanıyor bütün İslam ülkeleri senin arkanda..."

"Okuduğunuz yazarlar damardan girmiş beyninize," diyorum; "Osmanlı, kuşkusuz bizim atamız, övünülecek yanlarıyla övünürüz tabii. Ama, Amerika bize; *"haydi laikliği bırakın, üniter devleti bırakın, ulus-devleti bırakın, eyalet düzenine geçin, Osmanlı'yı diriltin, ben arkanızdayım,"* diyorsa; bunun ardında ne var diye bir bakmak gerek."

"Nasıl yani, doğru değil mi şimdi benim bu söylediklerim?"

"Yeni değil, Amerika'nın, Pentagon'un, CIA'nın yerli 'dolma' kalemler aracılığıyla bütün Türkiye'ye elli yıldır şırınga ettiği düşünceler bunlar. Şimdi tam da bu konuyu yazıyorum ben, birkaç ay sonra yayımlanır. O kitap bir çıksın, okuyun, ondan sonra konuşun derim ben size."

"I-ıh! Katiyyen okumam," diyor, "ben bıraktım artık araştırma - inceleme kitapları okumayı. Sıkılıyorum. Artık öyküden, romandan başkasını kaldırmıyor kafam. Ama yıllar önce okuduğum bir kitap var, bizim şirketin yayımladığı: *Cesur Yeni Dünya*. Bu kitabı okuduktan sonra elime aldığım bütün siyasi inceleme kitapları bana çok sığ ve gülünç gelmiştir. Altı yıl oluyor, tükendi baskısı; zaten parasız dağıtmıştık; kitapçılarda bulamazsınız; ben size gönderirim. Asıl siz yazdığınız kitabı bitirmeden önce bu kitabı bir okuyun da ona göre yazın derim ben size."

"Tamam, ben onu okuyayım, ama siz de benim yazdıklarımı okuyacaksınız, anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Hemen elini çantasına atıp kartvizitini çıkartıyor.

"Buyurun," diyor, "adresim burada yazılı; kitabınız çıkınca yollarsınız."

Ben de bir kartımı verip;

"Siz de o *Cesur Yeni Dünya*'yı hemen bana yollayın lütfen," diyorum; "yazdığım kitabı bitirmeden önce okumak isterim."

Önümüze bir bardak içinde kalem gibi uzunlamasına doğranmış havuçlar koyarken;

"Yazıyorsanız roman yazın," diyor Barış; "bakın Orhan Pamuk'la Ahmet Altan'ın romanları yok satıyor."

"Evet," diyor Münevver gülerek; "roman yazın, hem o zaman ben de okurum."

Yaşlı piyanist giriyor araya;

"Üstadım," diyor; "geçen gün bir fıkra anlattılar, cuk oturuyor. İzin verirseniz anlatayım."

"Anlatın, anlatın, biraz da gülelim," diyor Münevver.

"Temel, bir kitap yazmaya karar vermiş, hemen kitapları satış rekorları kıran yazara gidip: *"Üstat,"* demiş, *"ben bir kitap yazmaya karar verdim ama çok satsın istiyorum, ne yapmalıyım?"* Çok Satan Yazar; *"Bak Temel,"* demiş; *"Türkiye'de çok tutulan üç konu var: Cinsellik, asalet ve gizem. Romanda bunları işler, cinselliği, asaleti vurgulayıp kitaba merak ettirecek gizemli bir ad koyarsan, en az on bin satar."* İşin sırrını öğrenen Temel kolları sıvamış; gecesini gündüzüne katıp yazdığı romanla üç ay sonra yine Yazar'ın karşısına dikilmiş. *"Adını ne koydun?"* demiş Çok Satan Yazar. Temel, büyük bir iş başarmış gibi kasılarak; *"Kitabın adı,"* demiş; *"Kontes'i kim becerdi?"* Yazar, *"Aferin,"* demiş *"çok güzel olmuş, **'kontes'**le asaleti, **'kim'**le merakı, **'becerdi'**yle cinselliği vurguluyorsun. Ama dinsellik eksik. Adına dinsellik katabilirsen bu roman kapışılır."* Temel; *"ha pundan kolay ne var uşağum,"* demiş. Kalemini çıkarıp kitabın adına tek söz eklemiş: *"Allahallah!"*

Sonunda kitap dinsellik de eklenerek çok satacak bir ada kavuşmuş:

"Allahallah, kontesi kim becerdi?"

Bir kahkaha patlatıyor Münevver; gülmekten kırılıyoruz hepimiz.

"Teşekkürler, bana ders oldu bu fıkra," diyorum piyaniste, "ben de yayımlanacak kitabıma böyle bir ad koyayım: *Allahallah, Ortadoğu'yu Kim Becerdi?"*

Barış bir kahkaha patlatıyor barın arkasından. Münevver koluma sarılmış başını arkaya savurarak gülüyor.

"O-hoo! Bunun hiçbir gizemli yanı yok ki üstadım," diyor piyanist; "Ortadoğu'yu Amerika'nın becerdiğini bilmeyen kaldı mı dünyada?"

"Kaldı, kaldı," diyorum; "örneğin Münevver Hanım."

Gülüşü dudaklarında donup yüzüme bakıyor, küskün.

"Şakaydı," diyorum.

"Hıh!" diye kollarını önünde kavuşturup sırtını dönüyor.

"Ama, gerçekten şakaydı," diyorum omzunun üzerinden kulağına eğilerek.

Somurtup şişirdiği dudaklarıyla dönüp viski bardağını kavrıyor:

"Barmenle ve piyanistle birlik olup beni alt ettiniz öyle mi? Alacağınız olsun sizin. Hiç de arkadaşça değil bu yaptığınız," diyor.

"Olur mu hiç, n'olur böyle yapmayın, arkadaşçaydı bu şaka..."

Yüzünü bir gülücük aydınlatıyor:

"*Arkadaş* mıyız?" diyor.

"Eh, öyle olduk sayılır," diyorum.

Bardağını hafifçe dokunduruyor önümde duran konyak kadehine. Gözlerini gözlerime dikmiş;

"Öyleyse arkadaşlığa," diyor.

Kadehimi kavrayıp kaldırıyorum ben de:

"Arkadaşlığa..."

Konyak boğazımdan aşağıya kavurarak inerken, Münevver'in arkadaşları sarıyor çevremizi. Biri:

"Hadi kızım, bir tuvalete gittin kayboldun ortadan, nerede kaldı bu pasta?" derken diğeri;

"Yaşını ortaya çıkartacak töreni geciktiriyor musun yoksa?" diye takılıyor.

"Aydın'ı bekliyoruz galiba," diyen arkadaşına kötü kötü bakan Münevver;

"Aydın'ı filan beklemiyoruz," diyor başıyla beni göstererek; "aramızda bir cumhuriyet aydını var."

Ayaküstü arkadaşlarıyla tanıştırıp;

"Bize katılır mısınız, *arkadaş*?" diyor son sözcüğü vurgulayarak.

"Bilmem," diyorum, "uygun olur mu?"

"Şarkısı bile var," diyor; "az önce söyledik: *Ortak olmak her sevince, her derde, kedere.. "*

"Peki, *arkadaş*," diyorum.

"Pasta!" diye bağırıyor garsonlara.

Hep birlikte masaya giderken koluma giriyor:

"Kaç yaşıma gireceğim dersiniz?"

Durup yüzüne dikkatle bakıyorum:

"Otuz, otuz iki..."

Eliyle, "çıkın, çıkın," diyor:

"Çıkamam," diyorum.

Gülüyor.

Herkes oturduktan sonra yanyana iki boş sandalye kalıyor masada; biri belli ki Münevver'in Aydın'a ayırdığı. O kendi iskemlesine oturunca, boş kalan o iskemleye oturmak bana itici geliyor. Gözlerime bakınca tedirginliğimi kavrayan Münevver hemen yandaki iskemleye kayıyor ve kendi yerine oturtuyor beni.

İki garson, üzerinde bir sürü mumla kıvılcımlar saçan pastayı piyanistin çalıp söylediği "iyi ki doğdun" eşliğinde getirirken, ayağa kalkıp birlikte söylüyoruz:

"İyi ki doğdun Münevver.. İyi ki doğdun.. Mutlu yıllar sana."

Münevver bir solukta söndüremiyor mumları. Alkışlar arasında birkaç kez daha üflüyor ve sönmüş mumları yüksek sesle sayarak çıkartmaya başlıyor pastanın üzerinden:

"Bu bir... Bu iki.. Bu üçç.."

Tam 45 mum çıkıyor pastadan. Dönüp:

"Otuz, otuziki filan değil, kırkbeşmiş demek ki," diyor.

Saçları dökülmüş, uzun boylu bıyıklı arkadaşı masadan fırlayıp;

"Bir dakika, bir dakika, bekle, kesme pastayı" diyerek piyanonun başına gidiyor, piyanistten rica edip oturuyor ve coşkuyla abanıyor tuşlara:

hey yıllar, yenilmedim size; benim için bahar aynı
aynı o ılık rüzgar yine aynı esiyor ellerimden

Ve birlikte söylüyoruz:

hey yıllar yenilmedim size; hatıralarım bile aynı
hep aynı sevgiyle hasretim; duygularım hep aynı

Şarkı bitince, karşımda oturan, barda Münevver'in tanıştıkları arasında göremediğim ince yüzlü kadın;

"Ben bu Özdemir'in sesine dayanamıyorum arkadaşlar, izninizle," deyip kalkarken;

"Bu bizim Bayan Pipo," diyor Münevver; "unuttum sizi tanıştırmayı."

Soğuk bakışları yüzümü delerken, yüksek sesle;

"Gıyabınızda tanıyorum ben sizi, başınız sağolsun," diyen Bayan Pipo, Münevver'e dönüp; "sana da mutlu yıllar canım," diyerek başında Özdemir'in oturduğu piyanoya doğru yürüyor.

"Heey! Siz tanışıyormuşsunuz, öyle mi?" diyor hayretle Münevver.

Masadakiler bakışlarını üzerime dikiyorlar.

"Hayır ben tanımıyorum; o da beni gıyaben tanıyormuş, öyle dedi," diyorum.

Sağımda oturan gravatını gevşetmiş mavi çizgili beyaz gömlekli tombul yüzlü Berker Bey, pastayı didiklediği çatalı tabağın yanına bırakıp;

"Bayan Pipo niçin başınız sağolsun dedi size? Bir yakınınızı mı kaybettiniz?" diyor.

"Bilmem," diyorum, "Bugün 24 Ocak, bir *aydın*'ın ölüm yıldönümünde bir *münevver*'in doğum günü kutlanıyor burada. Zaten *aydınlar* öldürüldükçe *münevverler* yeniden doğuyor, belki bunu kutlamıştır Bayan Pipo."

"Amman bu gece Aydın'dan söz etmeyin n'olur," diyor Münevver; "tamam, evet, ben *Osmanlı münevveri* olabilirim, siz *cumhuriyet aydını*; ama bu gece benim yaşgünüm, burada patron benim ve başka Aydın istemiyorum, tamam mı?"

"Evet şekerim," diyor Münevver'in solunda oturan kadın küçük bir kahkaha atarak; "gelir gelmez Aydın diye boynuna sarıldığın beyefendinin yanında yakışık almaz bu!"

Kadın, Türkçe konuşan yabancılar gibi yuvarlıyor 'r'leri.

"Amway! Lütfen!" diyor Münevver yapmacık bir kaş çatışla.

"Adım Amway kaldı," diyor elli yaşlarındaki kadın oturduğu yerden; "siz de bana Amway diyebilirsiniz, benim için bir sakıncası yok."

"Ne demek Amway?" diyorum.

"*American Way*'in kısaltılmışı," diyor; "Türkçesi: *Amerikan Yaşam Biçimi*. Benim görev aldığım uluslararası doğrudan pazarlama şirketin adı da *Amway*'dir de ondan Amway diyorlar bana."

Münevver, kulağıma eğilip;

"Sakın yanındaki delikanlı oğlunuz mu diye sorayım deme," diyor fısıltıyla.

Az önce barda tanıştıklarım arasında göremediğim Amway'in yanındaki delikanlı;

"Ben de Caner," diyor elini uzatırken; "memnun oldum."

"Ben de," diyorum.

Münevver yine kulağıma eğilip fısıldıyor:

"Caner, Amway'in sevgilisi."

"Amerika'da Irak olayına nasıl bakıyorlar?" diyorum Amway'e.

"Vuracaklar, dönüşü yok bunun, çoğunluk Bush'un yanında," diyor.

"Ama her yerde Bush'a karşı yürüyüşler yapılıyor," diyorum; "*İnsan Kalkanı Eylemcileri* örgütlendi savaşa karşı. Geçenlerde, *Yarın* dergisinde LaRouche diye bir Amerikalı muhalifin görüşlerini okudum..."

"Ay, bırakın o adamı," diyor; "Ben Amerika'da yaşıyorum, kimse ciddiye almaz onun sözlerini. Dünya küreselleşme çağına geçti, yakında sınırlar kalkacak; hâlâ ulus-devletlerin, gümrük duvarlarının savunuculuğunu yapıyor; aptal şey!"

"Amwayyyy!" diyor Münevver bir eliyle benim dizimi tutarak; "konuğum bir yazar, üstelik ulusalcı, bu gece burada tartışma istemiyorum."

"Siz Amway'in kusuruna bakmayın," diyor Berker Bey, "o biraz ileri geri konuşur. 24 Ocak dediniz az önce, kimin ölüm yıldönümüydü?"

"Uğur Mumcu'nun," diyorum; "Tam on yıl oldu."

"Demek, 24 Ocak kararlarının da," diyor, "bakayım, kaç yıl geçmiş üzerinden, evet, tam yirmi üçüncü yıldönümü...

Siz yazarlar için de, biz TÜSİAD'çılar için de anılması gereken önemli bir gün 24 Ocak..."

"Bizim açımızdan ikisi de kara gün," diyorum; "*grevler yasaklansın, işçi ücretleri dondurulsun, güzellikle olmazsa sopayla uygulansın bu kararlar,* dediniz; 12 Eylül geldi, sopayla uygulattı 24 Ocak kararlarını. Ne oldu?"

"Canım, o dönemde sermaye birikimimiz yeterli değildi; ülkenin onca sorunu vardı; bize gelip; '*işsizlik aldı yürüdü, yeni fabrikalar açın, yoksa açlar ayaklanacak,*' diyorlardı. '*Güneydoğu'ya fabrikalar kurun, oradaki insanlarımız da iş sahibi olsunlar, yoksa bölücülükle başedemeyiz,*' diyorlardı. Bizim bunları yapacak sermayemiz yoktu ki! Bunlar ancak sermaye birikimi olursa çözülecek sorunlar. Biz de '*Grevleri yasaklayın, işçi ücretlerini dondurun, birkaç yıl sermaye biriktirelim, o zaman yapabiliriz bu istediklerinizi,*' dedik. '*Tamam,*' dediler; 12 Eylül geldi, darbe oldu," diyor Berker Bey; "Batı'da da böyle olmuştur. Önce uzunca süren bir vahşi kapitalizm, ki bu dönemde kapitalistler sermaye birikimi yaparlar; sonra da bolluk ve özgürlük dönemi gelir."

"Evet ama, bizde böyle olamadı işte," diyorum; "sizler sermaye birikimi yapasınız da biriktirdiğiniz sermayeyi yeni fabrikalar kurarak işsizliği azaltmakta kullanasınız diye yapıldı darbe. Üç yıl boyunca ne grev, ne ücret artışı, dikensiz gül bahçesi; bu dönemde sağladığınız sermaye birikimini, söz verdiğiniz gibi, yatırıma dönüştürdünüz mü peki?"

"Ee, şey..."

"Ben söyleyeyim," diyorum; "Dönüşmedi. Neden mi? Yine ben söyleyeyim; '*Yatırıma dönüştüreceğiz, iş alanları açacağız, işsizlik azalacak, Güneydoğu'ya da yatırım yapacağız; o bölgede işsizlik kalmazsa bölücülük de kalmaz,*' diye diye yapıldı darbe; ama siz biriktirdiğiniz paraları, söz verdiğiniz doğrultuda ülkeye yatırmak yerine, tutup Isviçre bankalarına kaçırdınız. 1980'de, 24 Ocak kararları alındığında 14 milyar dolar olan dış

borcumuz, o günden bugüne 200 milyarları aştı. Hiç şimdi öyle TÜSİAD filan demeyin bana. Türkiye 24 Ocak'la soyulmuş, dolandırılmıştır. Şimdi de sayenizde parçalanacak, bölünecek, yok edilecek. Sizin için hava hoş; İsviçre bankalarındaki dolarlarınız sizi bekliyor."

"Lütfen," diyor masanın altından ayağıma basan Münevver; "tartışmayın, bakın Bayan Pipo hazır."

"Özdemirciğim, seni şöyle yerine alalım, sıra bende," diyen Bayan Pipo, oturmuş gitarı akort ederken;

"Canım 68'lere doğru şöyle bir uzanmak istiyor bu gece," diyor; "o zamanlar Irak yoktu, Vietnam vardı. Bush yoktu, Johnson, Nixon, filan vardı. Vietnamlıların tepesinde patlıyordu bombalar. Ben yeni yetmeyken hippilik modaydı; çiçek çocukları filan. Savaşa karşıydı herkes; öyle *reel-politik* filan nedir bilmeden.. Joan Baez şarkılarıyla mutluyduk. Münevverciğim, bak şimdi; sana yaşgünü armağanı bu şarkı. Berker'ciğim, dinle canım, sen de seversin: *Donna Donna.*"

Bayan Pipo, şarkıyı gitarla çalıp söylerken, biz de oturduğumuz yerden eşlik ediyoruz ona.

Yıllar önce internette tanışıp yazışmaya başladığım Amerika'lı Donna geliyor aklıma. 17 Ağustos depreminden bu yana kesildi yazışmamız. *'Eve gidince bir ileti göndereyim ona,'* diyorum içimden. Hep birlikte 'Donna Donna'yı söylerken Münevver birden elini uzanıp ağzımı kapatınca, hiç beklemediğim bu davranış karşısında irkilip susuyorum. Sesim berbattır, çekilmez; unutmuşum. Sustum, ama Münevver çekmiyor elini ağzımdan. Parmak ucunu, tıpkı az önce barda otururken bardağın ağzında dolaştırdığı gibi dudaklarımın çeperlerinde dolaştırırken gözgöze geliyoruz.

"Mutlu yıllar," diyorum parmağının ucuna bir öpücük kondurup göz kırparak.

Gülümsüyor. Mutlu. Dudaklarına takılıyor gözüm. İlginç. Çoğu kez gözler, bakışlar eleverir kişinin duygularını; Münevver'inse, dudakları. Hiç konuşmasa, kapatsa gözlerini; yalnızca dudaklarının o anki biçimi yeter duygularını anlamak için. Evet. İstekli. Biraz daha baksam, öpebilirim; ama kendimi tutup;

"Eh, ben artık kalksam," diyorum; "ayıp olmaz değil mi?"

"Fransa'ya *arkadaş*ını görmeye mi gideceksin?" diyor, yarı alaycı yarı alıngan bir sesle; "eh, beni kavalyesiz bırakmak *arkadaş*lığa sığıyorsa, git."

Somurtuyor. Kalkamıyorum.

"Bu şarkıyı seviyorsun sen de," diyor.

"Severim, bende anısı var bu şarkının," diyorum; "yıllar önce oturup ezgisine uyarlayarak çevirmiştim sözlerini."

"Aa, nasıl, söylesene," deyip kulağını uzatıyor.

Anımsadığım kadarıyla söylüyorum kısık sesle:

kurbanlık dolu vagonda, üzgün bakışlı bir dana
tepesinde bir kırlangıç; özgür, fır dönüyor Donna
rüzgar nasıl kahkahayla, güler kurbanlık danaya
yaz günü gece boyunca, alay edip durur Donna
Donna, Donna, Donna
bırak ağlamayı dana, kim sana kurban ol dedi
uçamazsın, kanadın yok; uçan kuşlar özgür Donna
Donna, Donna, Donna
kurbanı bağlar keserler; kurban bilmez nedenini
oysa kırlangıç öyle mi; kurban olma, kuş ol Donna
Donna Donna Donna...

"A! Hiç romantik değilmiş," diyor; "ne o öyle; dana, Donna! Anlamına bakmadan öylesine dinliyoruz işte İngilizcesini; ama Türkçe söylenseydi vallahi dinlemezdim ben bu şarkıyı."

"Öyküsünü bilseydin dinlerdin," diyorum; "bu bir ağıt... Kiev'de soykırıma uğratılan Türk kökenli Musevilerin, Yahudi-Türk'lerin ağıtı.."

"Nasıl yani?" diyor şaşarak; "Türk kökenli Musevi de ne demek?"

"Anlatması uzun sürer şimdi," diyorum; "700'lü yıllarda Hazar deniziyle Kırım arasında yayılan Hazar Türkleri toptan Museviliği benimsemişler. Yüzlerce yıl sürmüş bu Türk kökenli Musevilerin Hazar devleti."

"E?" diyor ilgiyle, "ne olmuş sonra?"

"Savaşlar, filan derken bu Hazar devleti tarihe karışıyor, ama devletsiz kalan bu Türk kökenli Museviler, yaşamlarını Kırım, Kiev yöresinde Rusların boyunduruğu altında sürdürüyorlar. Doğu Avrupa'ya gidenleri de çok oluyor bunların. Almanlar İkinci Dünya Savaşı'nda Rusya'yı işgal ettiklerinde, Kiev'de yaşayan bu Türk kökenli Musevileri kamyonlara, vagonlara doldurarak topluca öldürüyorlar. Yahudi yazar Arthur Koestler'in *"Onüçüncü Kabile"* kitabında var bütün bunlar. Rusların öldürdüğü Yahudilerin gerçekte 740 yılında Yahudiliğe geçen Hazar Türkleri'nin kalıntıları olduğunu kanıtlarıyla göstermiş. Yahudi araştırmacı Kevin Brook da *"Hazar Yahudileri"* kitabında, Nazi'lerin Almanya'da, Doğu Avrupa'da ve Rusya'da soykırıma uğrattığı Yahudilerin büyük ölçüde Hazar'ların kalıntısı olan Türk kökenli Yahudiler olduğunu belirtiyor."

Özdemir Bey araya giriyor:

"Ne yani?," diyor; "Hitler'in soykırıma uğrattıkları Yahudi değil Türk müymüş? Inanmam!"

"Ben de inanmam," diyor Münevver.

"Nazilerin Doğu Avrupa'da, Rusya'da soykırıma uğrattığı Yahudilerin gerçekte çoğunlukla Türk kökenli Musevi Hazarların kalıntıları olduğu gerçeği otuz yıl önce kanıtlan-

masına karşın, yapılan soykırım filmlerinde gerçeğin bu yanına hiç değinilmezse, tabii inanamazsınız," diyorum.

"Onun için mi *kurbanlık dolu vagonlar* geçiyor şarkıda," diyor Münevver.

"Evet," diyorum; "kurbanlık danalar gibi vagonlara doldurularak ölüme götürülen Türk-Yahudilerin, Türk kökenli Musevi Hazarların Yiddiş dilinde söyledikleri ağıtı, Joan Baez Amerika'da İngilizce sözlerle söylüyor; çünkü Amerika'da yaşayan Musevilerin azımsanmayacak bir bölümü Türk-Hazar kökenli ve bu ağıt orada çok iyi biliniyor."

"İnanılır gibi değil," diyor Özdemir Bey.

Bayan Pipo başka şarkıya geçince, Berker Bey dönüp;

"Uğur Mumcu da sizin gibi çok eleştirmişti 24 Ocak kararlarını ve TÜSİAD'ı," diyor; "Ama, inanın bizim de sizin gibi, karnı tok, demokrat, özgürlükçü, insan haklarına saygılı bir Türkiye'den başka bir özlemimiz yok. Hatta diyebilirim ki, 1968 ruhunu yaşatan biricik örgüt TÜSİAD. Bakın, varolan demokrasiyi bile az buluyor, *'Katılımcı Demokrasi'* istiyoruz biz. Bunun kökü ta nerelere dayanıyor biliyor musunuz?"

"Biliyorum; yıl 1962, yer Amerika, Michigan..." derken, seviçle atılıyor:

"Evvet! Biliyorsunuz işte!" diyor.

"Amerikan *'Yeni Sol'*unun öğrenci önderi Arnold Kaufman, ünlü Port Huron Bildirgesi'nde *'Katılımcı Demokrasi'* deyimini ilk kullanan adam," diye sürdürüyorum; "1965'lerde, Amerika'da *Yeni Solcu*'ların önderlik ettiği *Demokratik Toplum İçin Öğrenci Hareketi*, bunu sloganlaştırmış. 1968'de tüm dünyaya yayılan sol öğrenci hareketlerinin baş sloganı; *'Katılımcı Demokrasi'*.. Ve bir adım ötesi: *'Merkezî yönetime hayır! Yaşasın yerinden yönetim!'* Evet, biliyoruz bunları."

Gözleri parlayarak dinleyen Berker Bey;

"İşte, TÜSİAD'ın savunduğu tam da bunlar! Artık biz savunuyoruz bunları," diyor coşkuyla; "68 Ruhu bu işte!.. Ve bu ruhu TÜSİAD yaşatıyor şimdi. Ben 68 kuşağındanım, o yıllarda Amerika'da öğrenciydim; ben de katılıyordum *Yeni Solcu* yürüyüşlere; 'Participatory', *Katılımcı Demokrasi* pankartlarıyla yürüyorduk. *'Merkezî Yönetime Hayır! Yaşasın Yerinden Yönetim!'* diye bağırıyorduk. O güzel günlerimizi TÜSİAD'ta yeniden yaşıyorum biliyor musunuz şimdi?"

Münevver, kulak kesilmiş, dinliyor:

"Berker Bey, Berker Bey!" diyorum sesimi dikleştirip gülerek; "Neredeyse TÜSİAD'ı solcu, sosyalist, komünist yapacaksınız yahu! 1991'e dek Sovyetler Birliği'ni yıkmak, sosyalistleri yok etmek, grevden, özgürlükten, demokrasiden sözedenleri susturmak için her türlü baskıya yeşil ışık yakan, çağrı çıkartan TÜSİAD'çılarımız, şimdi birden bire komünist mi oldular yani?"

Berker Bey, alnını kırıştırıp gözlerimin içine bakıyor.

"Ben size o filmin devamını anlatayım da dinleyin," diyorum; "68 öğrenci hareketlerini, üyesi olduğu sol düşmanı *Trilateral Commission* adına irdeleyen Yahudi kökenli bilim adamı Samuel Huntington, 1975'te yayımlanan *Demokrasi'nin Bunalımı* kitabında, *Katılımcı Demokrasi* ve *Merkezi Yönetimi Yıkarak Yerinden Yönetime Geçiş* ve *Halkların Kendi Kaderini Tayin* istemlerinin, Amerika'ya düşman ülkeleri iç karışıklığa sürükleyip yıkmakta kullanılabilecek en iyi silahlar olduğunu saptıyor. Bu düşünceleri, 1975'ten başlayarak CIA'nın psikolojik savaş araçları olan *Voice Of Amerika*, yani *Amerika'nın Sesi Radyosu* ve *Radio Liberty* yani *Özgürlük Radyosu* aracılığıyla, o yıllarda düşman olarak gördükleri Sovyetler Birliği ve Sosyalist ülkelerde yaşayan gençlere aşılamaya başlıyorlar. On yıl süren bu *Katılımcı Demokrasi* ve *Merkezî Yönetim Karşıtı Yerinden Yönetim* şırıngaları sonunda, gençler ve etnik topluluklar

bu sloganlarla ayaklanıyorlar ve sonuç: Bugün o devletler içten bölünüp yıkılarak tarihten silinmiş bulunuyor..."

"Hmmm! Yani?" diyor Berker Bey.

"Yani," diyorum; "CIA'nın 1975'ten başlayarak sosyalist devletleri içten kemirip merkezi yönetimleri içten yıkmakta psikolojik savaş aracı olarak kullandığı şu ünlü *Katılımcı Demokrasi* ve *Yerinden Yönetim* sloganları, sosyalist devletleri başarıyla ortadan kaldırdıktan sonra, 1990'lardan bu yana ulus-devletleri içten parçalayıp yıkmak amacıyla kullanılıyor Küreselci Amerika ve kuklası Birleşmiş Milletler tarafından... Ve sizler de bunun aracı oluyorsunuz... Ulus-devlet yıkıcılığını demokrasi ve özgürlük maskesi altında gizlemek, doğrusu müthiş bir CIA tuzağı. Ancak şeytana pabucunu ters giydirebilecek düzeyde zeki yöneticilere sahip ulus-devletler bu kapandan kurtarabilirler. Ben bizimkilerde böyle bir zeka görmüyorum; öyleyse buyurun, 24 Ocak kararlarında olduğu gibi, meydan yine size kalıyor Berker Bey."

Ortam gerilince;

"Yine araya giriyorum! Yine kızıyorum! Yine kesiyorum!," diyor Münevver tepinerek; "Allahaşkına! N'olur! Lütfen! Hatırım için!.."

"Niye?," diyor Özdemir Bey, "Valla çok ilginç konuşuyorlar Münevver'ciğim; ilgiyle dinliyorum ben."

"Ben de," diyor Amway; "çok ilginç."

Gitarı bırakıp masaya dönen Bayan Pipo;

"Üç Türk bir araya gelince vatan kurtarır," diyor; "ben şarkı söylerken kurtarabildiniz mi vatanı bari?"

"Hayır, batırdık!" diyor Berker Bey gevrek bir kahkaha atarak; "daha doğrusu yazar konuğumuz bizim ülkeyi batırdığımızı söylüyor. Bak şimdi, sen şarkı söylerken kaçırdın bunları; ne dedi biliyor musun..."

Yerine oturur oturmaz çantasından çıkardığı üzeri işlemeli minik pipoya tütün basmaya koyulan Bayan Pipo;

"Biliyorum," diyor erkeksi sesiyle.

"Ama dinlemedin ki."

"Dinlememe gerek yok; yazdıklarını okudum beyefendinin; bakış açısını biliyorum: Anti-Amerikan, Anti-İsrail, Anti-Küresel, Anti-Kapitalist, Anti-Çin, Anti-Rus, Anti-Arap, Anti-Alman, Anti-Fransız, Anti-İngiliz, Anti-Kürt, Anti-İslam, Anti-Osmanlı, Anti-Hrist, Anti-Budist, Anti-Marksist, Anti-Liberal, Anti-Demokrat, Anti, anti, anti, anti..."

Bayan Pipo 'anti'leri peşpeşe sıralarken masadakiler her 'anti'de yerlere yatıyor gülmekten. Sağdan soldan eklemeler başlıyor:

"Anti-pasta!" diye kahkaha atıyor Özdemir Bey, tabağımda unuttuğum pastayı göstererek.

Amway, bozulmuş Türkçesiyle;

"Ve de Anti-Münevver!" diye bağırınca, bakışlar Münevver'e odaklanıyor.

Başını öne eğmiş, ellerini günah çıkartır gibi birleştirip burun hizasına götürerek sessiz, kıpırtısız, şamatanın dinmesini bekleyen Münevver; sesler kesilince başını yavaş yavaş kaldırıyor ve Bayan Pipo'ya bakarak;

"Arkadaşıma Anti-demokrat diyemezsiniz bir kere," diyor.

Sonra soluna dönüp Amway'e bakıyor:

"Anti-Münevver mi?" diyor.

Amway susuyor. Bir süre bekleyip sonra bana dönüyor:

"Anti-Münevver?"

Bakıyorum, göz pınarları dolmuş; bir şakaya bu denli içerlemesi şaşırtıyor beni; dudakları, oyuncağı elinden alınmış dokunsalar ağlayacak bir çocuk gibi şişmiş, titriyor:

"Olur mu hiç!?" diyorum.

Sonra Amway'e doğru eğilip;

"Ben *münevver* kavramına, Osmanlı döneminde tepeden tırnağa Avrupa hayranı kesilen, *Batı maymunu* münevverlere karşıyım yalnızca, yanımda oturan Münevver'e değil."

Bayan Pipo, dumanını savurarak;

"Ben okudum sizin kitaplarınızı," diyor; "bir tek Atatürk'e karşı değilsiniz. Atatürk de münevver değil miydi? Batı taklitçiliği onun döneminde doruğa çıkmadı mı? Giyim, kuşam, takvim, medeni kanun, yasalar, tartılar, ölçüler, şapka, hep Avrupa'dan alınmadı mı? *Batı maymunluğu* değil mi bütün bunlar?"

"Osmanlı'nın son günlerinde bir Fransız gezgin gelmiş İstanbul'a," diyorum Bayan Pipo'nun öfkeyle kısılan gözlerine bakarak.

"E? N'olmuş gelmişse," diyor küstahça.

"Pera Palas'a yerleşmiş. Sabah kalkmış, banyoda traş olacak. Köpürtmüş fırçayı; sürmüş yüzüne. Bu sırada karşı pencereden yüzü köpükler içinde kendisini izleyen maymuna takılmış gözü. O yıllarda ustura var. Fransız başlamış usturasını bilemeye. Bakmış, karşı penceredeki maymun da usturasını biliyor. Fransız usturayı yanağına götürmüş. Bakmış, maymunda öyle. Sakallarını kesip yüzünü yıkadıktan sonra havluyla kurulanırken, bakmış; maymun da yüzünü havluyla kuruluyor. Fransız şaşkın, giyinip çıkmış; bütün gün İstanbul'u gezmiş, yorgun argın otele dönüp yatmış. Ertesi sabah traş olurken bakmış; dünkü maymun yine orada. Fransız fırçasını köpürtmüş; maymun da. Fransız usturasını bilemiş; maymun da. Fransız traş olmuş; maymun da. Fransız yüzünü yıkamış, kurulamış, kolonya sürmüş; maymun da. Ertesi gün, yine böyle. Sonraki gün; aynı. Adam, artık sinir olmaya başlamış. Onbeşinci gün, otelden ayrılıp ülkesine dönecek; yine girmiş

banyoya; bakmış, maymun karşı pencerede hazır. *"Hmm,"* demiş Fransız; *"ben şimdi gösteririm sana."* Başlamış usturasını bilemeye; bakmış maymun da biliyor. İçinden hınzırca gülerek birden usturayı çaktırmadan ters çevirip, keskin olmayan sırtını kendi gırtlağına dayamış. Bakmış; maymun usturasının keskin yanı gırtlağında, bekliyor. *"Şimdi görürüsün sen aptal maymun!"* diyen Fransız, keskin olmayan sırtını gırtlağına dayadığı usturayı hızla kaydırmış boynunun üzerinden. Maymunun da aynısını yapıp kendi boğazını kestiğinden son derece emin; *"İşte maymunluğun sonu budur!"* diyerek pencereye bakınca, bir de ne görsün?"

"Ne görsün?" diyor Münevver.

"Ne görmüş, ne görmüş?" diyor diğerleri.

Bayan Pipo'ya dikiyorum gözlerimi.

"E, ne görmüş?" diyor küçümser bir tavırla.

"Sahibinin omzuna tırmanan maymun, pencereden kolunu çıkartmış, 'Nah!' diye sallıyor."

Amway'in sevgilisi Caner'in coşku dolu *"Heyoooo!"*suyla bir kahkaha tufanı yükseliyor masadan. Az önce gözleri dolmuş ağlamak üzere olan Münevver, şimdi boynuma sarılmış, başını göğsüme bastırmış, sarsılarak gülüyor.

Bu fıkrayı Neveser'e anlattığımda, birlikte nasıl güldüğümüzü anımsıyorum. Aklımda Neveser, yanımda Münevver, karşımda Bayan Pipo. Niçin evde bilgisayarımın başında değilim, diye kızıyorum kendime.

"Siz şimdi niye anlattınız bu fıkrayı?" diyor Bayan Pipo boğuk bir sesle.

Susuyor herkes.

"Batı maymunluğundan söz ediyorduk," diyorum; "Osmanlı münevveri, iliklerine dek Frenk mukallidi, sonuna dek Fransız taklitçisi. Öyle ki, batı öyküntüsünden ölecek neredeyse; tıpkı bu maymun gibi."

"Ama Fransız'a *'Nah!'* yapıyor sonunda," diyor Özdemir Bey gülerek.

"Fransız'a *'Nah!'* yaparken sahibinin omzuna tırmanmış ama," diyorum; "yapana değil yaptırana bak."

"Kimmiş sahibi?," diyor Münevver.

"Batı'yı Batı'nın silahlarıyla vuran Mustafa Kemal," diyorum; "Bir ara o da kalmıştı Pera Palas'ta."

"Bırakın canım," diye somurtuyor Bayan Pipo.

Dayanılmaz bir kadın bu.

"Siz *Batı Maymunluğu* ile *Batı'ya Karşı Batılılığı* birbirine karıştırıyorsunuz," diyorum ona; "Atatürk *Batı'nın Maymunu* değildi; *Batıcı* değildi; Batı'nın karşısına Batı'nın yöntemleriyle dikildi; *Batı uşağı* değil *Batılı* bir Türkiye yarattı. Batı, o nedenle Atatürk'e, Kemalizm'e düşmandır. Avrupa Birliği'nin de Amerika'nın da, tam bir görüş ve söz birliği içerisinde, *'Kemalizm'i bırakın'* demesi bundan."

"Bu taşlar bana mı?" diyor Münevver; "barda konuşurken, laikliği, üniterliği bırakalım dedim diye mi?"

"Ayol ben az önce *Anti-Münevver* demedim mi?" diyor Amway.

"Ortaya söylüyorum," diyorum; "öylesine."

Bayan Pipo'nun bakışları delici;

"Bırakın şimdi bunları, bunlar geçmişte kaldı," diyor; "Siz bugüne bakın: Amerika'nın Irak'a askeri harekat kararı, Türkiye'ye güç anlar yaşatıyor, tam bir yol ayrımındayız. 1930'lardan kalma görüşlerle çözülemez sorunlar karşısındayız; o görüşler Türkiye'ye ayak bağı olabilir. Soğuk Savaş yıllarında değiliz artık. Amerika'yla da bozuşursak, arkamızı dayayabileceğimiz başka bir güç kalmadı dünyada. Bizim İslam ülkeleriyle yakınlaşmamız gerek; dine soğuk bakan Atatürkçü bir kimlikle gidince kat'iyyen yaklaşmıyorlar bize.

Reel-politik bilmeden *Romantik Atatürkçülük* yapmanın ülkeye büyük zarar vereceği günlerdeyiz."

"Bakın, ben Atatürk'ü tanrılaştıran, putlaştıran bir *Romantik Atatürkçü* filan değilim," diyorum; "Katılmadığım görüşleri de var; ama *'insanları Allah adıyla aldatan'*lar, *'dinde aşırıya giden'*ler, her ilerici adımda *'din elden gidiyor'* diye karşısına dikilerek, sonunda dininden soğutmuşlarsa adamı; bu, onun Tanrı'yla kendisi arasında bir konudur. Kurduğu düzende, başkalarına dayatmamak koşuluyla, herkesi kendi inancında özgür bırakmış bir insanı, yok dinsizdi, yok şöyleydi, yok böyleydi diyerek, inançlarından dolayı kınamak, doğru olmaz. O, topluma karşı görevini sonuna dek yapmış... Tanrı'ya karşı görevini yapıp yapmadığına, günahı varsa bağışlayıp bağışlamayacağına, Tanrı karar verir, biz değil. Ama, ülkenin yabancı güçlerce kuşatıldığı şu dönemde, bu ülke onun yazı ve konuşmalarıyla günümüze ulaşan Kurtuluş Savaşı deneyimlerini görmezden gelerek yönetilemez."

"Her neyse, öyle ya da böyle, bırakalım şimdi Atatürk'ü; yakından tanıdığınız bir yazar arkadaşınız öldürüldü geçen ay. Oktay Sinanoğlu, siz ve bir yazar arkadaşınızın daha hedef alınabileceği yönünde değerlendirmeler var, basında çıktı, siz de biliyorsunuz; bakın, söylüyorum: *Tehlikeli* olarak değerlendiriliyorsunuz."

Vurguladığı sözcük irkiltiyor beni.

"Tehlike**li** mi Tehlike**de** mi?" diyorum; "diliniz sürçmüş olmasın? İkisi çok ayrı şeyler."

"Aynı kapıya çıkar," diyor; "tehlike**li** olan tehlike**de**dir."

Soner Yalçın'ın istihbaratçı Hiram Abas'ı anlatan *Bay Pipo* kitabı geliyor aklıma. Arkadaşları bu kadına yoksa istihbaratçı olduğu için mi Bayan Pipo diyorlar? Ama, pipo içiyor bu kadın! Kadınlar pipo içmez ama, bu içiyor.

"Ne iş yapıyorsunuz siz?" diyorum.

"Serbest gazeteciyim ben," derken, dalga geçer gibi hafifçe gülümsüyor.

İnanmak gelmiyor içimden. Gazeteci ağzı değil bu. Bir gazeteci böyle konuşmaz. İçim ürperiyor.

"Piyanistimiz nerede!" diye bağırıyor Münevver; "müziğimiz hani?"

Bardan Münevver'e el sallayan piyanist, piyanoya doğru yürürken, kalkıp gitmek geliyor içimden. Ben ve kurduğum yayınevinin en etkin yazarları; sıradayız öyle mi? Peki ne yaptık biz bu ülkenin, bu ulusun çıkarlarını savunan kitaplar yazmaktan başka?

"Bir şarkı isteyin bakalım," diyor Münevver, "birlikte söyleyelim."

"Ben mi?" diyorum.

"Sıradan, hepimiz için birer şarkı çalacak; ben sizden başladım."

İçinde 'merdiven' dışında yabancı kökenli tek söz bulunmayan Münir Nurettin'in bir şarkısı geliyor aklıma. Tutmadı, denilen Dil Devrimi'nin Türk Sanat Müziğini bile etkilediğini gösteren bu şarkıyı, biraz düşününce piyanist de anımsıyor. Ümit Yaşar'ınmış sözleri. Başlıyor:

beni kör kuyularda merdivensiz bıraktın
denizler ortasında
bak yelkensiz bıraktın

Bayan Pipo'nun az önce ettiği sözler beynimi kemiriyor şarkıyı dinlerken: *"Amerika'yla da bozuşursak, arkamızı dayayabileceğimiz başka bir güç kalmadı dünyada... Reel-politik bilmeden Romantik Atatürkçülük yapmanın ülkeye büyük zarar vereceği günlerdeyiz... Hedef alınabilirsiniz... Tehlikeli olarak değerlendiriliyorsunuz... Tehlikeli olarak değerlendiriliyorsunuz... Tehlikeli olarak değerlendiriliyorsunuz.."*

Masadakiler ilk kez duyuyormuş; ama Özdemir Bey biliyor bu şarkıyı; birlikte mırıldanıyoruz:

öylesine yıktın ki
bütün inançlarımı
beni sensiz bıraktın
beni bensiz bıraktın

Yalnızlık, büyük bir yalnızlık; terkedilmişlik, yüzüstü bırakılmışlık duygusu kaplıyor ruhumu. Ulusalcılar hedef tahtasında; öyle mi? Ulusalcılar tehlikeli olarak değerlendiriliyor; öyle mi? Ulusalcılığın ülkeye büyük zararlar vereceği söyleniyor; öyle mi? Kulaklarım uğuldarken Bayan Pipo'ya bakıyorum. Serbest gazeteci olabilir mi gerçekten? Her şeye tepeden bakan, erkeksiliği pipo içmeye dek vardırmış bu kadına sinir oluyorum. Kim istedi de çalınıyor bilmiyorum ama, piyanistin şimdi çalıp söylediği şarkı, Bayan Pipo'ya duyduğum öfkeye denk düşüyor:

gözgöze gelmek istemem
yüzünü görmek istemem
seninle gülmek istemem
ellerle aldattın beni

Herkesin istediği şarkı çalınıp söylendikten sonra, Münevver'e geliyor sıra:

"Yalnızlığım'ı çalar mısınız benim için," diyor Münevver.

"Bir sürü şarkı var *yalnızlığım* diye, hangisi?" diyor piyanist.

"Mehmet Teoman'ınki," diyor Münevver.

Berker Bey ekliyor:

"Vedat Sakman'ın bestesi."

"Ooo! Yahu çok güzel şarkıdır bu," diyor piyanist; "söndürelim ışıkları, mumlar kalsın yalnızca."

Mumların soluğumuzla titreyen sarı ışığında bir hüzün çöküyor içime. Camdan dışarısı görünüyor şimdi; milyonlarca minik beyaz kelebek gecenin karanlığında deli gibi oradan oraya savruluyor sanki; bu kar durmazsa kimse gidemez evine; bu gece hepimiz buradayız.

Münevver, içinden dua eder gibi sessizce bekliyor şarkıyı; dudaklarından anlıyorum; yüreği dingin. Piyanodan yayılan ezginin ilk notaları, biten her aşktan sonra kendimle başbaşa yaşadığım o buruk, o tanıdık yalnızlıklara alıp götürüyor beni:

yeni tanıştık belki de
ama kimbilir belki de hep vardın
eşlik ediyordun sessiz ve sinsice belki de
şimdi şimdi anlıyorum
kurnazca ayırdın beni belki
lime lime savurdun sevdiklerimi belki de

yalnızlığım
yaşamak zorunda olduğum
beraberliğimsin

yalnızlığım
kanımsın canımsın
sen benim çaresizliğimsin

Önünde yanan mumun aydınlattığı yüzüne meleksi bir duruluk yerleşen Münevver, bir ara yüzüme dik dik bakıp, sonra gözlerini usulca kapatarak başını çocuk gibi omzuma yaslıyor şarkıyı dinlerken:

senin olmamı istedin
ama belki de bir aşık gibi
inatla bunca zaman kendine sakladın belki de
bir tohum gibi serpildin
filizlendin ben oldun belki
yatağımı bile paylaşabilmek için benimle belki de

Sağ elim, benden habersiz, sol omzuma yaslanan yüzünü bulmuş; işaret parmağım Münevver'in dudaklarının çeperlerinde dolaşıyor; tıpkı onun az önce yaptığı gibi; körler bir şeyi tanımak için parmaklarıyla nasıl okşarlarsa öyle. Bayan Pipo, yakınlaşmamızdan huzursuz, ama o da eşlik ediyor birlikte söylediğimiz şarkıya:

yalnızlığım
bugünüm yarınım
sen benim hüzünlerimsin

Yanağı ateş gibi ısıtıyor omzumu; bilirim; bir kadın ancak kanamasına birkaç gün kala böyle kor gibi yanar. Şarkının son dizelerini birlikte yineliyoruz:

yalnızlığım
tek bilebildiğim sen benim
vazgeçilmezimsin

Dudaklarında dolaşan parmağıma bir öpücük konduruyor şarkı bitince; tıpkı benim az önce yaptığım gibi.

Masaya bir dinginlik, bir sessizlik çöküyor saatler ilerledikçe.

"Ben artık gitmeliyim," diyor Bayan Pipo sessizliği bozarak; "lütfen kimse geçirmeye kalkmasın."

"Mmmm, ben kalkamam zaten canım," diyor Münevver hafif uykulu bir sesle; "özür dilerim, burada çok iyiyim."

Rahatı bozulmasın diye başını yasladığı omzumu çekemiyorum.

Berker Bey;

"Ben bırakırım seni," diyor Pipo'ya; "birlikte çıkalım."

Garsonlar vestiyerdeki paltolarını getirirken;

"Benimkini de," diyor Özdemir.

Bu karda nasıl gidecekler?

Amway'le genç sevgilisi ne zaman başka bir masaya geçip birbirlerine sarılmışlar, bilmiyorum.

Gidenlere, omzuma yasladığı başını milim kıpırdatmadan, gözlerini açıp bakmadan, kayıtsızca el sallıyor Münevver. Omzum tutsak.

"Ben sende tutuklu kaldım," diyorum gülerek.

Yanıt vermiyor. Acaba sızıyor olabilir mi? Hayır, o denli çok içmedi. Öyleyse? Özel günleri yaklaşan her kadın gibi, yaslanacak omuza, sığınacak göğüse bırakıyor kendini. Ama, ben ne olacağım böyle kıpırtısız, derken Amway'le sevgilisi de paltolarını giymiş, Münevver'i uyuyan bir çocuğu uyandırmaktan korkar gibi usulca yanağından öpüp bana el sallayarak çıkıyorlar ve hemen arkalarından barmen Barış.

Artık gitseler de, biz de evimize gitsek, diyen iki garson kaldı geride.

"Arkadaş," diye fısıldıyor kıpırdamadan, masa boşalınca.

"Hımm," diyorum.

"Sen benim yalnızlığım olur musun?" diyor, konuşmayı yeni sökmüş küçük bir kız saflığıyla.

Kendimi tutamayıp gülüyorum. Onu da sarsıyor gülüşüm.

"Arkadaş," diyor yine.

"Efendim," diyorum.

"Yalnızlığımı paylaşır mısın benim."

"*Yalnızlık paylaşılmaz* ki," diyorum; "*paylaşılsa yalnızlık olmaz.*"

Coşkuyla fırlayıp;

"Özdemir Asaf'ın şiiri!" diyor sevinçle; "o benim şairim."

"Hadi oradan," diyorum; "nereden senin oluyormuş? Uyuyor numarası yapanların şairi olamaz o!"

*

Kafe-Bar'dan çıktığımızda, gece yarısını çoktan geride bırakmışız. Kar dinmiş. Soğuk keskin. *"Evet, geldik gecenin sonuna,"* deyip ayrılmaya hazırlanırken;

"Bu gece İstanbul'a kurtlar inecekmiş diye duydum haberlerde," diyor, gözlerini iri iri açmış, masal anlatır gibi;

"Az ileride karların üzerinde kurtların ayak izleri var. Bak, bak, bak!.." Anneciğim! Çok korkarım ben kurtlardan!"

Gösterdiği yere bakarken; iyice sokulup;

"İşte şurada!" diye bağırıyor kolumdan çekiştirerek; "çok korkuyorum, evim o kadar yakın ki, hemen şuracıkta. İki dakikalık yol. Gümüşsuyu'nda. Ama, kurtlar.."

"Hmmm!" diyorum; "sakın tilki inmiş olmasın İstanbul'a? Bu izler kurttan çok tilkiye benziyor."

Siyah beresi ve içinde kaybolduğu uzun tüylü kürküyle koluma girip basıyor kahkahayı.

"Evet!," diyor kürkünün yakasını çevreleyen tilki kuyruğunu okşayarak; "Tilki bu sabah indi İstanbul'a."

Gözlerimizden yaş gelene dek gülüyoruz.

Yürüyerek çıktığımız Taksim'de, duvarlar yaklaşan savaşı, Amerika'yı, Bush'u suçlayan afiş ve yazılardan geçilmiyor; alan bembeyaz; tek bir taşıt dahi işlemiyor caddelerde; yol kenarlarına bırakılmış araçlar kara gömülmüş. Ortalık sessiz. Kaldırıma uzanan reklam tabelalarında buzdan saçaklar... The Marmara'nın önünden geçerken aklına bir şey gelmiş gibi durup gözlerime bakıyor.

"Bir şey mi unuttuk yoksa kafede?" diyorum.

"Yok," diyor.

Çenemi burnumu sardığım kaşkolu eliyle aşağıya sıyırırken, bakışlarını yüzümde dolaştırıyor bir kez daha.

"Aslında hiç, hiç benzemiyorsunuz."

Kafe'ye girdiğimde beni sevgilisine benzeterek sevinçle sarılışını anımsıyorum.

"Peki, ben Neveser'e benziyor muyum?," diyor.

"Hayır, hiç," diyorum.

"Peki biz?" diyor dudakları soğuktan titrerken; "Bizim birbirimize ne kadar benzediğimizin farkında mısın?"

Şaşırıyorum; "Ne bakımdan?"

Birbirimize nasıl o kadar yaklaştığımızı; dudaklarımızın nasıl birbirini bulduğunu anımsamıyorum; yanakları avuçlarımın içinde, yaramaz bir çocuk gibi gülümserken;

"İşte bu bakımdan," diyor.

İlk öpüşün verdiği coşku ve özgüvenle birbirimize sarılmış yürürken Gümüşsuyu'nda bir apartmanın önünde durup anahtarını çıkarıyor çantasından.

"Biliyor musun," diyor anahtarı yuvasına sokarken; "geçen gün şehre inen kurtlardan biri, bir evin mutfak camından içeri girmiş; evde yalnız yaşayan zavallı kadını.."

"Yoo! Bu kadarı da olmaz artık," diyorum şakayla, "Bu kurtlar da işi artık epeyce azıtmış!.. Bırakalım da adam artık kurttan korkan kadının evinde kahve içmeden dönsün kendi evine."

"Ama bir dakika, bir dakika; olay böyle gelişmiyor ki zaten?" diyor muzipçe gülerek; "kurdu gören kadın bir çığlık atıp salondaki kitaplığa koşuyor. Raftan bir kitap çekiyor: *Cesur Yeni Dünya*! Kurt bu kitabı görünce..."

"E?" diyorum.

"Ne 'E?'si," diyor gülerek; "Yahu bir kadın ayaküstü bundan daha hayır denemez bir bahane uydurabilir mi?"

Eski söylencelere göre, yaradılışın başlangıcında insan, şimdiki gibi kadın ve erkek olarak iki ayrı gövde değil; dört elli, dört ayaklı, iki başlı, tek bir gövde olarak yaşıyormuş; suç

işleyip Tanrı'yı gazaba getirince, Tanrı insanı kadın ve erkek olarak ikiye ayırıp, birbirinden uzağa fırlatmış. O günden bu yana, her erkek bir kadının öteki yarısı; her kadın bir erkeğin öteki yarısı olarak birbirinden uzakta yaşıyor; erkekler kadınlarda, kadınlar erkeklerde kendi öteki yarısını bulmaya çalışıyormuş; aşk, buymuş işte.

Asansör çatı katında durana dek dört kol, dört bacak, bir yumak olmuş, birbirimizde öteki yarımızı arıyoruz. Nasıl başarabildiyse, dudaklarını dudaklarımdan, gözlerini gözlerimden ayırmadan açıyor daire kapısını ve öylece sürükleniyoruz yatağa. Beyaz teninde, göğüs uçlarına uzanan mavi damarlar, yitirdiğim öteki yarımla yeniden bir olma özlemimi doruğa fırlatıyor ve tam birbirimizin içinde eriyip kaybolmak üzereyken, tırnaklarını sırtıma geçirip;

"A-Ah!" diyor minik bir çığlık atarak; "Aydınnnn!"

Donup kalıyorum. Öteki yarımla tek olma özlemim yitiyor birden; bitkin, kırgın, yorgun, üzgün ve terden sırılsıklam; yanına uzanıyorum.

"Lütfennn," diyor yakarır gibi; "hazırım bak."

Kalkıp bakıyorum; gözleri kor gibi kızarmış; soluk soluğa.

"Aydın?," diyorum.

"Mı dedim?" diyor, şaşkın.

Yatağın dibine rasgele savrulup birbirine karışan giyisilerimiz arasından gömleğimi güçlükle bulup giyerken, öfkeyle arkasını dönüp yastığa gömüyor başını.

*

Dışarıya çıkar çıkmaz cep telefonumu açıp Neveser'i arıyorum. Ya kızdığından açmıyor, ya uyumuş duymuyor, ya da... Aklıma *"ya o da benim gibi kaçamak yaptıysa?"* sorusu takılıyor. Şu an onun da Paris'te bir başkasının, -belki de üç yıl

önce ayrıldığı eşinin- kollarında olabileceğini düşününce, kendime kızıp; *"kendine yapılmasını istemediğin bir şeyi başkasına yapma,"* diyorum. Birkaç saat önce telefonda tartışırken söyledikleri geliyor aklıma: *"Varolmanın Dayanılmaz Hafifliği'ni mi yaşıyorsun yokluğumda?"* demişti. *"Hayır canım,"* demiştim; *"sen o romana taktın ama, her yazar Milan Kundera'nın Tomas'ı gibi aynı anda iki kadınla birlikte olmaz. Bunu sil kafandan. Ben Kundera'nın Tomas'ı değilim; sen de benim Sabina'm ya da Tereza'm değilsin."* Bir an duralamış; *"Ama benim sezgilerim senin orada biriyle birlikte olduğunu söylüyor,"* demişti. Kızıp kapatmıştım telefonu, ama sezgisi doğru çıktı. *"Varolmanın Dayanılmaz Hafifliği, diye diye, sonunda beni de Tomas'a benzettin,"* diyorum içimden.

Varan'ın birkaç apatman ilerideki Gümüşsuyu bürosundan kalkan servis minibüsü, karla kaplı caddede zincirli tekerleklerin şakırtısıyla ağır ağır yaklaşırken el sallıyorum, duruyor. Soruyorum; oturduğum caddeden geçecekmiş; atıyorum kendimi içeri. Saate bakıyorum: 01:45. Güzel, onbeş dakika sonra evde olacağım. Yanımda oturan yolcunun okuduğu gazetenin başlığına takılıyor gözüm:

.....

ABD Birkaç Hafta İçinde Irak'ı Vuracak!
Saddam Ömrünün Son Dakikasına Kadar
Irak'ı Yönetecek.

.....

Gözucuyla okuyorum:

.....

Tarık Aziz, **Irak halkının ABD ordusunu kucaklayacağı** yönündeki iddiaları reddederek; ***"Amerikan askerlerini burada çiçekler değil, kurşunlar karşılayacak,"*** dedi. Saddam Hüseyin'in büyük oğlu Uday da, ***"Canları yanacak ve hayal etmedikleri bir bedel ödeyecekler****. Savaşa gitmeden, Irak'tan diyalog yoluyla daha fazlasını alabilirler,"* dedi.

.....

Amerika'nın Irak işgali önlenemez artık. Peki, Türkiye'ye doksanbin asker yerleştirmeleri, tüm limanlarımıza, havaalanlarımıza el koymaları önlenebilir mi? Herkes kaygılı. Yüzler asık. Sinirler gergin. Gelecek belirsiz. 1994'te 5 Nisan çöküntüsü, ardından 1999'da 17 Ağustos depremi, ardından 2000'de Aralık krizi, ardından 2001'de 21 Şubat krizi ve ardından 2002'de esmeye başlayan savaş rüzgarları, 8-9 yıl içerisinde peşpeşe inen bu tokatlar, toplumu serseme çevirmiş. Kimsenin ağzını bıçak açmıyor minibüste. Yarın? Kimse yarın ne olacağını bilmiyor. Bilinen tek şey; yarının bugünden daha kötü olacağı.

Evimin yakınında iniyorum. Asansör bozuk. Merdivenleri çıkarken ABD Başkan adaylarından Lyndon LaRouche'un *Yarın* dergisinde yayımlanan; *"Amerika'yı Irak'ı işgale yönelten* ***tek neden petrol değil, başka gizli nedenler var,"*** sözleri takılıyor aklıma. Dergiyi alıp tuvalete giriyorum ve yeniden okuyorum o satırları:

.....

Hepsi **Yahudi** olan **Brzezinski**, **Bernard Lewis** ve **Samuel Huntington** gibi bir avuç asker kaçağıyla eski Troçkist, 1996 Temmuz'unda Başkan Clinton'a Baba Bush'un yarım bıraktığı Ortadoğu savaşını yeniden başlatmasını önerdiler. Clinton bunların önerisini reddedince, koynuna Beyaz Saray'da çalışan Monica Lewinsky adlı bir Yahudi kız sokup bir seks skandalı çıkartarak saf dışı ettiler onu. Bunlar, **3. Dünya Savaşı'nı hazırlamaya uğraşıyorlar.** İşte Küçük Bush'un bugün uyguladığı savaş politikası, Clinton'un 1996'da reddettiği o politikadır. **Netanyahu**, bunların raporunu aldıktan birkaç gün sonra, Amerikan Senatosu'nda bir konuşma yapmıştı, **senatörlerin çoğu bunu bilir ama söylemez**. Bilirler, çünkü oradaydılar. Ama size söylemezler. **Amerikan ordusunun Irak'ı işgale gönderilmesi, Akdeniz'den Fırat'a dek uzanan 'Büyük İsrail' planının bir parçası**. Buna **"Jabotinsky'nin İsrailî", "Büyük İsrail"** ya da **"Eretz İsrael"** de derler. Bu **topyekün savaş** demektir, **durdurulamaz bir topyekün savaş,** beklenmedik yollarla **gezegeni saracak bir savaş...** 11 Eylül olayı da Amerika'nın **bu** savaşı başlatmasına gerekçe sağlamak üzere gerçekleştirilmiş bir perdeleme eylemiydi.

Amerika ve daha pek çok ülke için tehdit oluşturan İsrail'i durdurmalıyız...

.....

İkinci Dünya Savaşı'nda Polonya'yı işgal etmeyi kafasına koyan Hitler'in de bu işgali haklı gösterebilecek hiç bir gerekçesi yoktu. Birkaç Alman askerini Polonya askeri kılığına sokmuş; bunları bir gece Polonya sınırından içeriye sızdırıp oradan sınıra yakın bir Alman radyoevine ateş açtırmış; ertesi gün tüm Alman gazeteleri *"Polonya Almanya'ya saldırdı!"* başlıklarıyla yayınlanmış ve ardından Alman ordusu Polonya'yı –bu uydurma gerekçeye dayanarak- işgal etmişti. 11 Eylül de Amerika'nın kendi içindeki savaş yanlısı güçlerin bir eylemi olabilir. Ama en çok LaRouche'un İsrail'i *"Amerika için bile tehlike"* olarak nitelendirmesi ilginç geliyor bana. LaRouche'un yazısında şu satırların altını çizmişim:

.....

Özenle gizli tutulan ekonomik nedenler de var. **Irak'a savaş açılmasıyla uluslararası para piyasası arasında bir ilişki var; ama bu ilişki bilinen türden değil**. Çok başka!..

.....

Bilgisayarımı açıp gelen iletileri okuduktan sonra, kahvemi yudumlarken, ağlarda dolaşıp çeşitli kaynakları tarayarak LaRouche'un değindiği şu ***'özenle gizli tutulan ekonomik nedenler'***in ne olduğunu araştırıyorum. Dişe dokunur bir şeyler bulamayınca, dört yıldır iletilerime yanıt vermeyen Amerikalı yazışma arkadaşım Donna'ya birkaç satır yazıp, bunları bir de ona sormak geliyor içimden. LaRouche'un sözlerini aktarıp, sitemle, iğneleyerek bitiriyorum iletiyi:

.....

Sevgili Donna,

"Irak'a demokrasi götüreceğiz", *"özgürlük götüreceğiz"* gibi nedenlerin uyduruk olduğu apaçık ortada, ama – bilgisayarla ulaşabildiğim ağlardan izleyebildiğim ölçüde- bütün Amerikan basını bu yalanları sanki gerçekmiş gibi yineleyip duruyor. Sizin orada 2004 Amerikan Başkanlık seçimlerine Demokrat Parti'den aday adayı denilen Lyndon LaRouche'dan başka, değişik görüşler savunan kimse yok mu Allahaşkına?! Sen

nasıl buluyorsun onu? Nasıl bir adam bu LaRouche? Seçilirse ne olur?

Peki Küçük Bush yönetimi bir dünya savaşı çıkartmaya çalışırken, siz Amerikan aydınları niye susuyorsunuz?

Tıpkı Hitler gibi seçim yoluyla yönetime getirdiğiniz o Küçük Bush, dünyayı kana bulamak üzere savaş baltalarını bileyip dururken, siz öyle kollarınızı kavuşturup Donna'nın kurbanlık danası gibi izleyecek misiniz sahi? "68 Ruhu" öldü mü?

Bana gönderdiğin son iletiyi saklıyorum. 17 Temmuz 1999'da şöyle yazmışsın:

varolmak ya da olmamak
işte bütün mesele bu...

Bak, bu iletime de yanıt vermezsen, seni defterden sileceğim, haberin olsun.

Not: Belki ileti adresin değişmiştir diye, bu yazımı bir de faksla gönderiyorum.

Selamlar

.....

Donna'ya attığım iletiyi bilgisayarın yazıcısından çıkartıp fakslarken, gecenin sessizliğinde kapının zili yüreğimi hoplatıyor.

Sabaha karşı kim gelmiş olabilir? Tanıdık biri olsa önce telefon eder. Bakıyorum; gelen -her kimse- göz deliğini eliyle kapatmış, bir şey görünmüyor. Tedirgin, soruyorum:

"Kim o?"

"Postacı," diyor biri; "açar mısınız?"

Saate bakıyorum; 02:59.

"Allahallah!, bu saatte ne postacısı?" diye söylenerek, zincirini çıkartmadan yarım açıp bakıyorum kapıdan:

Aa! Münevver bu!

Hemen çözüyorum zinciri. Yüzü soğuktan kızarmış, bir elinde barda aldığı kartvizitim, bir elinde kitap,

"Ben postacıyım, size bir kitap gönderdiler; kartta yazılı adres burası mı acaba?" diyor.

Sesi ağlamaklı, gözleri şiş, gözaltları kızarmış. Bakıyorum: Uzattığı kitap sözünü ettiği *Cesur Yeni Dünya.*

"Böyle kar kış dinlemeden sabaha karşı kitap getiren bir postacım olmamıştı hiç," diyorum uzattığı kitabı alırken.

Dudakları titriyor. Gözleri dolu. İçeri girip kapıyı kapatınca boynuma atılıp sarsıla sarsıla ağlıyor.

"Aydın filan yok," diyor; "inan ki yok, çıkartıp attım onu, bitti o."

Bir şey demek gelmiyor içimden; beresini çıkartıyorum.

"Dilim sürçtü yalnızca," diyor; "inan."

Dudaklarını uzatırken başımı kaçırınca gözlerinde şimşekler çakıyor:

"Eh, madem öyle, postacı gidebilir, kitabı teslim ettiğine göre!," diyor burnunu çekerek.

"İstanbul'a kurtlar inmiş," diyorum; "haberlerde söylediler, kurtlardan çok korkarım ben, postacı kalabilir."

Evinin kapısında yaptığı şakayı anımsatınca yüzü gülüyor. Salona girince;

"Vaaaa!" diyor; "salon değil, kitaplık. Onbin kitap var mıdır burada."

"Yoktur," diyorum; "sen şöyle geç, üstünü çıkar, otur şöyle, ben sana bir kahve yapayım."

Mutfaktan döndüğümde Donna'ya çektiğim faksı okurken buluyorum onu.

"Doğru mu LaRouche'un söyledikleri gerçekten?" diyor şaşkın bakışlarla; "bu adam müthiş şeyler söylemiş. Hiç bu açıdan düşünmemiştim Irak savaşını."

"Araştırıyorum ben de," diyorum; "ama şu ana dek ulaşabildiğim bütün bulgular, bu adamın dediklerini doğrulu-

yor. İşin içinde söylenenlerden çok başka, halktan gizlenen nedenler var; bu kesin."

Masanın üzerinde bir aydır biriken gazete kesiklerinden birini bulmuş, altını çizdiğim satırları okuyor:

.....

20 Aralık 2002 / Vatan Gazetesi

DGM Başsavcısı; ***"Türkiye üzerinde oynanan oyunları*** *irticai faaliyetleri ve* ***yabancı ülkelerin Türkiye'deki planlarını araştıran*** *yazarların da* ***tehlikede*** *olduğunu düşünüyorum. Bu kişiler arasında benim bildiğim 3 önemli isim var;* ***Metin Aydoğan, Oktay Sinanoğlu ve Cengiz Özakıncı.*** *Bu isimlerin de* ***mutlaka korunmaları*** *gerekir."* dedi.

.....

Yüzüme dikiyor bakışlarını.

"Bayan Pipo demek bunları okumuş," diyor; "gazeteci olduğu için herşeyden haberi var tabii."

"Başsavcı *tehlikede* diyor, ama Bayan Pipo *tehlikeli* olduğumuzu söyledi," diyorum; "ikisi çok başka şeyler. Hangi gazetede çalışıyor Bayan Pipo?"

"Yabancı bir ajansta."

Divana oturup kahvesini yudumlarken gözleri ilgiyle salonu tarıyor. Sehpanın üzerindeki fotoğrafa takılıyor bir süre:

"Neveser mi?"

"Evet," diyorum.

"Güzel kadın," diyor, "ama fotoğraf da güzel çekilmiş. Yüzündeki yol yol gölgeler çok güzel."

"Aa!, Aytunç Altındal!" diyor bilgisayarımın yanında duran kitabı göstererek sevinçle; "Müthiş bir yazar! Bayan Pipo hayrandır; o vermişti kitaplarını bana oku diye. İngilizce bir kitabı da varmış. Yayımlandığında bomba etkisi yapmış Avrupa'da: *Three Faces Of Jesus.* Türkçesi de çıktı şimdi: *Üç İsa.*"

Bilgisayarımın yanında duran diğer kitabı gösteriyorum.

"Hah, evet, işte bu; *Three Faces Of Jesus*," diyor; "Bak, sende İngilizcesi bile varmış işte."

"Ama," diyorum; "bunun yazarı Altındal değil."

Yazarın adına bakıyor: Josef Imbach...

.....

Three Faces of Jesus
Author: **Josef Imbach**
ISBN-10: 0872431940
ISBN-13: 9780872431942
Templegate Publishers / **01.01.1992**

.....

"Ama, nasıl olur," diyor kitabı incelerken; "*Three Faces Of Jesus*'un yazarı Josef Imbach değil ki, Aytunç Altındal."

"İsviçre doğumlu Josef Imbah, Altındal'dan üç yıl önce, 1989'da *'Wem Gehört Jesus?'* adıyla Almanca olarak yayımlamış bu kitabını," diyorum; "İngilizce çevirisi, Ocak 1992'de *'Three Faces of Jesus'* adıyla yayımlanmış."

"Allahallah? Nasıl olur?" diyor, üzgün.

"Ben Altındal'ın *Three Faces Of Jesus*'unu ararken, Joseph Imbach'ın aynı adı taşıyan kitabı çıktı karşıma," diyorum; "Kitapların adları aynı fakat içerikleri farklı. Imbach'ın yazdığı, Avrupa'da her yerde bulunuyor; tartışmalara yol açmış, pek çok yeni basımları yapılmış bu yüzden; ama Altındal'ın yazdığı, birinci basımı Ekim 1992'den bu yana tükenmemiş, yeni basımları yapılmamış, Avrupa'da ikinci el kullanılmış kitap satıcılarında, sahaflarda bulunabiliyor ancak. Yayıncısı *The Book Guild Ltd...* İngiltere'de yaşayan bir tanıdığımı gönderdim bu yayınevine; orada bile yok."

"Nasıl olur?" diyor; "dünyayı ayağa kaldıran, Avrupa'da yankılar uyandıran böyle bir kitap, haydi kitabevlerinde yok, yayıncısında bulunmaz mı? Nasıl yayıneviymiş o öyle?"

"Yazarlara telif ödeyerek değil daha çok onlardan para alarak kitap basan bir şirket bu," diyorum.

"Yani?"

Bilgisayarda ağa bağlanıp bu yayınevinin sayfasına giriyoruz: http://www.bookguild.co.uk

BOOK GUILD

PUBLISHING

Book Guild Publishing has been providing authors with publishing expertise for 25 years. We are experts in the fields of editorial, production, promotion and distribution, and offer our authors high level of creative control and involvement. We work in a variety of ways, for a wide range of authors:

1. Conventional Publishing

2. Joint Venture (with author contributing costs). This is a full publishing package, which gives the author creative control and a high level of involvement. Our full package includes: editorial, production, jacket design, publicity, marketing, sales force, distribution, accounting, representation at the London Book Fair, and **inclusion in our catalogue and on our website, and on Amazon.co.uk**

3. Production only. This service includes the full editorial, production and design of your book to provide you with finished copies for your own distribution and use

4. Sponsored books for companies and charities. Providing the publishing expertise for company-backed books according to your needs

"Bu yayınevi bastığı kitapların parasını yazardan alıp kitapları yazara teslim eden bir yayınevi sanki," diyor okurken.

"Evet, çoğu kişi yazdıklarını bu yayınevine götürüyor, bunlar dizgisini kapağını yapıp kişi kaç tane istiyorsa o sayıda basıyor, parasını alıp kitapları ona teslim ediyor... Altındal'ın kitabı bu bağlamda yayımlanmış olmalı ki, yayınevinin kataloğunda yer almıyor."

"Yani?"

"Yani, dileyen yazdığı kitabı alır, bu şirkete götürür, birkaç bin dolar öder, böylece *kitabı İngiltere'de İngilizce yayımlanmış uluslararası bir yazar* olur."

Kahvesi soğumuş.

"Biraz sıcak su alabilir miyim üstüne," diyor.

Getiriyorum, ekliyoruz.

"Yani Altındal'ın İngilizce kitabı Avrupa'da gürültü koparmamış mı?" diyor.

"Gürültüyü koparan Josef Imbach'ın *Three Faces Of Jesus*'u," diyorum; "Imbach'ın yazdıkları Vatikan'da gerçekten bomba etkisi yapmış, sansür edilmiş."

Bilgisayarda Vatikan'ın Imbach'a sansür uyguladığına ilişkin haberi buluyorum. Okuyor:

Two more scholars censored by Rome
By JOHN L. ALLEN JR. *Rome*
Cardinal Joseph Ratzinger the Vatican's top doctrinal official, to cease all public activities, including lectures, courses and publications. (...) Meanwhile, Franciscan authorities say Fr. **Josef İmbach**, 56, (...) **Imbach** said at the time that he was accused of **not believing in the divinity of Jesus,** (...) **Imbach** described ... Austrian journal *Kirche Intern*, under the provocative headline of **"Joseph versus Josef."** (...)
John L. Allen Jr. is NCR's *Rome correspondent.*
National Catholic Reporter, March 1, 2002

"Bilgiağlarında Imbach'ın kitabından sözeden bine yakın sayfa; Altındal'ın aynı adı taşıyan İngilizce kitabından söz eden birkaç sayfa var," diyorum; "Bunların da çoğu Türkiye'de yapılmış yerli söyleşiler."

"Yabancılar ilgilenmemiş mi yani?"

"Makedonya var... 1994'te Soros Vakfı'nca Makedonya'da bastırılmış Altındal'ın kitabı."

"Nasıl yani?"

Bilgiağında Soros Vakfı'nın Makedonya sayfasına giriyoruz:

Soros Humanitarian Foundation-Macedonia
Annual Report 1994
Open Society Institute - Macedonia was founded and registered on October 1, 1992, under the name of **Open Society Fund - Skopje**. Following the one-day visit to Macedonia on October 19, 1992, **George Soros** decided to rename the foundation to **Open Society Fund of Macedonia**.
For OSI-Macedonia, 1994 - With the national budget of **$5,301,167.00**
Programs > MEDIA PROGRAM> SPIC Network > **Publishing**
Book Publishing by title

Recipient	Purpose	award
Kultura, Publishing House, Skopje	Printing costs for: ***"Three Faces of Jesus"* by A. Altindale,** *"The End of History and the Last Man"* by F.Fukuyama, *"The Doctrine of the Mean & Analects"* by Confucius, *"Dialogues"* by Plato, *"Aechylus and the Tragics"* by I.Kadare and a ransom of 50 copies of *"VMRO and Macedonian question"* by Michael Radin	**6,998.23** U.S.D

snap.archivum.ws/dspace/bitstream/10039/6277/1/ANNUAL94.doc

"Peki ama niçin bana *'Avrupa'yı sarstı, salladı, şok etti, bomba etkisi yarattı'* filan dedi Bayan Pipo?"

Bilgisayarı kapatıyorum.

"Türkiye'de böyle tanıtıldı da ondan."

"Gel şöyle yanıma," diyor gülerek; "dolaşıp durma tepemde; ikimiz de yorgunuz."

Yanına oturuyorum.

"Uzan, koy başını dizlerime."

Uzanıyorum.

"Peki, sen nasıl buluyorsun Altındal'ın görüşlerini?" diyor, parmak uçlarıyla şakaklarımı ovarken.

"Efendim, işte; *'Osmanlı yönetim biçimi iyiydi; Kemalist Laikliği bırakalım; Osmanlı sekülarizmine dönelim; hilafeti kurumsal bağlamda yeniden kuralım,'* vesaire vesaire; senin barda karşıma geçip savunduğun görüşlerin tıpkısı. Ben 1994'te bu savları çürüten *'ottomanomanı'* başlıklı yazılar yayımlamıştım bir dergide. Yakında *Kalemin Namusu - Dolmakalem Savaşları* diye bir kitabım çıkacak; onun içinde bu yazılarım da var. Çıkınca okursun."

"Ama, geçenlerde televizyonda gördüm; oldukça etkiledi beni konuşmaları," diyor; "Amerika'da bir sürü gizli tarikat varmış, Bush bile tarikattanmış. İlluminati varmış, bir de Evangelistler. Bunlar masonmuş aynı zamanda. Hitler'in de tarikatı varmış. Bunlar hep tarikat amaçları doğrultusunda çalışıyorlarmış."

"Sen Atilla Tokatlı'yı duydun mu hiç?" diyorum.

"Hayır, kimdir o?" diyor.

Kalkıp kitaplığımdan eski, yaprakları sararmış bir kitap bulup çıkarıyorum. Alıp ilgiyle bakıyor kitaba:

.....

Atilla Tokatlı, *"Eski Büyücülerden, Çağdaş Darbecilere, Gizli Örgütler: Mafya-Roma Suikastçıları, Atom Bilginleri, Gerillacılar, Masonlar-Naziler, Dilenci Örgütleri, Ku-Klux-Klan-Nüdistler, Pars Adamlar-Kutsal*

L. Pauwels, J. Bergier ikilisinin 1970 yılında Paris'te *"Le Matin des Magiciens" (Büyücülerin Sabahı)* adıyla yayımlanan; 1973'te, Türkiye'de, *"Evrenin Sahipleri"* adıyla basılan kitabına ilişiyor gözüm rafta. Hitler'in gizli mistik *Thule* topluluğunun üyesi olduğu ve yaptığı vahşetlerin buradan kaynaklandığı savı, otuz yılı aşkın bir süre önce bu kitapla gündeme getirilmişti.

"1970'lerde yazılmıştı bunlar," diyorum elimde "Evrenin Sahipleri", başımı yeniden kucağına yaslayıp uzanırken; "yeryüzünde olup bitenleri, savaşları, barışları, devrimleri, karşıdevrimleri, iyilikleri, kötülükleri, buluşları, keşifleri, her olayı ve herşeyi, bir takım gizli mistik örgütlerin, tarikatların akıl sır ermez gizli işleri olarak gösteren kişilerin sözü sohbeti çekilir; doğrusu ağızlarından bal damlar bunların; ama aydının görevi büyüklere masal anlatmak değil, olayları aydınlatmak..."

"Karartıyor mu sence?"

"Sözgelimi, Avrupa Birliği mi tartışılıyor; çıkıp Avrupa'nın tüm dayatmalarını birbir sayıp döküyor ve çok sert karşı çıkıyor bunlara: *'Vay canına, yaman bir ulusalcı!,'* diyorsun. Hemen ardından; *'Biz Avrupa'ya giremeyiz, çünkü kültür uyuşmazlığımız var,'* diyor. Oysa bu, tam da CIA güdümlü Yahudi Profesör Samuel Huntington'un görüşü. Ayrıca Vatikan da bu görüşü yaymakta. *'Yahu bu nasıl ulusalcılık,'* derken; *'Önümüzde iki seçenek var: Ya AB'nin sömürgesi olmak ya da parçalanmak.."* diyor; sanki Avrupa'nın sömürgesi olunca parçalanma olmayacakmış gibi!.. Yahu, Osmanlı, 1850'lerde *salt kendi toprak bütünlüğünü korumak için* o dönemin Avrupa Birliği *Europeen Concert*'e üye olmuştu, ama Osmanlı'yı toprak bütünlüğünü garanti ederek o dönemin Avrupa Birliği'ne alan İngiltere, Fransa, el altından gizli gizli onu bölmek için anlaşmışlardı ve 1918'den sonra kendi paylarına düşen bölge-

leri işgal ederek bunu uygulamaya soktular... *'Avrupa Birliği onurumuzla oynuyor; Ermeni soykırımını tanımamızı istiyor; Gümrük Birliği'yle ülkeyi batıracaklar!"* diye haykırıyor televizyonda. *'Yaşasın! İşte onurlu bir ses!'* diye alkışlarken; sanki NAFTA Amerika'nın dayattığı bir Gümrük Birliği değilmiş ve sanki Amerika bize *Ermeni soykırımını tanıyın* diye bastırmıyormuş gibi tutup; *'Avrupa'ya rest çekip NAFTA'ya girelim, olsun bitsin!,'* diye noktalıyor sözlerini; sevincimiz kursağımızda kalıyor."

"Niye böyle yapıyor sence?" diyor; "bu konularda bilgisi mi eksik?"

"Önce üç-beş doğru söyleyip dinleyenin güvenini kazanıyorsun, güven sağladıktan sonra araya yanlışlar sokup zehiri ilaç diye yutturuyorsun. 1990'lardan bu yana çoğalan özel televizyon kanallarının tartışma programlarında çok gördük bunu."

Yüzüme soran gözlerle bakıyor. Anlamadı. Oysa Türk sanat müziğinde şarkısı bile var bunun:

ah ne yaman çileli bir insanmışım
sunulan her zehri şifa sanmışım

CIA ajanı Philip Agee, yazdığı *'CIA Günlüğü'* adlı kitapta *Gri Propaganda* yöntemlerini açığa vurunca, başına gelmedik kalmamıştı. Önce Amerikan vatandaşlığından attılar; Batı ülkelerinin hiç birine giremez oldu adam; sonunda tutup Küba'ya yerleşti.

"Ama, ben bir konuşmasını dinledim geçenlerde, hiç böyle bulanıklıklar yoktu, çok açıktı, netti," diyor.

"Hangisi?" diyorum; "En son, geçen ay Ceviz Kabuğu'nda *'Necip Bey'in katilleri İran'lı Ermenilerdir. Bunlar Türkler bizim aydınlarımızı öldürdü, biz de onların aydınlarını öldürüyoruz diyorlar; ben de bunların hedefindeyim,'* demişti. Telefonla bağlanmıştım ben de; dinledim o konuşmasını."

"Yok, yok, o değil, ben onu izlemedim," diyor; "Fener Patrikliği'ydi tartışılan."

"Evet, biliyorum bu konudaki tutumunu; *'Fener Patrikliği ekümenik olmaya çalışıyor, bu devlet içinde devlet demektir, karşıyız,'* diye gürlüyor. *'Bravo!'* diyoruz. Eh, peki nasıl önleyeceğiz bunu? *'Hilafetle!'* diyor... *'Türkiye gırtlağına dek borca batmıştır, yabancılar borcumuza karşılık topraklarımızı elimizden alacak, uyanın heyyy uyanın!'* diye haykırıyor. Alkışlıyoruz. Nasıl kurtulacağız bundan? Yanıt yine aynı: *'Hilafetle!..'*"

"Eh, şimdi doğru değil mi ama; Patrik ekümenik olursa, biz de hilafete geçeriz; Hıristiyanların Papa'sı var, bizim niye halifemiz olmasın?"

"Türkiye'nin hilafete, Osmanlı düzenine geçmesi; patriğin ekümenik olmasını önlemez; tam tersine zorunlu kılar; adamların canına minnet!" diyorum.

"Aa! Niye? Hiç olur mu? Nasıl şeymiş o öyle?"

"Çünkü," diyorum; "hilafet döneminde ekümenikti adamlar; sen yeniden hilafet, islam devleti kurarsan, onlara da hilafetin, islam devletinin zorunlu gereği olarak ekümeniklik, devlet içinde devlet konumu tanıyacaksın. Adamlar boşuna mı *'Fatih bize fermanla verdi bu hakkı,'* diyorlar. Adamlar Partikhane'nin çıkış kapısına, Patrik'le Fatih Sultan Mehmet'i birlikte gösteren bir resim bile asmışlar. Türkiye hilafete dönerse Patrik o gün bayram eder; Patrikhane seksen yıl önce laikliği getirerek son verdiğimiz ekümenikliğe, devlet içinde devlet konumuna, anında yeniden kavuşur. Laiklik gider de hilafet gelirse, yalnızca Türkiye'de değil, bütün İslam ülkelerinde, hem yalnızca ortodokslara da değil bütün gayrimüslimlere devlet içinde devlet konumu sağlanacak. Amerika 1947'den bu yana bu nedenle Türkiye'nin laikliği bırakıp hilafete geçmesini istiyor. En son, Clinton, Endonezya gezisinde; *'İslam dünyasını tek elden yönetecek bir Halife olsun istiyoruz,'* demişti. Ardından Rahmi Koç da; *'Hıristiyanların Papa'sı*

var, bizim de bir Halifemiz olmalı,' dedi. Bakıyoruz; Altındal da Türkiye'nin her sorununun hilafete geçmekle çözüleceğini söylüyor, tıpkı Clinton ve Rahmi Koç gibi; öyleyse?.."

"Evet, öyleyse?" diyor kaygıyla.

"Biraz düşün, ötesini kendin bul," diyorum.

"Hmm," diyor; "Bunları duysa Bayan Pipo ne derdi acaba?"

"Bilmem," diyorum; "anladığıma göre o benim gibi düşünenleri *tehlikeli* buluyor, hilafetçilere bayılıyor."

"Seni dinlerken barda söylediklerim geldi aklıma," diyor.

"Evet, gürlüyordun: *'At şu laikliği, geç eyalet düzenine, İslam ülkelerinin başı ol, titret dünyayı!'*"

Birlikte gülüyoruz.

"Şimdi düşünüyorum da," derken ağzını kapatıp;

"Boşver, unutalım şimdi bunları;" diyorum; "uykum geldi benim."

"Ah, evet, gideyim ben," diyor.

"Gitme bu saatte," diyorum; "burada divanda uyurum ben, sen de içeride yatarsın."

Başımı okşarken bir öpücük konduruyor alnıma. Barda yaptığı gibi, parmağı dudaklarımın çeperlerinde dolaşıyor yine; evinde yaşadığımız son sahne geliyor gözlerimin önüne; toparlıyorum kendimi; öpmüyorum bu kez parmak ucundan..

*

Sabah uyandığımda divandan kalkıp yatak odasına bakıyorum; yatak hiç bozulmamış. Banyoya geçiyorum. Yüzü-

mü yıkarken gözüm takılıyor aynaya. Rujuyla yazdıklarını güçlükle okuyorum:

arkadaş mı,
sevgili mi?

Salona geçiyorum. Masanın üzerinde bir not:

Three Faces Of Jesus'u ben aldım,
Bayan Pipo'ya gösterip getireceğim.
Cesur Yeni Dünya'yı oku tamam mı?
Benim 'aydın'ım sensin, unutma.
Sevgiyle
Münevver

Altına cep telefonunu da yazıp gitmiş.

O karlı 24 Ocak gecesinden sonra, neredeyse yirmi gündür, iki kadın var yaşamımda; Neveser, Münevver... Ama nedense hiç kadınım olmadığı dönemlerden çok daha büyük bir yalnızlık duygusu var içimde. Neveser, Nisan sonunda dönecek Paris'ten; daha iki ayı var. Münevver, iki gün sonra Almanya'ya uçuyor; bir hafta sonra dönecek; eh ben de bu arada *'Kalemin Namusu: Dolmakalem Savaşları'*nı yazıp bitiririm, derken Münevver arıyor:

"Çabuk TRT-2'yi aç! Sonra konuşuruz, tamam mı?" deyip kapatıyor.

Eyvah, diyorum içimden, önemli bir şey olmalı; Yoksa Amerika Irak'ı vurmaya mı başladı? Kalkıp açıyorum. Ekranda Ajda Pekkan, 1968'lerden kalma bir Patricia Carli şarkısı söylüyor.

karar ver artık kimi daha çok sevdiğine
kararsız olma sen üzme herkesi
kalbinde kim var o mu yoksa ben miyim
bilmek isterim yolumu çizeyim
İki kişi seven iki defa ölürmüş
bir kalp yalnız bir kalbi düşünürmüş

Münevver'in Neveser'den haberi var. Neveser Münevver'i bilmiyor ama önsezileri güçlü; sesimden birşeyler sezinliyor. Şarkıyı dinlerken anlıyorum niçin Münevver'in TRT-2'yi aç dediğini. Evet, öyle gerçekten; *"bu ne biçim sevgi, üç kalp bir arada?"*

Dinlerken, pencereye çarpan kar taneleri, geçen ay Münevver'le tanıştığımız o soğuk karlı geceyi anımsatıyor bana; kalbim buruk. Dün başlayan tipi aralıksız sürüyor. İki gün

daha süreceğini yazıyor gazeteler. Belediye kar küreme ve yol tuzlama işinde 'yüksek yoğunluklu alarm'a geçmiş.

Sabah aradığında;

"Avrupa da bir felaket," demişti Neveser; "haydi hava soğuk; ama sen niye buz gibisin bakayım?"

Şakaya vurup;

"Fransa'yla Almanya birleştik diyeli tam bir ay oluyor, ama *Frans-almanya* dedikleri birliğin Amerika'yı Irak'a saldırmaktan caydırıcı bir çıkışını göremedik daha; o yüzden soğuk davranıyorum Fransa'ya ve oradaki herkese," diye geçiştirmiştim sorusunu.

Seni seviyorum, deyişi içimi eskisi gibi titretmiyor artık; benimle olabileceği aylarda kızını gerekçe gösterip Paris'e gitmesi, aşındırıyor duygularımı. Belki Münevver'e yönelişim de bu kırgınlığın ürünü, diye düşünürken, şarkı bitmiş; telefonun sesiyle uzaklaşıyorum kendimi sorgulamaktan.

"Bak Ajda Pekkan bile iki kişi seven iki defa ölür diyor ona göre, tamam mı?" diyor Münevver; "Şarkı tam sana göreydi, dinle istedim."

"Nedenmiş o?" diyorum; "Bir kalpte iki kalp yaşatan ben değilim ki, seninle birlikteyken başka birinin adı çıktı mı benim ağzımdan hiç?"

Duralıyor. İlk geceden sonra ne zaman başbaşa kalsak, bir noktaya dek gidip tam o noktada geriye çekilmeme içerliyor artık; seziyorum bunu. Kırık bir sesle;

"Benim aydınım sensin, başkası yok; ama senin bir Nevser'in olmadığından emin değilim," diyor.

Susuyorum.

"Bak, susuyorsun işte," diyor; "yok diyemiyorsun."

Susuyorum.

"Yarından sonra, Düsseldorf'a uçuyorum bir aylığına," diyor; "bu akşam bizim takım yemeğe geliyor bana; yaşgünümde tanıdığın herkes var, yabancı yok; kalk gel sen de; gitmeden bir kez daha göreyim seni."

"Çalışıyorum, beni bağışla."

"Canım, ben gideyim, iki gün sonra da yazarsın yazacağını, olmaz mı?"

"Bilgisayardayım şimdi," diyorum; "Amerika'nın Irak'a yapacağı saldırının gerçek, gizli nedeni neymiş onu bulmaya çalışıyorum ağlarda. İlginç bir yazı buldum *Global Policy Forum* diye bir sitede."

"Bırak gizli nedenleri oralarda buralarda aramayı; bak Bayan Pipo da geliyor yemeğe; sen de gelirsen konuşursunuz; onun kulağı deliktir, yabancı ajanslarda ne bilgiler dolaşıyor tek tek söylesin sana."

"Aman, o varsa ben hiç gelmeyeyim," diyorum; "kadının buz gibi suratı, kart sesi, çok bilmiş havaları, tepeden bakışı, iğneli sözleri sinirimi bozuyor."

"Benden kaçıyorsun sen!"

"Hayır!"

"Evet!"

"Yalnız olsaydın gelirdim."

"Ya?"

"Ya!"

"Peki, onları geçirince geliyorum o zaman."

"Olabilir."

"Olabilir, değil, olur; tamam mı?"

"Tamam."

Telefonu kapayıp, bilgisayarıma dönüyorum. *Global Policy Forum*'un Ağustos 2002 günlü Irak değerlendirmesi ekranda. İlginç bir yazı: 1972'den önce Irak petrollerinin dörtte

üçü Amerikalılarla İngilizlerin elindeymiş. Irak, 1972'de, petrollerini kamulaştırıp Amerikan ve İngiliz petrol şirketlerini kovmuş; Fransız ve Rus petrol şirketlerini çağırmış. Ardından Çin, Alman ve Japon petrol şirketleri de gelmiş. Amerika ve İngiltere, o günden bu yana diş biliyorlarmış Irak'a; ama o yıllarda Sovyetler Birliği çok güçlü olduğu için Irak'a saldıramamışlar. 1990'da Sovyetler Birliği çöker çökmez Amerika kolları sıvayıp 1972'de yitirdiği Irak petrollerini yeniden ele geçirmek amacıyla Irak'a saldırmış. Birinci Körfez Savaşı'nın amacı, Irak'ı bombalayarak sarsıp, Fransa ve Rusya ile antlaşmalar yapan Saddam'ın iç ayaklanmayla devrilmesini sağlamak, böylece o ülkelerle imzaladığı antlaşmaları geçersiz kıldıktan sonra, Saddam'ın yerine oturtacakları Amerikancı Irak Başkanı ile antlaşmalar yapıp, Irak petrolünü yeniden ellerine geçirmekmiş. Körfez Savaşı'ndan sonra Saddam bekledikleri gibi devrilmeyince, bu amaçlarına ulaşamamışlar. Tersine, Saddam Fransız ve Rus şirketleriyle daha önce yaptığı antlaşmaları 1997'de tazelemiş. Bu, Amerikalıları ve İngilizleri çileden çıkarmış. Amerikan Merkez Komuta Başkanı General Anthony C. Zinni, 1999'da Kongre'de yaptığı bir konuşmada Irak petrollerinin kendileri için *'uzun süreli yaşamsal önem'* taşıdığını *'Irak petrolüne özgürce ulaşmak'* için *gereken her şeyi* yapacaklarını, gerekirse savaşacaklarını açıkça duyurmuş...

Yalnızca görünürdeki nedenleri açıklamaya yeten bu yazı beynimi kemiren sorulara yanıt vermiyor; doyurmuyor beni. LaRouche'un sözettiği *'gizli nedenler'*le *'şimdiye dek hiç görülmemiş ekonomi-savaş ilişkisi'* yok bu satırlarda. Madem Amerika 1999'da Irak petrollerini savaş yoluyla ele geçirmek istiyordu, öyleyse neden 2001'de 11 Eylül İkizkuleler Eylemi'nden hemen sonra oluşan uygun ortamda, Irak'a saldırmak yerine tutup Afganistan'a saldırdı? Amerikan Merkez Komutanının 1999'da Irak'ı vuralım demesinin nedeni, Hazar petrollerine bağladıkları umudun 1999'da boş çıkmasıydı. Ama Irak'a saldırmamasının nedeni, yine 1999'da -bu demeçten

hemen sonra- bu kez Kırgızistan'dan Kaşagan'dan gelen çok büyük petrol rezervleri bulunduğu müjdesiydi. Kazakistan'da, hem Suudi Arabistan'dan hem de Irak petrollerinden çok daha verimli, onların pabucunu dama atacak denli büyük ölçekte petrol bulunduğu haberi, Amerikalıların gözünü bir kez daha Irak'tan uzaklaştırıp Kaşagan'a dikmişti. Bu petrolü Basra Körfezi'ne indirmek için Afganistan topraklarından geçirmek gerekiyordu. Amerika'nın 11 Eylül'den sonra Irak'ı değil de Afganistan'ı vurması, 2001 yılında Kazakistan Kaşagan petrollerini Irak'tan çok daha verimli sandığının bir kanıtı, diye düşünüyorum içimden. Eğer bu varsayımım doğruysa, Amerika 1999'da Hazar petrolleri konusunda yanıldığı gibi, 2001'de Afganistan'a saldırdıktan sonra Kaşagan petrolleri konusunda da yanıldığını anlamış olmalı ki, savaş oklarını yeniden Irak'a döndürsün...

Kalkıp bir kahve yapıyorum kendime. Pencere kenarına oturup gecenin karanlığında bembeyaz bir örtüye bürünen İstanbul'u izliyorum. En son 1980'li yılların ortalarında görmüştük böyle bir tipiyi. İçimi kemiren sorulardan kurtaramıyorum beynimi; bilgisayara oturup Kazakistan Kaşagan petrollerinden söz eden sayfaları son üç ayda belki yüzüncü kez taramaya başlıyorum.

Ve işte!

Varsayımım doğruymuş. Ulaştığım bir belge her şeyi açıklıyor: Kazakistan petrollerinin Irak'ın yerini alamayacağı gerçeği, 2001 yılı Ekim ayı sonunda, yani Amerika'nın Afganistan saldırısından hemen sonra çıkmış ortaya ve Dick Cheney, Kaşagan'da petrol arayan Halliburton şirketindeki hisselerini satıvermiş.

Peki ama Türkiye'nin onca umut bağladığı Bakü-Tiflis-Ceyhan petrol boru hattı ne olacak Hazar yöresinde yeterli petrol olmayınca? Döşenen borular ayrılıkçıların çizdiği Kür-

distan haritasının sınırı olmaktan başka bir işe yaramayacak mı yoksa?

Bakıyorum. Evet! Amerika'nın önayak olduğu Bakü-Tiflis-Ceyhan petrol boru hattı tam da ayrılıkçıların çizdiği Kürdistan haritasının sınırını oluşturacak biçimde geçiyor topraklarımızdan!

İçimden; *"Ama bu kadarı da olamaz! Olabilir mi?,"* derken telefonun sesiyle irkiliyorum:

"Seni çok istiyorum," diyor Münevver fısıltıyla; "sensiz öyle boş ki... Yemek masasında yaşgünümü anımsadım, bir sen yoksun o geceden, herkes burada... Onların varlığı senin yokluğunu duyumsatıyor her an. Sohbet ederken, o şimdi burada olsaydı iki sözle ne biçim karıştırırdı ortalığı diyorum. Biliyor musun, özlüyorum artık seni ben. Hadi bırak her şeyi, gel, sonra devam edersin."

"Ben de özledim seni," diyorum; "ama dünya yıkılsa bırakamam. Öyle şeyler buldum ki, eğer doğruysa, çok büyük bir oyunun içinde yuvarlanıyor Türkiye..."

"Nasıl?" diyor.

Anlatıyorum bulduklarımı. İlgiyle dinliyor.

"Peki o zaman, ben yakanı bırakayım çalış," deyip gülerek kapatıyor telefonu.

Kalorifer yanıyor ama, dışarıda hava buz kesiyor olmalı ki ısınamıyorum bir türlü; hırkamı alıyorum üstüme. Gelen iletilere bakıp kapatacağım artık bilgisayarı. Bakıyorum: Sekiz ileti var. Biri yabancı. Gönderen: Miriam.. Bir sürü virüs geliyor böyle yabancı adresli iletilerle. Tam açmadan silmek üzereyken konu bölümüne takılıyor gözüm: *"About Donna"*.. Yaklaşık bir ay önce Donna'ya attığım iletiyi anımsıyorum. Belki Donna'nın yanıtı bu, deyip açıyorum. İleti İngilizce. Küçük sözlüğü masama koyup arada bir bilmediğim sözcüklere bakarak okuyorum:

.....

Sayın Bayım,
Bir akşam enstitüde odaları temizlerken masadaki faks çalışmaya başladı ve ben sizin "Sevgili Donna" diye başlayan yazınızla baş başa kaldım. Ne yazık ki yazınızı Bayan Donna'ya iletemedim, çünkü kendisi -dört yıl önce size gönderdiği *"varolmak ya da olmamak, işte bütün mesele bu"* iletisinden iki gün sonra- geçirdiği bir kalp krizi sonucu, ölmüş bulunuyor.

.....

İnanamıyorum; Donna dört yıl önce ölmüş ve ben bir ölüye iletiler atıyormuşum dört yıldır! Yutarcasına okuyorum:

.....

Bu satırları yazarken bilin ki gözlerim yaşlı, Bayan Donna'nın ölüm haberini size veren ben olmak istemezdim; inanın çok üzgünüm.

Sizin yazınızı okuduktan sonra konu benim de ilgimi çekti; geçenlerde bilgisayarla bağlandığım bir iletişim öbeğinde **William Clark** imzalı bir yazı buldum. Okuyunca soluğumu kesen bu yazıyı sizinle paylaşmak istiyorum. Bu haber **Amerika'da hiçbir yerde yayımlanmamış**; bunu yalnızca **Özgür Avrupa Radyosu**'nu izleyen az sayıda Amerikalı öğrenebilmiş.

Bush'un *"Birkaç hafta içinde başlatacağız,"* dediği Irak savaşının **gizli ve gerçek** nedeni, **Petrol İhraç Eden OPEC ülkelerinin petrolü Amerikan dolarıyla satmayı bırakıp Avrupa Birliği'nin parası olan euroyla satmalarını önlemek**miş.

.....

"Nasıl yani?," diyorum içimden; *"**Gizli neden** dedikleri bu muymuş?"* Doğrusu, ben petrolün tüm dünyada Amerikan dolarıyla alınıp satıldığını biliyordum. Öyle değil miymiş? Yahu beş yıl öncesine dek yeryüzünde Euro diye bir para birimi bile yoktu; petrol nasıl olup da Euro'yla satılıyormuş? *"Bu saçmaları daha fazla okumasam mı?,"* diyerek okurken, gözlerim faltaşı gibi açılıyor:

Meğer Irak, Kasım 2000'de petrolü dolarla satmayı terk edip euro'yla satmaya başlamış. O gün için Euro'nun değeri dolardan düşük olduğundan, herkes Saddam'ı aptallıkla suçlamış ve **kimse Saddam'ın bu eyleminin Amerika'yı sarsıp bir üçüncü dünya savaşına sürükleyebileceğini düşünememiş.** Gelgelelim, o gün için değeri dolardan düşük olan euro, Irak'ın petrolü euroyla satmaya başlaması nedeniyle, o günden başlayarak değer kazanmaya başlamış ve **şu son aylarda** Amerikan dolarını geride bırakmış. Euro, doları geride bırakınca, diğer petrol üreticisi ülkeler de Saddam'ın yolundan giderek kendi petrollerini dolarla değil euroyla satmaya davranmışlar. **Bu durum, Amerika'nın dünya egemenliğini tehdit ediyormuş.**

Oldum olası şu para işlerinden hiç anlamam; o nedenle büyük bir dikkatle okuyorum iletiyi:

.....

Geçenlerde ***"Artık euro dolardan daha güçlü olduğuna göre, petrolümüzü dolarla değil euroyla satmak daha kârlı olur,"*** diyen İran Parlamentosundan bir temsilci, bu öneri parlamentoda oya sunulursa büyük olasılıkla onaylanacağını söylemiş.

İran, geçen yıl, merkez bankasındaki dolar birikiminin büyük bölümünü euroya kaydırmış. Abasspour; **"Amerika dolar sayesinde diğer ülkeleri yönetiyor, doların diğer "çevrilebilir" paralara olan üstünlüğü sayesinde dünya ticaretini tekelinde tutuyor, ama euro ile dolar arasındaki yarış, dünya ticaretinde dolar tekelini ortadan kaldıracaktır,"** demiş.

Anlaşılan **İran da petrol satışını dolardan euroya çevirecek.**

Petrol üretiminde dünya dördüncüsü olan OPEC üyesi **Venezüela doları bırakıp takasa ve euroya** yönelirken, **Kuzey Kore de –petrol üreticisi olmamasına karşın- Aralık 2002'de doları bırakıp euroya** geçmiş.

Demek ki, **Amerikan egemenliğinden kurtulmak isteyen tüm ülkelerde, doları terkedip euroya geçme eğilimi büyüyor.**

Bush'un **Chavez'i devirmek istemesinin altında yatan neden de Chavez'in Venezuela petrolünü dolar yerine euroyla satmaya ve takasa yönelmesi...**

Bush'un Irak'ta **Saddam'ı devirmek istemesinin gerçek nedeni** ne ise, Venezuela'da **Hugo Chavez'i devirme girişimlerinin gerçek nedeni** de o: **Petrol satımında euro'ya geçerek doları devre dışı bırakmaları...**

Özetle; petrol üreten ülkeler petrol satışında **dolar tekeline başkaldırmış** durumda ve **kim petrolü euroyla satmaya kalkarsa, Amerika ona savaş açıyor!..**

.....

Clark'a göre; Bush yönetimi bu savaşla;

1)- Irak'ı euro'dan dolara geri döndürecek,

2)- Irak'ta Amerika-İsrail işbirlikçisi bir yönetim kurup İsrail'in güvenliğini sağlayacak;

3)- Petrol üreten bütün diğer OPEC ülkelerine, petrollerini dolarla değil euro'yla satacak olurlarsa, tıpkı Irak gibi işgale uğrayarak süngü zoruyla "düzen değişikliği"ne uğratılacaklarını, en somut biçimde gösterecekmiş.

.....

İşte, Bayan Donna'ya gönderdiğiniz yazıda sözünü ettiğiniz, LaRouche'un şöyle bir değinip geçtiği **"Amerika'yı savaşa sürükleyen gizli nedenler"** sanırım bunlar.
E-posta adresim ilişikte, beni Donna'nın yerine yazışma arkadaşı olarak benimseyebilirseniz yazışabiliriz; ama dört yıl arayla değil! : -)

Miriam

.....

İletiyi bitirince bilgisayarımı kapatmaya üşenerek, bin yıl yaşlanmış gibi yorgun ve bitkin; *"Demek Dolar Euro Savaşı, öyle mi?"* diyerek uzanıyorum divana; çekiyorum battaniyemi üzerime; kapıyorum gözlerimi.

Televizyon haberlerinde gördüğüm yanmış yıkılmış Irak sokaklarında bezgin, yoksul dolaşan Iraklılar geçiyor gözlerimin önünden. Herkes *'Amerika Irak'a 1991'de bomba yağdırdı, sonra gitti, 2003'te bir kez daha gelip vuracak,* sanıyor. Oysa Amerika ve İngiltere 1991'den bu yana Irak'ı bombalamaya hiç ara vermediler. Dünya basını hiç yazmadı ama 1991'den bu yana Irak'a her yıl binlerce ton bomba yağdırmayı sürdürdü bu alçaklar. 12 yıldır aralıksız bombalanıyor Irak.

Yine telefon, yine Münevver:

"Aşkım mısın?" diyor fısıltıyla.

"Niye fısıltıyla konuşuyoruz bu akşam böyle?," diyorum.

"Duymasınlar diye, gitmediler daha, buradalar," diyor; "onlar gidince uçup geleceğim sana."

"Tipi var, çığ düşecekmiş İstanbul'a," diyorum gülerek; "hem belki kurtlar da inmiştir Gümüşsuyu'na."

Gülüyor.

"Ne yaptın, bulabildin mi şu gizli nedenleri?" diyor; "Sesin kırık geliyor senin, ne oldu, bir şey mi var?"

"Donna ölmüş," diyorum.

"Hangi Donna?" diyor, unutmuş; "ben yalnızca Neveser'i biliyordum, Donna da mı vardı?"

"Şaka değil," deyip anlatıyorum Miriam'ın yazdıklarını.

"Çok üzüldüm, Donna'ya," diyor; "hadi şimdi benim epostama da gönder Miriam'ın yazısını, şu *Euro-Dolar Savaşı* ilgimi çekti; sen olmayınca konuşacak konu bulamıyor bizimkiler, onlara da konu çıkmış olur hem."

Miriam'ın yazısını Münevver'e gönderip kapatıyorum bilgisayarımı.

Telefon yine; bu kez Neveser:

"Kimle konuşuyordun bakayım öyle uzun uzun?," diyor; "çok aradım sürekli meşguldü telefonun."

"Ben de dün gece sabaha dek aradım seni, ama kapalıydı," diyorum, kızgın.

"Telefonun şarjı bitmiş, sabah uyanınca fark ettim," diyor.

"Niçin ben seni sabit numarandan arayamıyorum peki?," diyorum.

"Kızım açabilir," diyor; "sonra soru yağmuruna tutar beni *'arayan kim, yoksa sevgilin mi,'* diye."

"Hm, demek ki gizli aşk bizimki," diyorum; "ama yalnızca seninkilerden gizli; benimkiler biliyor. Sen niçin açıklamıyorsun sevgimizi? Demek ki o denli güvenmiyorsun duygularına? Bir daha telefonun kapalı olursa, benim telefonum da kapalı olacak sana."

"Lütfen," diyor; "yapma bunu."

"Aşkın devletler arası ilişkilerden hiçbir ayırımı yoktur biliyor musun?" diyorum; "karşılıklılık ilkesi vardır aşkta. Yoksa onursuz olur aşk."

"Seni seviyorum," diyor ağlayarak; "böyle sözlerle örseleme kalbimi."

Ağlamasına içim burkuluyor ama dün gece sabaha dek açılmayan telefonun aklıma getirdiği bütün kötü olasılıklar yüreğimi katılaştırıyor; susuyorum.

"Bitirebildin mi kitabını?," diyor; "ben yokken rahat çalışırsın."

Ona Miriam'dan aldığım e-postadaki bilgileri aktarıyorum.

"Bak bakalım Paris'te gazetelerde Amerika'nın sansürlediği şu *Dolar-Euro Savaşı*'na ilişkin haberler çıkıyor mu?" diyorum; "Gözüne çarparsa bildir bana."

Kapatıyoruz.

Bu gece telefon susmayacak anlaşılan. Şimdi de Münevver:

"Neveser'di değil mi?" diyor.

"Kim?" diyorum.

"Az önce konuştuğun," diyor; "yarım saattir konuşuyorsun biliyorum, çünkü sürekli aradım."

Bir yazarın aynı anda iki kadınla mutlu olabileceğini düşünene şaşarım.

"Evet, aradı, konuştuk," diyorum.

"Ben senden başkasıyla konuşmuyorum ama, aramızdaki fark bu işte," diyor kırgın; "biliyor musun, Miriam'ın yazısını okuyan havalara sıçradı burada; aramızda değilsin ama e-posta'nla karıştırdın burayı. Bak Berker Bey seninle konuşmak istiyor."

"Üstadım merhaba," diyor telefonu ele geçiren Berker Bey, gülerek; "şimdi, alınmayın ama bunu yazanın dünyadan haberi yok; ancak dünyanın en zengin petrol yataklarının Kuzey Amerika'da, Kanada'nın Amerika sınırında olduğunu bilmeyen enayiler inanır böyle martavallara. Amerika dünyanın petrolü tükenince çıkartmak üzere saklıyor kendi petrolünü. Yok Saddam euro'ya geçmiş de, Yok dolar egemenliği çöküyormuş da.. Bunlar laf-ı güzaf efendim, geçiniz. Amerika'lı bir solcu zenci kadın, ben Amerika'da okurken çok tanıdım bunlardan; solcular her yerde zavallı düşüncelere tutunmuş gidiyor; işte, görüyoruz."

"Berker Beyciğim," diyorum; "siz biraz fazla kaçırdınız anlaşılan, kabalaşıyorsunuz; bakın ben size söyleyeyim: Amerika'nın kendisine duyulan güven sarsılmasın diye uydurduğu böylesi palavralara ancak Amerika'ya göbekten bağlı Türk kapitalistleri enayicesine inanabilirler. Amerika'da Texas ve Kanada'da gerçekten dünyanın en büyük petrol

yatakları var, bu kağıt üzerinde doğru, ama Irak petrolünün varili 1 dolara çıkartılırken, Amerika topraklarındaki petrolün varili 20 dolara çıkartılabiliyor. Üstelik dünyanın en kalitesiz petrolü. Dünyada petrol tükendiği zaman Amerika kendi topraklarından çıkaracağı o petrolle ancak Aleaddin'in lambasını yakabilir. Ve sanıyorum..."

Daha sözümü bitirmeden, Bayan Pipo'nun geriden gelen *"Ne dedi, ne dedi?"* soruları arasında Özdemir Bey kapıyor telefonu, heyecanla giriyor konuya:

"Şimdi bakın hocam," derken, belli ki epey içmiş, dili peltek; "ben finansçıyım; biliyorum," diyor; "Amerika kendisi isteyerek düşürdü doları. Euro dolardan pahalı olunca, euroyla satılan Avrupa malları da pahalı olacak; dolayısıyla dünyada Avrupa mallarının satışı azalacak; doları bilerek düşürüyorlar ki, Amerikan malları ucuzlasın, dünya pazarlarına Amerikan malları egemen olsun. Hocam, bu senin Miriam var ya, bırak sen bunu, dünyadan haberi yok bunun valla."

"Peki Özdemir Bey," diyorum; "demek Amerikalılar elli yıldır dünyaya mal satma gereği duymamışlar da o yüzden elli yıldır doların yükselmesi umurlarında olmamış, öyle mi? Yahu siz ne diyorsunuz, Türk pazarlarında tüccarlar dışarıdan dolar ödeyerek getirttikleri Amerikan mallarını bile burada euro'yla satmaya başladılar. Evet, Amerikan malları bile euro'yla satılıyor artık, ne diyecek..."

"...siniz buna?" diyemeden kart sesiyle "bırak Özdemir, bir dakika ben konuşacağım," diyen Bayan Pipo'nun eline geçiyor telefon:

"Bakın, dinleyin beni," diyor duygusuz bir tonda; "Bu söylenti euro'ya değer kazandırıp doları dünya parası konumundan uzaklaştırmak için, özellikle Fransızlar ve Almanlar tarafından kasten çıkartılıyor; bu biiir! Bu çok tehlikeli bir söylenti; bunu yaymak Amerika'da sansürle yasaklanıyorsa, yaymaya kalkan karşısında Amerikan devletini bulacak demek-

tir; bu ikiiii! Amerika'da birkaç senatör kendi küçük uçaklarıyla bir yerden bir yere giderken akıl almaz kazalar yaparak ölüverdiler, onların da bu gibi söylentileri dillerine doladıkları söyleniyor; bu üüüüç!.."

"Ee?" diyorum, "dört yok mu?"

"Siz akıllı adamsınız, onu da kendiniz bulursunuz; bu dööööört!" deyip Münevver'e veriyor telefonu.

"Bu kadına dayanamıyorum Münevver'ciğim," diyorum; "bir daha konuşturma beni onunla; bu beeeş!"

Bir kahkaha patlatıyor. Sonra sesini kısıp çabuk çabuk;

"Seni çok özledim, bunları gönderir göndermez uçup geleceğim, her an seninleyim; bu altııı!" deyip kapatıyor telefonu.

Beynim karıncalanıyor. Bu gece, bu kafayla tek satır dahi yazamam artık. Ortalığı biraz toplayıp, uzanıyorum. Amerikan Fox News kanalını bulup bakıyorum savaş için neler söylüyorlar. Dinlerken gözlerim kapanıyor.

Böyle ne kadar kestirmişim bilmem, kapının ziliyle sıçrayarak uyanıyorum. Gelen Münevver. Arabasından çıkıp apartmana girene dek ne çok kar birikmiş üstünde? Dudakları ilk gece nasılsa öyle yanıyor. Yine aydönümü yaklaşmış, belli. *"Bir kadın aydönümü yaklaştığında aşık olduğu erkekten başkasına koşmaz; öyleyse kalbinde benden başka biri yok,"* diyorum içimden; Ama yanağından yanağıma inen bu göz yaşları ne?

"Dur bakayım," diyorum geri çekilerek; "ağlıyorsun sen?"

Hıçkırarak başını göğsüme gömüyor:

"Ne olur, ne olur, yalvarırım başına bela getirecek şeyler yazma," diyor; "lütfen!"

Kürkünü çıkarıp asıyorum; şaşkın, tedirgin, gerilmiş. Salona geçiyoruz. Bu kez o başını dizlerime yaslayıp uzanıyor divana.

"Ne oldu?," diyorum ıslak yanaklarını elimle silerken.

"Bayan Pipo bir sürü şey anlattı," diyor içini çekerek; "sinirlerim bozuldu. Seninle olursam ben de tehlikede olurmuşum."

"Yahu yine mi?," diyorum; "Bak Münevver, seninle bu konuyu bir kez şimdi konuşacağız, ve bir daha hiç söz etmeyeceğiz bundan, tamam mı?"

Kulak kesiliyor.

"Seni böyle görünce, yaşamımdaki kadınlar geçti gözlerimin önünden," diyorum; "yazdıklarım yüzünden başıma kötü şeyler geleceğini kurup tedirgin olmuştur hepsi. Başta annem olmak üzere, onları üzdüm çok. Neveser de öyle. Birkaç yıl önce, Banu'nun çektiği televizyon belgeseli *"Unutulan Yıllar: Sevr"*ı yazarken, annem, başında beyaz örtü, elinde namaz tesbihi, sessizce, dualar mırıldanarak çevremde dolanıyor, çaktırmadan ne yazdığıma bakıyordu. *United States Of İrtica* adlı kitabımı yeni yayımlamıştım o günlerde. Müslümanları dindar görünümlü Amerikan işbirlikçilerine karşı uyaran bu kitabımdan ona da imzalayıp vermiştim bir tane. Bir gün burnunun ucuna indirdiği yakın gözlüğüyle okumaya çalışırken: *"Aman, dinimizi kötülemeyesin evladım, bizim dinimizden iyisi yok,"* demişti kaygıyla. *"Yok anneciğim, Müslümanlığa sözüm yok; dindarlığa sözüm yok; Allah'a, Kitap'a bir şey dediğim yok. Yalnızca 'Allah, Kitap' diye diye vatanı satanlara, kıblesi Kâbe değil Beyaz Saray, Washington, Pentagon olanlara, Müslümanları Hıristiyanların uydusu yapanlara çatıyorum ben o kitapta,"* deyince rahatlamıştı biraz. Ama yine de benim sözlerim onu kaygılarından kurtarmaya yetmiyor, başkalarından da benzer sözler duymak istiyordu. Bir gün uğradığında, kitabı alıp usulca yanına sokulmuş: *"Evladım,"* demişti Banu'ya; *"sen bana doğruyu söylersin; bu kitapta zülf-ü yâre dokunacak bir şey yok, değil mi?"* Annemin gözlerindeki korkuyu, yüreğindeki kaygıyı görünce; *"Yok teyzeciğim,"* demişti Banu, *"oğlun seni*

üzecek hiç bir şey yazmaz." Annemi rahatlatamamıştı bu sözler: *"Aman evladım, o beni dinlemez, yazar; sen söyle de yazmasın."*

Ben dizlerime yasladığı başını okşayarak anlatırken, Münevver öbür elimi tutup göğsünün üzerine koymuş sessizce dinliyor.

"En kaygısız olduğu, *'Dünden Bugüne Türklerde Dil ve Din'*i yazdığım, ne zaman baksa masamda Kur'an gördüğü o altı yıllık araştırma dönemimdi," diye sürdürüyorum; "Hele Kur'an'ı anlamak için Arapça okuma yazmayı öğrenip Arap Dili Kökbilimi'ne daldığımda, dünyalar onun olmuştu. *"Biliyor musunuz, benim oğlum Arapça öğrendi, Kur'an'ı Arapçasından okuyor!"* diye sevincini paylaşıyordu ahretlik arkadaşlarıyla gittiği mevlitlerde. Usuna takılan kimi ayetlerin anlamını sorduğunda, yaptığım uzun açıklamalar, yüzünü aydınlatıyordu. *"Dil ve Din"* yayımlandığında, bana imzalattığı kitapları bütün arkadaşlarına *"Oğlumu Komünist, Allahsız, Kitapsız diye hapislerde çürüttüler; bakın bakalım komünistmiymiş, Allahsız mıymış, Kitapsız mıymış,"* diye övünerek dağıtmıştı. Yirmi yıl önce, yazdıklarım yüzünden hapse düştüğümde, beş yıl boyunca hapisane kapılarında çektiği çileyi yeniden yaşamak istemeyen annem, ne zaman yeni bir kitap yazmaya başlasam, yine hapise düşebileceğimi düşünerek, kahroluyordu. *"Yaz oğlum,"* diyordu; *"yaz; yaz ama, zülf-ü yâre dokunma; yine hapislere atmasınlar seni, bana evlat acısı tattırma..."* Onu ancak Kur'an'dan örnekler vererek yatıştırabiliyor; *"Bak anacığım,"* diyordum; *"eğer peygamberimiz annesinin sözünü dinleyip zülf-ü yâre dokunmasaydı, beni hapse atarlar, beni vururlar, diyerek Hakk'ı halktan gizleseydi, Tanrı'nın verdiği elçilik görevinden kaçmış olurdu. Zülf-ü yâre dokunmadan ne peygamber olunur, ne yazar.. Oku, bak, Kur'an'da yazıyor: Peygamberleri de taşlamışlar, hapislere atmışlar, öldürmüşler."* Örnekler Kur'an'dan gelince akan sular duruyor; *"Tamam, tamam, ben başa çıkamam seninle, nasıl biliyorsan öyle yaz,"* deyip çekiliyordu odasına."

Anlatmayı kesince okşadığı elime bir öpücük konduran Münevver;

"E?" diyor; "sonra?"

"Sen de şimdi daha kapıdan girer girmez, *'ne olur yazma!'* diye ağlamaya başlayınca; annemin ben yazarken masamın çevresinde sansürcü başı gibi kaygılarla kıvranarak dört dönüşü geldi gözlerimin önüne. Zülf-ü yâre dokunan yazarların çileli analarını, yakınlarını düşündüm.."

Başını dizlerimden kaldırıp iyice yaklaştırıyor yüzüme; gözünü gözüme dikmiş;

"Amaaaa," diyor sözlerimi çürütmek ister gibi, somurtarak:; "Öldürülen yazarların analarının, yakınlarının; *"Keşke yazmasaydı da, şimdi bizimle birlikte, yaşıyor olsaydı,"* dediklerini adım gibi biliyorum ben."

Konuyu değiştiriyorum:

"Yarından sonra gidiyorsun, değil mi?"

"Evet," diyor; "ama tipi kesilmezse, uçuş iptal edilebilir. Almanya da kara gömülmüş, bilmiyorum ne olacak."

Okşadığı elimi göğsüne bastırıyor yeniden; teninin doruğa fırlamış ısısını kazağının üzerinden duyumsuyorum. İçimdeki ses *'unut her şeyi, teninin sürüklediği yere git,"* derken, başını dizimden kaldırıp yüzünü kucağıma gömüyor. Tenim dirilirken dalga dalga gelip beyaz köpüklerle kaplıyor bir şarkı ruhumun kumsalını.

Bak,
yüreğime bak
ateşimi gör
içimi hisset
hadi hazırım
yeter ki onursuz olmasın aşk

Bırakıyorum o dalgalara kendimi.

Gel,
sokağıma gel penceremi aç, yatağıma gel
hadi hazırım
yeter ki onursuz olmasın aşk

Hava patlıyor:

ölürüm yoluna
ölürüm de yine boyun eğmem

Dev bir dalga kumsaldan kapıp okyanusun ortasına fırlatıyor beni.

yakarım dünyayı uğruna
ama sana eğilmem

Çırpınırken içinde yakamozların oynaştığı bir çift gözmüş okyanus, tenimi tutuşturan.

öyle sınırsız öyle derin
öyle çok severim ki korkarsın

Çığlık çığlığa bir martı geçiyor kulağımın dibinden.

kuruyup çöle dönsem de
pare pare olsam da
yenilmem

Dünyanın en tatlı sesi kulağıma *"sana teslimim,"* derken, Beethoven'in dokuzuncu senfonisi çalıyor uzaklarda bir yerlerde.

Senfoni yaklaşıyor, yaklaşırken içimdeki şarkı susuyor birden.

Bakıyorum o yöne.

Cep telefonunun fosforlu ekranı yanıp sönüyor yanı başımızda: "Aydın"

Tenim buz kesiyor.

Fırlayıp kavrıyorum bir türlü susmak bilmeyen telefonu.

"Lütfen açıp, *'bizi rahatsız etmeyin,'* der misin ona?" diyor öfkeyle Münevver.

"Bunu bugüne dek sen söylemediysen, ben söylemem," deyip uzatıyorum telefonu ter içinde.

Eline alır almaz susuyor telefon.

Birer sigara yakıp suskun uzanıyoruz; koşup koşup tam yakalayacakken elimizden kaçırdığımız o kelebeğin hüznüyle bakıyoruz tavana.

Saate bakıyorum; 02:13.

"Hep arar mı bu saatlerde?," diyorum iğneleyerek.

"Lütfen," diyor üç duman aldığı sigarasını küllüğe bastırırken; "gecemizi kararttığı için öfkem burnumda zaten."

"Ama, bu saatte arayabilecek bir konumda görüyor demek ki ken.."

"..disini," diyemeden; dudakları kapatıyor dudaklarımı.

bak,
yüreğime bak
ateşimi gör ,
içimi hisset

Yüreğine bakıyor, ateşini görüyor, içini duyumsuyor ve saçlarında dolaşıyor ellerim.

öyle sınırsız öyle derin
öyle çok severim ki korkarsın

Ah! Benim cep telefonum çalıyor bu kez.

Yine bozuluyor büyü.

Kelebek bir kez daha avuçlarımızın arasından uçup gidiyor.

"Aç, hadi, aç konuş," diyor, soluk soluğa; "Neveser, değil mi?"

"Açmıyorum işte!"

"Öyleyse ver, ben açıp konuşayım," derken hiç şakası yok gözlerinin.

İyi ki telefon birden susuyor.

Dün gece sabaha dek aradığımı, telefonunun hep kapalı olduğunu anımsayınca, içimden "eh, bunu hak etti," deyip kırmızı tuşa basarak tümden kapatıyorum telefonu.

Teninin beyazlığını olanca çekiciliğiyle vurgulayan siyah sütyenini takarken, dudaklarının kenarına sıkıştırdığı sigaranın dumanıyla kamaşan gözlerini kısmış;

"Sence biz sonsuza dek hep böyle yarım mı kalacağız; üçüncü kişiler yüzünden?" derken telefonu çalıyor yine.

Arayan numaraya bakıp açıyor; sinirli:

"Birazdan gelirim ben," diyor; "sen uyu, bekleme beni, anahtarım yanımda."

Kapatıp divana fırlatıyor telefonu.

"Yani bir de bekliyor muydu seni?" diyorum öfkeyle; "eh, hadi, acele et, bekletme bari adamcağızı!"

Yüzüme kötü kötü bakıyor:

"Arayan Aydın sandın değil mi?"

Susuyorum.

"Yahu nasıl düşünebiliyorsun böyle bir şeyi!" diyor sesini yükselterek; "Bayan Pipo'ydu arayan; evi uzak, hava kötü, bende kalıyor bu gece."

Derin bir 'Ohh!' çekiyorum içimden. Salondan çantasını alırken Neveser'in resmine bakıyor uzun uzun.

"Onu kaldır demeyeceğim sana," diyor; "sen kendiliğinden indireceksin bir gün."

Geçirirken kapı ağzında durup:

"Sorumu yanıtlamadın," diyor.

"Hangi sorunu?" diyorum.

"Sence biz sonsuza dek hep böyle yarım mı kalacağız; üçüncü kişiler yüzünden?"

"Hayır, diyorum; "bak, yüreğime bak..."

Bakıyor; gözleri dolu.

"Ateşimi gör," diyorum, "içimi hisset."

Asansörün kapısını aralıyor gözlerini yüzümden ayırmadan.

"Hadi hazırım," diyorum; "yeter ki onursuz olmasın aşk."

Dudakları titriyor, yüreği kabarmış:

"Perşembe, geçirmeye gelmeyecek misin beni?" diyor.

"Hayır," diyorum; "seni karşılamaya gelmeyen üçüncü kişi, kendisini bağışlatmak için, geçirmeye gelebilir; orada olmak istemem."

Sağ gözünden tek damla süzülüyor yanağına doğru.

"Şunu bil ki," diyor gözyaşını elinin tersiyle silerken; "tanıştığımız günden bu yana bir an bile onursuz olmadı bu aşk."

Münevver gideli birkaç gün olmuş. Sevgililer Günü'nde gönderdiği müzikli kart bilgisayarımın yanında gülümsüyor. Neveser'in dönmesine iki ay var. Sevgililer Günü'nde gönderdiği kırmızı kalp biçiminde konyaklı çikolata kutusundan bir tane alıp atıyorum ağzıma. Çoğu Sevgililer Günü'nü sevgilisiz geçirmişimdir; ama bu kez, *'seni seviyorum'* demekten ustaca kaçındığım iki sevgili var yaşamımda. Uzakta olmaları işime yaradı hoş; kadınsızken daha iyi yazıyorum; ama kurban bayramında kardeşim ağırlaşıp hastaneye kaldırınca yazmaya ara verip *Dolmakalem Savaşları*'nı bitiremedim yine.

Çok sert geçiyor bu kış; çoğu Avrupa ülkeleri gibi İstanbul da yine kar altında. Irak'ı vurmaya hazırlanan Amerika ve İngiltere'ye karşı savaş karşıtlığı tüm dünyada çığ gibi büyürken, Amerikan savaş gemileri Mersin ve İskenderun açıklarında topraklarımıza asker çıkartmak için hükümetin iznini bekliyor.

"Kar Yine Felç Etti" başlığıyla çıkan Hürriyet'te Emin Çölaşan'ın yazısını okuyorum:

.....

Bastır Parayı Al Askeri

ABD ile pazarlığa girmişiz: ***"90 milyar dolar isterim." "Olmaz, abartmayın." "Kaç verirsiniz?" "Ancak 5 veririz.***

Ama siz önce Meclis'ten tezkereyi çıkarın." "Yooo, önce paranın ucunu görelim, tezkere kolay." Evet, Irak'ta bir şeyler olacak. ABD açısından artık geriye dönüş yok. Ama hükümet işin sadece **para** boyutuyla ilgili.

.....

Gazetenin orta sayfalarında bir başka haber:

.....

Amerikan askerleri gemilerde bekliyor

Dışişleri ile Genelkurmay'ın iki haftadır ABD'li yetkililerle sürdürdüğü görüşmelerde **askeri işbirliği** konusundaki çerçeve belirlendi. Meclis'ten karar çıkması halinde, **halen gemilerde bekleyen Amerikan askerleri**, Kuzey Irak'a geçmek üzere **ABD'lilerin modernizasyon çalışmalarını yürüttüğü Türkiye'deki limanlar**a gelecek.

.....

Ve bu haberin hemen yanında şu satırlar:

.....

Sabiha Gökçen ABD'nin kullanımına açıldı

28 kişilik ABD heyetinden 8'i **Çorlu**'ya, 10'u da **Afyon**'a gitti. Kurtköy'deki **Sabiha Gökçen Uluslararası Havaalanı, olası Irak operasyonunda ABD'nin kullanımına açıldı.** ABD'li bir heyet, Sabiha Gökçen Uluslararası Havalaanı'nda teknik inceleme yapmıştı.

.....

Amerika'nın Irak'a yapacağı saldırı için Çorlu, Afyon ve İstanbul'daki havaalanlarını kullanmaya gerek duyması, akıl almaz bir şey. Irak'tan başka gizli bir amaçları var bunların.

Tüm dünya savaşa karşı ayağa kalkmışken; Neveser bile katılmıştı 15 Şubat gösterilerine.

"Canım, neredeyim bil bakalım ben şimdi?," diyordu o gün aradığında, coşkuyla.

Paris sokaklarında iğne atsan yere düşmüyormuş. Sabah erken çıkmışlar kızıyla birlikte; öğleden sonra üç buçukta Sen

Nehri'nin güneyinde Danfert-Rochereau'da toplanan yüz binlerce kişiyle birlikte Bush ve Blair'i lanetleyerek Bastille Meydanı'na doğru yürüyorlarmış.

"İnanamazsın," diyordu telefonda; "buradaki kalabalığı görmelisin, bak, dinle, sesleri geliyordur kulağına."

İnanılmaz bir uğultuydu gerçekten.

"Seksenden çok örgüt birleşti," diye yırtınıyordu o uğultu içerisinden bana sesini duyurabilmek için; "*Fransız Körfez Savaşı Gazileri* en önde yürüyor."

"Bakıyorum kızının yanından arayabiliyorsun artık, nasıl oldu bu?"

"Dün akşam *Sevgililer Günü*'nden söz açılınca babasını sevip sevmediğimi sordu. Oturup konuştuk, senden söz ettim ona. Babasıyla ayrılmamızdan sonra iki yıl kimseyle birlikte olmadığımı, ama son bir yıldır seninle arkadaş olduğumuzu söyledim."

"Tepkisi ne oldu?"

"Barbara, babasına aşık bir kız; biraz buruldu evet; ama sonra kalkıp öptü yanaklarımdan; artık ev telefonundan da arayabilirsin beni."

Aynı gün Münevver'le konuştuğumuzda o da tüm Almanya'nın savaşa karşı ayaklandığını anlatmıştı coşkuyla:

"Ben gidemiyorum ama saat 12'de Berlin'de Alexanderplatz'da yüzbinlerce kişi toplanacak," demişti; "Türkiye'de durum nasıl?"

Türkiye'de durum acıklıydı. İtalya'da 1 milyon, İspanya'da 3 milyon, İngiltere'de 1,5 milyon, Fransa'da 500 bin, Amerika'da 600 bin, İsrail'de 1500 kişi savaşa karşı yürürken, bizde Kadıköy'de 5-10 bin kişi toplanmıştı, o kadar.

Savaş karşıtı gösterilerin Amerika ve İngiltere'yi Irak'a saldırmaktan caydırıp caydıramadığı bugün yarın anlaşılacak. Bush'un bu gece yapacağı *Ulusa Sesleniş* konuşmasıyla Irak'a saldırı emri vereceği söylentisi yayılıyor hızla. Bir yandan bilgisayarımda kitabımı yazarken öte yandan televizyon açık, haberlere kulak veriyorum.

Neveser arıyor. Sesi bozuk.

"Az önce televizyonda bir belgesel izledim," diyor ağlamaklı; "John Pilger, çekmiş Irak'ta.. *Paying The Price*, 'Bedel Ödemek' diye bir film. Konusu; *Irak'ta Çocukların Öldürülmesi..* Ay, anlatamam sana; meğer Amerika'nın 1991 Körfez Savaşı sırasında Irak'a yağdırdığı bombalar nükleer özellik taşıyormuş. 1945'te Hiroşima ve Nagazaki'ye atom bombası attıklarında ne olmuşsa, 1991'de Irak'ta da o olmuş. Kanser ve sakat doğumlar artmış. Körfez Savaşı'ndan sonra Irak'a mal satmak yasaklanınca, eczanelerde ilaç da bulunmaz olmuş. Hastanelerde doktorlar ellerindeki bir kutu aspirini yüzlerce hastaya nasıl paylaştıracaklarını bilemez duruma düşmüşler. Bırakalım iyileştirici ilaçları, ağrı kesici bile bulamaz olmuş insanlar, hastalar hastanede ilaçsızlıktan kıvrana kıvrana ölüyormuş."

"Yahu canavarlık bu!," diye patlıyorum.

"1991-1998 arası yedi yıl içinde beş yaşın altında beşyüzbin çocuk ölmüş Irak'ta," diyor; "bir o kadar da yetişkin. Ambargo nedeniyle dışarıdan yedek parça alamadıklarından araçlarının pek çoğu işlemez duruma gelmiş; görmeliydin bu belgeseli; oto mezarlığına dönmüş Irak. Havayolları uçamaz olmuş; pilotlar taksi sürücülüğü, pazarcılık gibi işler yapıyormuş. Bir çok iş kolu çökmüş, iş alanları daralmış, işsizlik, açlık ve yoksulluk her yanı sarmış; musluklardan akan su bile kahverengiymiş. Irak'a yalnız on milyar dolarlık petrol satma izni vermiş Amerikalılar; ama o paranın bile üçte biri Birleşmiş

Milletler görevlilerinin aylıklarının ödenmesine gidiyormuş. Ordu perişan durumdaymış."

"Yani bu duruma düşmüş bir ülkeyi kendileri için en büyük tehdit ilan edip saldıracaklar öyle mi?" diyorum.

"Belgeseli izlerken yüreğim parçalandı," diyor; "Halk donuk gözlerle, çökük avurtlarla, ölümü özler gibi yürüyor Irak sokaklarında."

"Ve şimdi bu perişan Irak'ın üzerine çullanacaklar kahraman pozlarında," diyorum; "baksana yüzbinlerce asker yığıldı Ortadoğu'ya. Bu üflesen yıkılacak Irak'a saldırmak için İstanbul, Çorlu ve Afyon havaalanlarını bile kullanacaklarmış. Bu işin içinde başka işler dönüyor, bu kesin."

Biraz kestireyim, kalkar çalışırım yine, diyorum; ama, Neveser'in anlattıkları gözümün önünden gitmiyor. Müthiş kar yağıyor dışarıda. Sabaha karşı CNN İnternational'ı açıyorum, Bush'un konuşmasını kaçırmamak için.

Az sonra kameralar Oval Ofis'e bağlanıyor. Bush, Amerikan bayrağının renklerinden oluşan lacivert ceket, beyaz gömlek, kırmızı boyunbağıyla masasına oturmuş, arkasında Amerikan bayrağı, küçük bir çerçevede karısının ve kızının resimleri; *"My fellow citizens, at this hour, American and coalition forces are in the early stages of military operations to disarm Iraq, to free its people and to defend the world from grave danger,"* diyerek başlıyor konuşmasına.

"Şu anda, Amerika ve Yandaş Güçler, Irak'ı silahsızlandırmak, Irak halkını özgürleştirmek ve dünyayı tehlikelerden korumak üzere askeri uygulamanın ilk adımlarını başlatmış bulunuyor."

Amerika saatiyle 22:16'da başlayan konuşma, topu topu dört dakika sürüyor ve *"We will defend our freedom. We will*

bring freedom to others and we will prevail. May God bless our country and all who defend her," sözleriyle bitiyor. Yani:

"Özgürlüğümüzü savunacağız. Başkalarına da özgürlük getireceğiz. Tanrı ülkemizi ve onu savunanları korusun!"

"Adam saldırı emri verdi! Eyvah!," deyip TRT-1'i açıyorum hemen.

Lacivert Bağdat göklerinde bombaların ışıklı izleri dolaşırken müthiş bir patlama sesiyle sıçrıyorum yerimden. Bombanın düştüğü yerde yükselen ateş topu Bağdat göğünü kızıla boyuyor. Saate bakıyorum: 04:40. Bağdat'a düşen bombalar odamı sarsıyor. Beynimde yankılanıyor her patlama. Koşup perdeyi açıyorum. Kar durmuş. Bağdat yanıyor. İstanbul dingin. Bağdat çığlık çığlığa. İstanbul sağır. Bağdat kanıyor. İstanbul kör.

Açıyorum pencereyi. Avazım çıktığı kadar bağırmak geliyor içimden:

"Uyanıın!"

Soğuk, bıçak gibi ağzımdan girip gırtlağıma saplanıyor. Çarçabuk kapatıyorum pencereyi. Başka kanallara bakıyorum korkuyla. Bağdat göklerinde karanlığı yırtan şimşekler çakıyor; uçakların bıraktığı bombalar ateş böcekleri gibi parlayıp yerle bir ediyor her şeyi. Görüntüleri izlerken tek sözcük dolanıp duruyor beynimde: Neden?..

Az önce Oval Ofis'te oturan adam, ülkesinden binlerce kilometre uzakta, 1991'den bu yana bombalarla, ambargolarla zaten ölü kente dönmüş olan Bağdat'ın herhangi bir sokağında, çürük bir evde, yaşamlarını binbir güçlükle sürdürmeye çalışan yoksul çocukları, oğlanları, kızları, anaları, babaları *'Amerika'nın güvenliği için en büyük tehlike'* sayarak *'akıllı bomba'*larla vuruyor. Ölüm döşeğinde can çekişen bir hastaya

kurşun yağdırmak gibi alçakça bir eylem bu. Peki ama; neden?..

Odada amaçsız dolanırken rafta duran deri kılıflı çelik mataraya takılıyor gözüm. Alıp divana uzanıyorum. Bakışlarım televizyonda yanıp yıkılan Bağdat'a kilitli, 24 Ocak gecesinden kalma kanyaktan bir yudum alıp içimdeki ateşe benzin döküyorum. Beynim kavruldu, yüreğim kavruldu; eh, midem de kavrulsun.. Televizyonun sesini kısıp; müzikçalara Joan Baez'in Bob Dylan'la birlikte söylediği *Rüzgârda Savruluyor*'u koyuyorum: *Blowin' in the wind..*

Gece sessiz, duvarlar ince, komşular duyabilir, uyanabilir, umurumda değil; açıyorum sesini. Amerikan solcularının bu devrimci halk şarkısı, Bağdat halkını öldüren Amerikan bombalarının ekrandaki görüntüsüne eşlik ediyor şimdi:

kişi adam denmek için; kaç yol geçmesi gerek
martı kuma konmak için; kaç deniz aşsa gerek
bomba yasaklanmak için; kaç can alması gerek
yanıtı dostum, yel aldı gitti;
yanıt rüzgarda savruluyor
kişi göğü görmek için; kaç kez bakması gerek
çığlıkları duymak için; daha kaç kulak gerek
savaş dursun demek için; daha kaç ölü gerek
yanıtı dostum, yel aldı gitti;
yanıt rüzgarda savruluyor
deniz dağı delmek için; kaç yıl dövmesi gerek
halk özgür olmak için; kaç yıl tutsaklık gerek
görmemek için gözleri kaç kez kaçırmak gerek
yanıtı dostum, yel aldı gitti;
yanıt rüzgarda savruluyor

Neveser'i arıyorum. Cep telefonu kapalı yine. *"Aşık bir kadın cep telefonunu hiçbir zaman kapatmaz; gözü telefonda yatar, gözü telefonda kalkar; Neveser beni sevmiyor, beğeniyor belki, hoşlanıyor evet, ten çekimi var, doğru; ama 'seni seviyorum'ları yalan,"* diyorum içimden.

Münevver'i arıyorum. Tek çalışta;

"Canım, uyumadın mı sen daha?" diye açıyor telefonu.

"Sen de uyumamışsın?" diyorum.

"Dışarda mısın, müzik sesi geliyor?"

"Bush az önce Irak'a saldırı emrini verdi. Bağdat bombalanıyor," diyorum; "Neden diye kıvranıyorum ben burada. Nedeni yalnızca petrol olamaz. Neden diye kıvranırken Amerikan halk şarkısı geldi aklıma: *Yanıt rüzgarda savruluyor*. Koydum, onu dinliyorum."

"Yanıtı rüzgarda savrulan başka sorular da var ama," diyor Münevver uyku mahmuru, buğulu bir sesle.

"Örneğin?," diyorum.

"Birkaç gün sonra dönüyorum İstanbul'a," diyor; "beni karşılayacak mısın, yoksa uğurlamaya gelmediğin gibi, üçüncü kişi gelebilir diye gelmeyecek misin yine?"

"Senin şu *Cesur Yeni Dünya*'yı okumaya başladım," diye değiştiriyorum konuyu; "*Küreselleşmenin gerçekleşebilmesi için her şeyden önce ulusalcılığın ve ulus devletlerin ortadan kaldırılması gerekiyor*, diyor yazar."

"Evet, öyle bir görüşü var," diyor; "bizim şirketin Almanya'daki merkezinin görüşü bu. Küreselleşmeyi savunan, küreselciliğin misyonerliğini yapan, felsefesi olan, 120 yıllık çok köklü bir şirket bizimki."

"Bana öyle geliyor ki," diyorum; "Amerika ve İngiltere, tam da bu kitapta yazılanları gerçekleştirmek için işgal edecekler Irak'ı.. Amaç yalnızca petrolü ele geçirmek olmadığı gibi, yalnızca Irak'la sınırlı da değil. Ortadoğu'daki bütün ulus devletleri –Türkiye dahil- ortadan kaldırmaya geliyor bunlar. Ortadoğu'daki bütün ulus devletleri silah zoruyla yıkacak ve yerine -tam da bu kitapta yazıldığı gibi- etnik, dinsel,

mezhepsel devletçikler kurup, direniş gücü ve olanağı sıfır olan bu devletçiklerin alayını bir tek merkeze, yani kendilerine bağlayacaklar."

"Tıpkı benim sana bağlandığım gibi mi?," diyor.

Duralıyorum.

"Bağlanmak?"

"Evet," diyor fısıltıyla; "biliyor musun, sana bağlandığımı duyumsadım bugün."

"Anlattığım böyle güzel bir şey değil," diyorum; "küreselleşme dediğin, ulus devlet yıkıcılığı. Amerika ve İngiltere bu işe soyundu. Yoksa üflesen yıkılacak duruma düşmüş bir Irak'ı işgal etmek için komşu ülkelere asker konuşlandırmak istemezlerdi. Çorlu'ya, İstanbul'a, Afyon'a asker indirecekler *'Irak'ı işgal etmemiz için gerekiyor,'* diyerek! Buna ancak aptallar inanır."

"Canım, lütfen, haydi yat artık sen de," derken gün ağarıyor; "Geliyorum birkaç gün sonra," diyor; "uzun uzun konuşuruz bunları. Hadi şimdi bana beni ne kadar özlediğini söyle."

*

Gün ışırken girdiğim yataktan akşamüstü kalkarken uykumu almış değilim; başım ağrıyor. Salonda kapamayı unuttuğum müzikçalar ben uyurken *'yanıt rüzgarda savruluyor'*u kim bilir kaçıncı kez yinelemiş. Gidip susturuyorum. Cep telefonumda onbir yanıtsız arama. Bakıyorum yedisi Neveser, ikisi Münevver, ikisi başkaları.

Yüzümü yıkarken;

"Belki de," diyorum içimden, "Irak'a saldırının nedeni, Arthur Schlesinger Jr.'ın *Foreign Affairs* dergisi Temmuz-Ağustos 1995 sayısında rüzgâra savurduğu, benim dün gece

Dolmakalem Savaşları'nı yazarken kullandığım; *"Yeni Dünya Düzeni'ni, Tek Dünya Devleti'ni, gerek yayınlarla bilinçlere işleyerek, gerek para harcayarak, gerekse kan dökerek kuracağız, başka seçenek yok!"* sözlerindedir."

Kahvemi yudumlarken, yazdığım kitaba aktardığım alıntıları gözden geçiriyorum bir kez daha:

"Belki de," diyorum; "*Irak'a neden saldırıyorlar* sorusunun yanıtı, CFR üyesi James Warburg'un, 17 şubat 1950'de Amerikan Senatosu'nda rüzgara savurduğu: *"Hoşunuza gitse de gitmese de, tüm dünyayı yönetecek bir 'Tek Dünya Devleti' kuracağız; güzellikle olmazsa, işgaller yoluyla!"* sözlerindedir."

Peki Miriam'ın iletisinde sözünü ettiği şu *'Euro-Dolar Savaşı*'nın hiç mi payı yok bu işte, derken Neveser arıyor.

"Aşkım, ne olur kızma," diyor; "sabah uyanınca gördüm, aramışsın ama duymamışım; yatarken kısmıştım zilin sesini."

"Eh, eskidik artık," diyorum; "ilk günlerde hiç yoktu böyle bir sorunumuz. Saat kaçta ararsam arayayım, tek çalışta açardın telefonu."

"Canım, ev telefonundan arasaydın keşki," diyor, "artık evden arayabilirsin demiştim sana."

"Barbara Türkçe biliyor mu?" diyorum.

"Çat pat, birkaç söz," diyor.

"Sabaha karşı beşte telefonu Barbara açabilirdi," diyorum; "Benim Fransızca'm hiç yok. Üstelik onunla o saatte telefonda tanışmak istemezdim."

"Evet, haklısın, özür dilerim," diyor, üzgün.

"Şu Amerikan basınında sansürlenen *Euro-Dolar Savaşı*'ndan söz etmiştim sana," diyorum; "Fransa'da basında, televizyonlarda bundan söz eden oluyor mu hiç?"

"Evet, ama tek tük; yaygın değil," diyor; "burada herkes savaşın petrol yüzünden çıktığına inanıyor. Ben de öyle, *Euro-Dolar Savaşı*'na aklım ermedi benim."

"Tek neden bence de bu olamaz, bir çok neden var" diyorum; "ama, üzerinde düşününce, ortada başka hiçbir neden olmasaydı, yalnız bu bile Amerika'nın Irak'ı işgal etmesi için yeterdi."

"Nasıl yani?" diyor.

"Petrol," diyorum, "yokluğu tüm ülkelerde günlük yaşamı durduracak türden yaşamsal bir ürün. Ulaşım petrole dayalı; petrol bulunamadığı an ulaşım durur; yaşam durur; cankurtaranlar hastaları hastanelere taşıyamaz; öğrenciler, öğretmenler okullarına gidemez; eğitim durur; kimse işinin başına gidemez; iş yaşamı durur; polisler devriye gezemez, suçluları kovalayamaz; ordu görevini yapamaz; buğday değirmene götürülemez; un fırınlara taşınamaz; ekmeksiz kalırsın, aç kalırsın. Oto lastiği de petrolden yapılıyor; asfalt da. Yolun, lastiğin olmaz; diş fırçan bile olmaz; onlar da petrolden. Petrol olmasa insanlık yüz yıl geriye gider. Petrol yoksa ordun bile yok demektir; tanklar, savaş uçakları, füzeler, denizaltılar, gemiler, askerleri cepheye taşıyan araçlar, petrol olmadı mı hiçbir işe yaramaz; şuradan şuraya kıpırdatamazsın onları; savaş gücün sıfıra düşer."

"Doğru," diyor; "yaşam durur gerçekten."

"İşte," diyorum; "petrol, bir saatlik yokluğu dahi bir ülkenin günlük yaşamını alt üst edecek, onsuz olunmaz bir nesne olduğu için; petrol satın almak zorundasın. Öyleyse petrol hangi para ile satılıyorsa o parayı elinde, hazinende bulundurman gerekiyor. Petrolün dolarla mı satıldığı, euroyla mı satıldığı, sterlinle mi satıldığı, bu nedenle önemli. Petrol dolarla satılıyorsa, senin hazinende dolar bulunacak ki petrol alabilesin. Nereden bulacaksın doları? Ancak sen de üretip

dışarıya sattığın şeyleri dolarla satarsan eline dolar geçer. Demek ki petrolün dolarla satılıyor olması, senin de petrol satın alırken kullanacağın doları bulabilmek için kendi ürünlerini dolarla satmanı zorunlu kılıyor."

"Hm, buraya kadar tamam," diyor.

"Şimdi bundan sonrasını daha iyi dinle," diyorum; "sen Amerika'sın. Ikinci Dünya Savaşı'dan sonra petrol bulunan ülkeleri boyunduruğun altına almışsın. Petrollerini sen çıkartıyorsun, dünyaya sen satıyorsun, dolarla... Bu yüzden de bütün ülkeler kendi dışsatım ürünlerini dolarla satıyorlar. Doları kim basıyor? Sen basıyorsun. Senin diyelim ki pırasaya ihtiyacın var. Türkiye'den pırasa alacaksın. Türkiye'de bunu petrol almak için dolara gereksinimi olduğu için dolarla satıyor. Ne yapıyorsun? Dolar matbaasına dolar bastırarak ödüyorsun Türkiye'den aldığın pırasanın parasını, öyle değil mi?"

"Evet," diyor.

"Bu durumda Türkiye'den aldığın pırasanın sana maliyeti nedir?" diyorum.

"Dolar basmakta kullandığım kağıt ve mürekkep, işte o kadar," diyor.

"Hah, işte," diyorum, "İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra petrolün yalnızca dolar verilerek satın alınabilir olması, bütün ülkelerin kendi ürünlerini dünya pazarlarında dolarla satmasına yol açtı; bu da Amerika'nın, dünya pazarında satılan her şeyi dolar basımında harcanan kağıt ve mürekkep maliyetine alabilir olmasını sağladı."

"İlginç gerçekten," diyor gülerek; "diyelim ki bir ev alacağım, soruyorum, yüzbin dolar diyorlar, dolar basma makinesi evimde, gidip yüzbin dolar basıyorum evde, getirip veriyorum; alıyorum tapuyu. Üç kuruşluk kağıt ve mürekkep

harcayıp yüzbin dolarlık evim oluyor; güzel iş, ama kalpazanlık değil mi bu yahu?"

"Aynen öyle," diyorum; "Bugün Amerika'nın yurtiçi geliri yaklaşık 9 trilyon dolar, dış borçlarının toplamıysa yaklaşık 6 trilyon dolar. Başka hangi ülke olsa bu dış borçla iflas ederdi. Amerika'nın 6 trilyon dolar gibi dev bir dış borçla ayakta durmasının gizi, para matbaasını özgürce çalıştırarak, dış ödemelerinde gereksindiği doları –karşılığı var mı yok mu, hiç umursamaksızın- basıp dolaşıma sürebilme yetkisidir. Amerika, dolar basma tekelini elinde tuttuğu için, dış borçları gelirinin yüz katı olsa dahi batmayacak, para matbaasını iki saat çalıştırarak tüm dış borçlarını ödeyebilecek biricik ülke. Amerika'nın dünya egemenliği, dünyanın petrole duyduğu gereksinim sürdüğü ve petrol Amerikan dolarıyla satıldığı sürece yıkılmayacak.

"Ama bir dakika," diyor, "karşılıksız basamaz ki doları, hazinesinde ne kadar altın varsa o kadar dolar basabilir, öyle değil mi?"

"Öyleydi ama," diyorum; "1960'larda bir de baktılar ki, Amerika'nın hazinesinde 16 milyarlık altın olmasına karşın Amerika dışındaki ülkelerde 42 milyar dolar para var!"

"Yani?" diyor heyecanla.

"Yani," diyorum; "anlaşıldı ki Amerika hazinesindeki altından iki-üç kat fazla dolar basmış, yani karşılıksız basmış doları, elinde dolar olanlar bir anda Amerika'ya gidip, ellerindeki dolarların karşılığı olan altını istemeye kalksalar, Amerika o dolarları altınla değiştiremez durumda. Bu anlaşılınca, doların altın karşılığı basılması zorunluluğunu Nixon 1971'de kaldırmıştı."

"Yani 1960'lardan bu yana Amerika altın karşılığı olmayan dolar basıyor, öyle mi?" diyor, şaşkın.

"Öyle," diyorum, "tüm dış ödemelerini karşılıksız para basarak yapan bir ülke dünyaya egemen olmaz mı? İşte petrolün dolarla satılması nedeniyle doların tüm dünyada geçer akçe olmasının doğurduğu sonuç bu... Şimdi anlıyor musun petrolün dolarla satılmayıp euroyla satılmaya başlamasının yol açacağı sonuçları?"

"Hm, durum ilginç o zaman," diyor; "petrol dolarla satılmazsa, dolar dünyada geçer akçe olmaktan çıkar, o zaman Amerika karşılıksız bassa bile dolarla istediğini yapamaz hale gelir. O zaman da dünya egemenliği kalmaz."

"Yani petrol dolarla satılmayacak olursa, doların dünya egemenliği biter, Amerika'nın dünya egemenliği sona erer," diyorum; "şimdi anlıyor musun Kasım 2000'de Saddam'ın petrolü dolarla değil de euroyla satmaya başlamasının Amerika'ya ne yıkımlar getirebileceğini?"

"Petrol üreten diğer ülkeler de petrollerini euroyla satmaya başlayınca, euro yükselmeye, dolar düşmeye başladı tabii," diyor.

"Ve işte, Amerika Irak'ı işgal ediyor şimdi," diyorum.

"Ama, bütün bunlar bana *seni seviyorum* demeni engellemez, öyle değil mi?" diyor, sesi kırgın; "yirmi dakikadır ülkeler arası konuşuyoruz cep telefonundan, kaç euro (!) gelecek fatura bilmem, tek güzel söz duyamadım ağzından. Yoksa..."

"Ben de telefonu duymayanlara, açmayanlara böyle karşılık veriyorum belki," diyorum şakayla; "dün gece iki oldu; umarım üç olmaz."

"Lütfen, beni sevdiğini söyle," diyor; "bugünlerde her zamankinden çok ihtiyacım var buna."

"Bir koşulla," diyorum; "yeter ki onursuz olmasın aşk."

Neveser'le konuşmadan önce euro-dolar savaşı savı benim de bu denli açık biçimde belirmiş değildi kafamda. Kolay anlasın diye örnekler verirken taşlar yerine oturuverdi. Bilgisayarımı açıp, Miriam'ın sözünü ettiği William Clark'ın sayfasını buluyorum. Epey uzunca bir yazı bu. Sonunda şöyle diyor:

.....

İşgal sonrası kurulacak yeni yönetim -ki bu bir Amerikalı General olabilir-;

İlk adımda, petrolü euro ile satmakta olan Irak'ı yeniden dolara döndürecek,

İkinci adımda, petrol üretimini olağanüstü artıracak olan Amerika petrol fiatlarını düşürmek tehditiyle OPEC ülkelerine her istediğini yaptırabilir duruma gelecek ve bu konumunu **petrolü dolara bağlı tutmakta** kullanacak.

Bush yönetimi Saddam'ı devirerek Irak'ın geniş petrol yataklarının denetimini ele geçirdiği an, **OPEC'teki diğer 10 ülkeyi parçalayıp, yok edeceğine** inanıyor.

Peki, ya **OPEC ülkeleri Viyana'da toplanıp, kendilerini yok olmaktan korumak amacıyla petrol para birimini bir çırpıda euroya çevirirse?**

Böyle bir karar **Amerikan dolarının egemenliğine son verir ve bu da Amerika'nın sonu olur.**

.....

Clark, olayın *'küresel egemenlikle ulus devlet arasındaki çatışma'* boyutunu gözardı ediyor; İsrail boyutunu da.. Ama bildiğimiz bu iki boyuta, ilk anda akla gelmeyecek bir üçüncü boyut eklemesi önemli.

Gazeteye bakıyorum; dolar 1.685, euro 1.785; evet, dolar düşüyor, euro yükselmekte..

Miriam'ın iletisini yanıtlamaya ortam bulamamıştım günlerdir. Kısa da olsa, oturup yazıyorum ona.

Bir kırıklık var üstümde. Uzanmam gerek. Münevver'in *Cesur Yeni Dünyası*'nı alarak uzanıyorum yatağa. Ulus-devlet düşmanı Küresel Faşistlerin dünyaya nasıl bir biçim vereceklerini ortaya koyan bu kitap, tam bir *ifşaatname*.

Okurken göz kapaklarım ağırlaşıyor. Neveser'le yaşadığım ilk günlerin coşkusu geçiyor gözlerimin önünden; özlüyorum o günleri. Öyleyse Münevver niçin var? Yoksa Neveser'in yiten coşkusuna duyduğum özlemi, Münevver mi gideriyor? Münevver = coşkulu Neveser; Neveser = coşkusunu yitirmiş Münevver mi? Pazartesi Münevver'i karşılamaya gidecek miyim havaalanına? Uzayan sakallarımı kesecek miyim?

Kar yoğun yine. Perşembe'ye dek böyle diyorlar. Isı sıfırın altında. Düsseldorf uçağı gecikmeli; 21:00'de inecek. Dış hatlarda Münevver'i beklerken, kalabalık kafe'de bulabildiğim tek boş masaya oturup, masada unutulmuş bir gazetenin başlıklarını tarıyorum:

.....

Tezkere Meclis'te

Türkiye'de ABD askeri kabul etmeye izin veren tezkere TBMM'ye ulaştı. Tezkere, *62 bin ABD askerini kapsıyor* ve süresi de altı ay.

İskenderun limanında yığınak sürüyor

ABD'li askerlerin bulunduğu limanda yoğun güvenlik önlemleri alınırken, gemiden indirilen araçlar ile konteynerlerin alana, mühimmatın ise depolara yerleştirilmesi işlemi büyük bir titizlikle gerçekleştiriliyor.

.....

"Irak'ı işgal için"(!) Samsun ve Trabzon'a da asker çıkartmak ve oralarda da üs kurmak istiyormuş Amerika. *"Irak'ı işgal için"* mi gerçekten?

"İzninizle oturabilir miyim?" diyor kalın sesli bir kadın.

"Buyrun, oturun," derken bakıyorum; Bayan Pipo!

"Aa! Siz? Bu ne raslantı?," diyor karşımdaki boş sandalyeye otururken; "sakal bırakmışsınız, ama sesinizden tanıdım sizi."

"Ha, evet," derken; keşke Münevver'e sürpriz yapmaya kalkışmasaydım hiç, bu kadınla karşılaşmazdım, diyorum içimden.

"Siz kimi karşılamaya geldiniz bakalım?" diyor.

"Münevver'i," diyorum; "ya siz?"

İrkiliyor.

"Ben de," diyor; "bakıyorum çok hızlı ilerlemiş ilişkiniz. Umarım aynı hızla bitmez."

İğnelemeyi yanıtsız bırakıyorum.

"Uçak rötarlıymış," diyor.

"Evet," diyorum, "hava berbat, uçuşlar aksıyor."

Çantasından ince uzun çikolata rengi bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına sıkıştırdıktan sonra yakmamı bekler gibi bakıyor.

"Pipo içmeyi bıraktınız mı artık?," diyorum.

"İçiyorum ama, daha uzun süre oturabileceğim yerlerde," diyor.

Masanın üzerinde sigaramın yanında duran çakmağımı önüne sürüyorum. Yüzünü buruşturarak geri itiyor ve çantasından kendi çakmağını çıkarıp yakıyor sigarasını.

Saatime bakıyorum, daha yarım saat var Münevver'in inmesine.

"Ne diyorsunuz, tezkere Meclis'ten geçer mi sizce?" diyor içine çektiği dumanı burnundan bırakırken.

"Bilmem," diyorum; "ama geçerse, bu Türkiye Cumhuriyeti'nin sonu olur."

"Ah siz *Romantik Atatürkçüler*!," diyor; "Atatürk'ü bile doğru dürüst bilmeden Amerikan düşmanlığı yapıyorsunuz. Atatürk bugün yaşıyor olsaydı önce sizi keserdi vallahi. Tutturmuşsunuz bir *"yurtta barış; dünyada barış"*, adam o sözü ettikten sonra neler yapmış umurunuzda değil. Ayol adam o sözü ettikten sonra bakmış ki olmuyor, tutmuş bir *Balkan Paktı* yapmış, Osmanlı'nın Balkanlardaki topraklarına el atmış; bir *Sadabat Paktı* yapmış, Osmanlı'nın Ortadoğu'daki topraklarına yönelmiş; Hilafeti kaldırırken bile *'ileride yine getirebiliriz,'* demiş adam. Hepsi de Amerika'nın bir an önce gerçekleştirmemizi istediği şeyler bunlar. *'Osmanlı'yı diriltin, biz arkanızdayız,'* diyor yahu adamlar; daha ne desinler yani? Biz bunları şimdiye kadar yapmış olsaydık, Amerika kendi askeriyle gelmezdi Ortadoğu'yu biçimlendirmeye. Başımıza ne geldiyse hilafete öcü gibi bakan, Osmanlı'dan nefret eden sizin gibiler yüzünden."

Kanım tepeme sıçrıyor, ama Münevver bizi kavga eder durumda bulmasın diye bastırıyorum içimdeki patlamayı.

"Bakın ben bunları çok dinledim sizin gibi *Reel-Politik Atatürkçüleri*'nin ağzından," diyorum; "Atatürk, evet, Balkan ülkeleriyle *Balkan Paktı* yaptı, Ortadoğu ülkeleriyle *Sadabat Paktı* yaptı, ama bunu onlara; *'Biz Osmanlı İmparatorluğu'nu diriltmeye çalışmıyoruz, biz sizi eyalet gibi yönetmeye kalkmıyoruz, bağımsızlığınıza saygımız sonsuz, gelin birbirimize saldırmayacağımıza söz verelim,'* diyerek yaptı. O ülkeleri Osmanlı gibi kendine bağlamaya kalksaydı, kimseyi bulamazdı yanında. Amerika'nın Türkiye'den istediği Atatürk'ün yaptıklarını yinelemek değil. Amerika Türkiye'yi Osmanlıyı diriltmeye, Hilafeti diriltmeye kışkırtıyor ki, eski Osmanlı coğrafyasında bulunan ülkeler Türkiye'den nefret etsin..."

"Anlayamadım," diyor; "nasıl yani?"

"Şöyle yani," diyorum; "Türkiye Cumhuriyeti Devleti, Balkanlarda Yunanistan, Romanya, Bulgaristan, Arnavutluk, Macaristan ve Ortadoğu'da Irak, Suriye, Mısır, Ürdün ve Suudi Arabistan'a seslenerek; *'biz hilafete geçiyoruz, Osmanlı düzenini yeniden kuracağız, siz de Osmanlı'da olduğu bizim yönetimimiz altına gireceksiniz,'* dediği an, ne olur biliyor musunuz? O ülkelerde Türkiye düşmanlığı anında doruğa fırlar, birken bine katlanır ve adamlar *'ne olur bizi Türkiye'den kurtar!'* diye Amerika'nın kapısına yığılır. İşte Amerika, bir yandan Türkiye'nin kimi akılsız yöneticilerine Osmanlıcı demeçler verdirtirken, öte yandan; *'bakın Türkiye Osmanlı'yı diriltmeye, sizi yeniden kendi yönetimi altına almaya çabalıyor; sizi ondan ancak ben kurtarabilirim, bana askeri üsler verin ki sizi Osmanlıcılığa yeltenen Türkiye'den koruyabileyim,'* diyerek yerleşiyor bu ülkelere. Amerika eskiden sosyalist olan bütün Balkan ülkelerine böyle diyerek girdi."

"Aa!? Olur mu hiç canım," diyor şeytanca gülümseyerek.

"Macarlara sorun," diyorum; "Romenlere sorun, Bulgarlara sorun, Arnavutlara sorun; Türkiye'ye *'Osmanlıcılık yapın, arkanızdayım!'* diyen Amerika'nın oralara *'Osmanlı geliyor, korkmayın, biz koruruz onlardan sizi, bize askeri üs verin, yanınızdayız!'* diyerek yerleştiğini anlatırlar size. Amerika bir yandan Türkiye'ye Osmanlıcılık yapın derken, öte yandan Kosova'ya girer girmez, ayağının tozuyla aldığı ilk kararda Türkçe'yi yasakladı. Bundan haberiniz var mı sizin?"

"Aa!?" diyor alaycı, inanmaz bir tavırla; "hiç duymadım!"

"Amerika'nın yaptığı *'Tavşana kaç, tazıya tut, Osmanlıcılığı'*dır. Ancak tavşanlar ya da tazılar aldanır buna. Amerika Ortadoğu'da da her nereye girmişse *'Türkiye Osmanlı'ya dönüyor, sizi ancak ben koruyabilirim,'* diyerek girmiştir. Türklere

verdirttiği Osmanlıcı demeçlerle körüklediği Türkiye korkusunu çok iyi kullanarak, Balkanlar'da ve Ortadoğu'da dilediği gibi at oynatıyor. Amerika'nın yerleştiği hiçbir Balkan ülkesi yoktur ki orada Türkiye ve Türk düşmanlığı birken bin olmasın. İşte sizin *reel-politik* Osmanlıcılığınızın sonucu."

Dudaklarının arasındaki sigara titriyor dinlerken.

"Afaki konuşuyorsunuz," diyor; "ilk kez sizden işitiyorum bunları. Amerika böyle bir şey yapar mı hiç; stratejik dostumuz o bizim."

"TÜSİAD'lı dostunuz Berker Bey'e sorar mısınız?," diyorum; "Boğaziçi Üniversitesi'nde düzenledikleri *Dış Politika Forumu*'na çağrılan Amerikan Ajanı İbrahim Al Marashi bu konuda neler söylemiş?"

"Siz söyleyin," diyor, "ne diyormuş bu adam?"

"Amerika olarak biz Türk ordusunun Kuzey Irak'a girmesini istemiyoruz; çünkü bu, oradaki insanlar tarafından *'Eyvah, Türkiye yeniden Osmanlıcılığa başlıyor!'* diye paniğe neden oluyor. Bu nedenle Amerika Irak'a Türkiyesiz girecektir, diyor; daha ne desin?"

Dudaklarında alaycı bir gülücükle sigarasını küllüğe bastırırken burnundan soluyor.

"Kızıyorsunuz ama," diyorum; "Türkleri Kıbrıs'ta Rumların yönetimine, Kerkük'te Kürtlerin yönetimine sokmaya çalışan bir Amerika'nın, Türkiye'ye Osmanlıcılık yaptıracağını düşünen; ya aptaldır, ya hain!"

Boynundan alnına dek kızarırken birden atılıp;

"Lütfen sözlerinize dikkat edin," diyor dik bir sesle; "herkes sizin gibi düşünmek zorunda değil. Sizin gibi düşünmeyenlere hain, aptal diyemezsiniz. Onlar da en az sizin kadar, belki sizden çok düşünüyorlar ülkenin yararını. Aytunç

Altındal'ı okuyun derim size. Alev Alatlı'yı okuyun. Ondan sonra konuşalım."

"Siz onları Münevver'e okutursunuz," diyorum; "ben *bitirdim* onları."

"Ya Attila İlhan?" derken saatine bakıp bir sigara daha yakıyor.

"*Yanlış Kadınlar, Yanlış Erkekler*, tam size göre," diyorum gülerek.

"Anlaşıldı Münevver'in de aklını siz karıştırıyorsunuz," diyor; "sizi tanıdıktan sonra sizin gibi konuşmaya başladı."

"Daha önce de sizin gibi konuşuyordu, öyle değil mi?" diyorum; "lütfen onu benden yana tedirgin etmeyi bırakın."

"Nasıl yani?" diyor.

"Anlamışsınızdır," diyorum.

Başını çeviriyor. Sigarasından birkaç duman alıp;

"Sekiz ay birlikte oldular Aydın'la," diyor yüzünde kötücül bir gülümsemeyle; "o da Münevver'i kendisinden uzaklaştırmakla suçluyor beni, ama bu doğru değil; asıl o, Münevver'i benden kıskandı."

Kıskandı mı, diyorum içimden; Aydın Münevver'i Bayan Pipo'dan niye kıskansın?

Derken Düsseldorf uçağının indiği duyurusu yapılıyor.

Kıskandı sözü dolanıyor beynimde. Atilla İlhan'ın *'Yanlış Kadınlar Yanlış Erkekler'* kitabına gidiyor aklım.

"Ben şunu bilir şunu söylerim hep," diyor Bayan Pipo yanımda dikilmiş, yüzüme bakmadan; "siyasi tavırlı yazarlar, şu ya da bu biçimde arkalarını bir güce dayarlar. Bugün devlet katında, ne ordu, ne hükümet, ne istihbarat sizinle aynı görüşte. Ne tavanda yandaşınız kaldı, ne tabanda! Dünyada bile

sırtınızı dayayabileceğiz güç kalmıyor gitgide. *'Küresel Efendi'* dediklerinizi ulus devletlerin gırtlağına öyle bir çöktü ki, devletler, halklarını alıştıra alıştıra, kendi kendilerini tasfiye etmeye başladılar artık. Yahu siz böyle ulus devlet diye atıp tutarken, neyinize güveniyorsunuz Allah aşkına?"

"Benim de arkamı dayadığım bir güç var, olmaz olur mu hiç?" diyorum gülerek; "sağlam bir güce dayanmasam, böyle atıp tutabilir miyim? Ama gizlidir, öyle ulu orta her yerde söylenmez."

"Allahallah, hangi güçmüş bu?," diyor ilgiyle; "benden sır çıkmaz, söyleyin."

"Allah Allah," diyorum.

"Hadi söyleyin," diyor.

"Söyledim ya, Allah Allah!" diyorum.

"Söylemediniz ki?" diyor.

"İki kez söyledim, anlamadınız," diyorum; "bir kez daha söylüyorum: Allah!"

Şaşkın.

Anlamadı.

Gülüyorum.

"Bütün devletlerden daha derin, bütün hükümetlerden daha güçlü," diye sürdürüyorum; "en güçlü istihbarat örgütleri, CIA'lar MOSSAD'lar solda sıfır kalır Allah'ın yanında."

"Atatürkçüler ateist olur bilirdim ben," diyor alay eder gibi.

"O *Hakk*'tır. *Hakk* O'dur," diyorum; "Ben yalnız *Yaradan*'a sığınırım düşünürken, konuşurken, yazarken."

"Allahallah?" diyor.

"Ya, Allah Allah!," derken Münevver görünüyor kapıda.

"Bakalım beni karşısında görünce şaşıracak mı?" derken, o hiç bana bakmadan doğruca Bayan Pipo'ya koşuyor sevinçle.

"Canım, ah ne çok özledim seni, aşkım!" diyerek sarılıyor boynuna.

Bayan Pipo'yu yanaklarından öperken bakışları bir an için bana kayınca, gözlerini açıp daha dikkatli bakıyor yüzüme:

"Aa! Kesmedin mi sakallarını seeen!" diye boynuma atılıyor, şaşkın; "canım, niye söylemedin bana geleceğini?"

"Sürpriz yapmak istedim," diyorum kulağına; "ama bir üçüncü kişi beklerken başka bir üçüncü kişiyle karşılaştım burada."

"Sen dünyanın en güzel sürprizisin, canım benim," diye bir kez daha sarılıyor boynuma.

Neveser'in kokusu!

"Sen kokunu mu değiştirdin?" derken Bayan Pipo'ya takılıyor gözüm.

O Münevver'in tekerlekli bavulunu almış otoparka doğru yürürken, bir taksi duruyor önümüzde. Münevver bir önümüzde duran taksiye, bir otoparka giden Bayan Pipo'ya bakıp:

"Canım!" diye sesleniyor arkasından; "sen git, bavulu da götür, ben sonra gelirim, tamam mı?"

"Tamam, gecikme," diyor Bayan Pipo, sinirli.

Taksiye biniyoruz.

"Bana gidiyoruz," diyorum.

"Tamam," diyor elimi avuçlarına alarak, "ilk geceden sonra bana gelmedin hiç, hep ben geldim sana, ama bu inadını kıracağım, haberin olsun."

Sarılıyoruz. Burnunu boynuma sokup:

"Kokunu özlemişim," diyor sürücüye duyurmadan fısıltıyla.

"Ben de," diyorum; "kokunu, tenini, sesini, dudaklarını."

"Öp o zaman!" diyor boynuma bir öpücük kondurarak.

Gözümle sürücüyü gösterince ayırıyor başını.

"Ne yaptı Bayan Pipo seni görünce?" diyor.

"Yine atıştık," diyorum; "bu kadın ne zaman konuşsak damarıma damarıma basıyor. Ona Osmanlı'nın kaç bucak olduğunu öğrettim bu kez. Tabii, anladıysa."

"Başka ne dedi?" diyor.

"Aydın onu kıskanmış da kopmuş senden," diyorum.

"Sen aldırma," diyor; "o hep böyle saçmalar."

Taksiden inip apartmana doğru yürürken;

"Uf ya, bu kar da hiç bitmeyecek mi bu yıl?" diyor küçük bir kahkaha atarak; "İstanbul'a kurtlar inecek yine!"

İlk gecemizi anımsayıp çılgınca gülüyoruz asansöre binerken; içerideki ışık sönünce fark ediyoruz üçüncü katta durduğunu; dudaklarımız ayrılmadan el yordamıyla anahtarı bulup açıyorum kapıyı; yumak olmuş giriyoruz içeri; o kollarını boynumdan çözmeksizin ayağıyla itip kapıyı kapatırken, ellerimi belinden ayırmaksızın dizimle dokunarak açıyorum ışığı; yerde, halının üzerinde yuvarlanarak sürüklenirken boynundaki iki sıra gerdanlık kopuyor, inciler dağılıyor yere; kulağından boynuna, boynundan göğsüne kayıyor başım.

Ama Neveser'in kokusu bu!

Bacaklarını belime doluyor Münevver.

Başımı göğüslerinin arasına gömüyorum Neveser'in.

Tırnaklarını sırtıma geçiriyor Münevver.

"Seni seviyorum," diyorum Neveser'e.

"Al beni," diyor Münevver.

"Aşkımsın,' diyorum Neveser'e.

"Seni seviyorum,' diyor Münevver.

Birlikte çıkıyoruz doruğa.

"A-ah, Neveser!" diye patlıyor volkanım.

"Olamaz!" diye bağırarak dişlerini omzuma geçiriyor Münevver.

"Olamaz!" diye çırpınıyor kollarımda.

"Olamaz!" diye sarsılırken doğrulup koltuğa atıyor kendini.

Başımı dizlerimin arasına gömmüş, *'nereden çıktı şimdi Neveser?'* derken, ellerim ensemde, bir süre donakalıyorum halının üzerinde.

Şimşek hızıyla giyinen Münevver, çıkarken;

"1-1 olduk, sevin!," diye bağırıp tokat gibi çarpıyor kapıyı.

*

Kalkıp duş alıyorum. Bakıyorum yüzüme. Beğenmiyorum kendimi. Sakallarımı kesiyorum. Giyinirken yatağımın başucundaki *Cesur Yeni Dünya*'yı, onun ilk gece yaptığını yapıp *"1-1 öyle olmaz, böyle olur,"* diye Münevver'e götürmek geliyor içimden. Halıya dağılan inci tanelerini minik bir cam

kavanoza toplayıp cebime koyuyorum. Telefonu açmıyorlar; durakta taksi yok demek. Yoldan geçenlere binerim, saat geç değil daha, deyip atıyorum kendimi dışarı. Ama yollar 24 Ocak gecesi gibi karla kaplı ve zincir takmış taşıtlar hep dolu geçiyor yanımdan.

Harbiye'de Uğur Mumcu anıtı karı umursamıyor yine; başı dik, ayakta. Yan duvardaki afişler değişmiş: "Katil Bush!", "Savaşa Hayır!", "Amerika, Türkiye'den Defol!", "Amerikan Askeri Olmayacağız!"

Telefon çalıyor cebimde. Münevver mi diye bakıyorum. Hayır; Neveser.

"Canım, evden aradım yoksun, dışarda mısın?" diyor.

"Evet yürüyorum," diyorum.

"Neredesin?" diyor.

"İnanmayacaksın ama yine Uğur Mumcu anıtının dibinde yakaladın beni."

Gülüyor;

"Yine saygılarını mı sunuyorsun yoksa?"

"Evet," diyorum.

"Öyle özledim ki seni," diyor; "gözümün önünde hep hayalin."

"Seninleydim az önce," diyorum; "hayalinle, kokunla seviştim."

"Nasıl?" diyor.

"Anlatılmaz, yaşanır," diyorum.

"Seni seviyorum," diyor.

"Ben de," diyorum.

Mumcu'yu selamlayarak yürüyorum.

Bir cebimde ulus devlet düşmanı küresel faşistlerin *'Cesur Yeni Dünya'*sı, bir cebimde içi inci dolu minik kavanoz, Gümüşsuyu'ndan aşağıya doğru inerken kardan adama çeviriyor tipi beni.

Münevver'in apartman kapısı açık; seviniyorum buna. Asansörle en üst kata çıkarken, öteki yarımın Gümüşsuyu'nda değil Paris'te olduğunu duyumsuyorum. Kapının göz deliğini parmağımla kapayıp basıyorum zile.

Bekliyorum bir süre. Kapı açılmayınca, duymadı belki diyerek bir kez daha çalıyorum.

İçeriden:

"Bir dakika geliyorum," derken minik bir kahkaha atıyor Münevver.

Evde yalnız değil mi yoksa, diye düşünürken iki minik kahkaha daha geliyor içeriden.

"Kapıcıdır, çöpleri topluyor, şimdi verip gelirim canım," dediğini duyuyorum.

Dört parmak açılan kapı zincire dayanıp duruyor.

"Kim o?," diyor Münevver, aralıktan göz ucuyla bakarak.

"Postacı," diyorum; "size bir kitap göndermişler."

Duralıyor bir süre.

"Çılgınsın sen!," diye zinciri çözüp çabucak açıyor kapıyı.

Üzerinde yarı saydam siyah gecelik, boynunda küçük bir kızartı, ter içinde.

"Rahatsız ettim seni, konuğun olduğunu bilseydim gelmezdim," diyerek uzatıyorum kitabı.

Şaşkın, öyle duruyor. Uzatıyorum yine;

"Al, Aydın'a ver, birlikte okursunuz," derken içeriden Bayan Pipo'nun pürüzlü sesi yükseliyor:

"Tatlım, kimmiş?"

Gözleri gözlerime dikili, yanakları kızarmış, dudakları titriyor;

"O geceden sonra, benim erkeğim sensin, başka kimse olmadı inan," diyor, gözleri dolu.

"Bayan Pipo'yu kadın mı sayacağız, erkek mi?" diyorum.

Dudaklarını ısırıp başını iki yana sallarken birden boynuma atılıyor.

"Lütfen!"

Soğuktan donmuş yanağımı ateş gibi yakıyor gözyaşları. Bayan Pipo'nun havaalanında kötücül bir gülümsemeyle, "Aydın Münevver'i benden kıskandı," deyişi geliyor aklıma.

"Anlıyorum," diyorum sırtını pışpışlayarak; "lütfen ağlama, al kitabı, gir içeri, üşüteceksin gecelikle."

"Anlamıyorsun işte!," diyor hıçkırarak; "anlamıyorsun!"

Kitabı eline sıkıştırıp asansöre girerken dönüp bakıyorum; göz göze geliyoruz. İçindeki çocuğu görüyorum bir an için yüzünde. O çocuğu mutsuz edip ağlatmış gibi duyumsuyorum kendimi. Öbür cebimdeki inci dolu kavanozu çıkarıp uzatıyorum. Bakıyor:

"Almam," diyor; "götür bu incileri Neveser'in resminin yanına koy. Bu gecenin anısı."

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp baş parmaklarımla gözlerindeki yaşı silerken; bir öpücük konduruyorum yanağına.

"Seviyorum seni," diyor; "ne dersen de. Seviyorum."

*

Apartmandan çıktığımda tipi, sis gibi bastırmış, göz gözü görmüyor. The Marmara'nın önünden geçerken, ilk gece, Münevver'le dudaklarımızın ilk kez birleştiği yerde duruyorum.

"Peki, ben Neveser'e benziyor muyum?," deyişi geliyor gözlerimin önüne. *"Hayır, hiç,"* diyorum. *"Peki biz? Bizim birbirimize ne kadar benzediğimizin farkında mısın?"* deyişini anımsıyorum. Şaşkın; *"Ne bakımdan?"* derken, dudaklarımız birbirini buluvermiş, *"işte bu bakımdan,"* demişti soluklandığımızda.

"İlk aşk" güzel...

Bir de her aşkın "ilk günler"i...

Gerisi? Gerisi sürükleniş. Cep telefonları tanıktır sürüklenişe. Başlangıçta tek çalışta açılır, sonra üç-dört çalışta, daha sonra yedi-sekiz çalışta, giderek çalınır açılmaz, dönülür aranır, sonra şarjı biter açılmaz, çantadadır duyulmaz, evde unutulmuştur... Başlangıçta "aşkım!" diye coşku ve sevinçle açılan telefonlar bir süre sonra "ha, canım?"a, daha sonra, "efendim canım"a, giderek "efendim"e, sonunda "alo!"ya döner.

Neveser'le yolun ortasına geldiğimizi söylüyor telefonlarımız; Münevver'le başında,.. derken telefonum çalıyor:

"Alo?" diyorum.

"Aa?," diyor Neveser; "Ne oldu, hiç sen böyle *'alo'* diye açmazdın?"

"Sen *'ha canım'* aşamasına geçince, ben *'alo'* aşamasına geçtim," diyorum.

"Anlamıyorum, ne bu şimdi?" diyor.

"Boşver," diyorum, "eve dönüyorum, evden konuşuruz. Şu boş taksiyi kaçırmayayım."

Taksiye biner binmez bir ileti geliyor cep telefonuma. Açıyorum.

Münevver, soruyor:

sevgili' mi, 'arkadaş' mı?

Taksinin penceresindeki buğuyu silip dışarıya bakarken dalıp gidiyorum.

Tanıştığımız gece piyanistin bize armağan ettiği şarkı çalıyor içimde.

"*Arkadaş*lar abartmaz, *sevgili*ler abartır," deyişini anımsıyorum.

Burnunu yukarı kaldırarak;

"Ben yolumu ayırdığım biriyle *arkadaş* filan kalamam," demesi geliyor gözlerimin önüne.

Elim telefonun tuşlarına gidiyor.

Şarkının son dizeleriyle yanıtlıyorum onu:

olmasın hiç o ta içten gülen gözlerde yaş

yollarımız ayrılsa bile seninle ...

Dizenin bilerek eksik bıraktığım son sözcüğünü, birkaç saniye içinde attığı iletiyle, o tamamlıyor:

Arkadaş : -)

CENGİZ ÖZAKINCI

TÜRKİYE'NİN SİYASİ İNTİHARI YENİ-OSMANLI TUZAĞI

Otopsi Yayınları – 32. Basım

1808-1918 arası Osmanlı'yı çökerten politikalar 1938'den günümüze aynen uygulanıyor mu? Abdülmecid niçin *"Senin İçin Öldük Avrupa!"* yazılı madalyalar bastırıp dağıtıyordu? Osmanlı 1856 yılında o dönemin *Avrupa Birliği* demek olan *Europeen Concert*'e tam üye olduktan sonra nasıl adım adım çöküşe sürüklendi? Avrupa Devletler Birliği'ne üye olmak uğruna Garter Haçlı Şövalyeleri Tarikatı'na üye edilen Osmanlı padişahları kimlerdi? İslam'ın koruyucusu ilan edilen Alman İmparatoru II. Wilhelm, Müslüman ve Hacı mıydı? Osmanlı'nın son Genelkurmay Başkanları Alman mıydı? Mustafa Kemal'e sandıklarla altın rüşvet teklif eden yabancılar kimlerdi? Mehmet Akif Ersoy Hıristiyan Almanya'yı Osmanlı'nın kurtarıcısı ve İslam'ın güneşi olarak mı görüyordu? 5.000.000 Alman altını karşılığında Cihad ilan edenler kimler? Alman Malı Cihat Fetvası'nı imzalayan Said-i Nursi ne zaman Almanya'ya kaçtı? Hıristiyan parasıyla, Hıristiyan komutası altında İslam Cihadı olur mu? Hitler, gerçek adı *Haydar Ebu Ali* olan bir Müslüman mıydı? Kimler Mussolini'yi *Musa Nili* adıyla Müslüman yaptı? Said-i Nursi 1957'de hangi tugay camisinin temelini attı? 1915'te Çanakkale'ye çıkartma yapan düşman birliklerinde yer alan Siyonistler kimlerdi? Siyonistler 1917'de Filistin'de Osmanlı'ya karşı savaştı mı? Kafkaslar ve Balkanlar'daki Müslüman Türkleri Hitler'in ordusuna katıp savaşa süren Müftü kimdi? "Dinler Arası Diyalog"u başlatan Hitler mi? Evangelist Hitler İşbirliğini gerçekleştiren "dinler arası diyalogçu" Rahip kimdi? "Dinler Arası Diyalog" 1945'te İsviçre'de hangi Şato'dan örgütendi? Hangi tarikat Şeyhi 1945'te Eski Hitlerci Evangelist rahiple "Dinler Arası Diyalog" başlattı? Amerika Hitler stratejilerinin varisi mi? Hitler Amerikan ajanı mıydı? YeniOsmanlı Düzeni öneren Büyük Ortadoğu Projesi NAZİ ürünü mü? Amerikan Scientology

Tarikatı'nın Türkiye uzantısı 1952'de kimler tarafından kuruldu? Amerikan Başkanı Roosevelt'i mürit ve Amerika'yı Mesih ilan eden hangi Osmanlıcı tarikattı? Hangi Tarikat Atatürkçülükten dönme ünlü bir şairi Hz. Muhammed'den sonra gelen yeni Peygamber olarak ilan etti? 1949'da peygamber ilan edilen ünlü Atatürkçü şairin Allah'tan gelmiş vahyler olarak ilan edilen kitabı neydi? Türkiye'ye Osmanlı düzenine dönüş ve *Ortadoğu İslam Federasyonu* kurma görevini 1950'de Amerika ve NATO mu verdi? Necip Fazıl Kısakürek Osmanlıcı olmadan önce Atatürk'ü öven ve irticayı yılan olarak niteleyen yazılar yazdı mı? Fethullah Gülen'in *"Işık Evi"* deyimini ilk kez Amerikan Board Protestan Misyonerleri mi kullandı? Osmanlıcı Nurcuların tasavvuf kitaplarını 1970'lerde Protestan Misyonerler mi yayımlıyordu? Osmanlıcı Siyonistler kimler? Hangi Osmanlıcı Cumhurbaşkanı Türk-Yunan Federasyonu önerdi? Turgut Özal, 17 yıldır Türkçe'ye çevrilmeyen Fransızca kitabında Türklük için neler söylüyor? Hilafet isteyen ABD Başkanı kim? Demirel 1965'de Türk-Kürt Federasyonu istedi mi? Eyalet düzenini öven *mozaikçi Atatürkçü* kim? İsmail Cem Osmanlıcı mı? İşgalci ABD Irak'ta Osmanlı düzeni mi kuruyor? Türkiye Osmanlıcılık yapmak üzere IMF ve Dünya Bankası tarafından Amerika için satın mı alındı? Atatürk Hilafetçi miydi? *Marksist Yeni Hilafetçilik* ve *Marksist Yeni Osmanlıcılık* hangi koşullarda nasıl doğdu? Hangi Siyonist Osmanlıcı Amerikalı Türkiye'de tekke açtı? 1956'da Amerikan ajanları Eski Almancı Teşkilat-ı Mahsusa ajanlarıyla *Osmanlı-İslam Birliği* hakkında neler görüştü? Osmanlıcı Kürtçülüğün tohumları 1945'te Amerikalı uzmanlar tarafından mı atıldı? ABD ve NATO 1945'ten sonra Güneydoğu'nun kalkınmasını nasıl önledi? NATO Savunma haritalarında yer almayan Güneydoğu, ABD için *"Fulda Boşluğu"* muydu? 12 Eylül'ün derin misyonunda Türkiye'yi Osmanlı'ya döndürmek ve federasyona götürmek mi vardı? İstanbul Başkentli Yakındoğu Federasyonu kimlerin önerisi? *"Türkiye Federal Cumhuriyeti"* ve *"İstanbul Federe Devleti"* nereden çıktı? Usame Bin Ladin ve Abdullah Öcalan niçin Osmanlıcılığı övüyorlar? Siyonistler neden Osmanlıcı? Küresel bölücülüğün Türkiye'deki adı *Yeni-Osmanlıcılık* mı? Amerika'dan dönen Osmanlı tahtının varisleri seçimler yoluyla iktidara gelmeye mi hazırlanıyor? Hangi olaylar Amerikan Osmanlıcığının maskesini düşürdü? Atatürk Hilafeti vasiyet etti mi? Osmanlıcıların 81 ilimizi 81 eyalete dönüştürme çabalarının temelleri 12 Eylül'de mi atıldı? Atatürk'ün yazdırdığı Osmanlı tarihi neden okullardan kaldırıldı? Luther Osmanlı için ne dedi? Amerika neden Türkiye Osmanlı'ya dönmeli, İslam'ın lideri olmalı diyor? İngiltere Başbakanı Tony Blair Kur'an Hafızı mı? İngiltere Veliahtı'nın gizli Müslüman adı *Hüseyin Charles* mı? Prens Charles ve İngiliz Kraliyet Ailesi'nin erkekleri sünnetli, Müslüman ve Nakşi mi? İngiliz Kraliyet Ailesi, Peygamberimizin soyundan mı geliyor? Başbakan'ın Amerika'da Edelman'la birlikte görüştüğü

Osmanlıcı Nakşi Şeyhi kim? Amerika ve İngiltere bu Nakşi Şeyhi hangi amaçlarla nasıl kullanıyor? Yetmiş Yıldır Osmanlı-Türkiye Savaşı'nda mıyız?

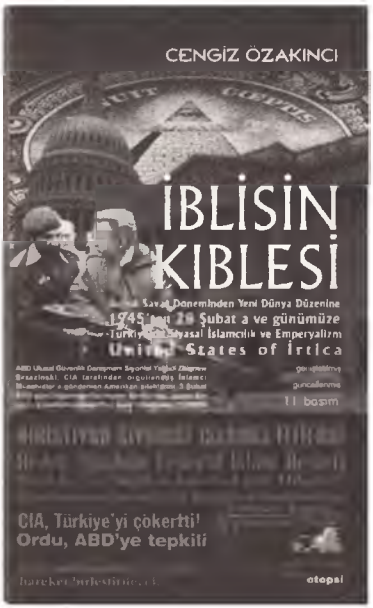
CENGİZ ÖZAKINCI

İBLİSİN KIBLESİ

United States Of İrtica

Soğuk Savaş Döneminden Yeni Dünya Düzenine, 1945'ten 28 Şubat'a ve günümüze, Türkiye'de Siyasal İslamcılık ve Emperyalizm

Otopsi Yayınları – 28. Basım

Hıristiyan-Siyonist İslamcı İttifakı kuruldu • Hedef Anadolu Federal İslam Cumhuriyeti • Türkiye'ye biçilen küresel rol: Hilafet • Müslümanlar İsrail'li bir mehdiye hazırlanıyor • Türkiye'yi Siyonist-Masonlar mı yönetiyor, yoksa Amerikancı İslamcı İlim Yayma Cemiyeti'nin kurduğu İmam-Hatip okullarında yetişen İslamcılar mı? • 1998'de Siyasal İslam'a destek yasası çıkartan Hıristiyan-Siyonist ABD, yetmiş yıldır İslamcıların kıblesi mi? • ABD Dışişleri Bakanı niçin Türkiye'nin İslam devletine dönmesini istedi? • Hıristiyan-Siyonizm'in Başı Amerika İslam Şeriatçısı mı? • ABD niçin işgal ettiği Sudan'da ve Irak'ta Federal İslam Cumhuriyetleri kuruyor; niçin Türkiye'de Hilafet istiyor? • Başbakanlık MGK Kararlarını Kıymetlendirme Müşavirliği Raporunda MGK'ya Hilafet önerenlerin gerekçeleri neler? • ABD PKK'ya niçin İslamcı söylem önerdi? • Siyasal İslamcılığı etnik bölücülüğe kimler sürükledi? • 1990'ların başında Kürt Raporu hazırlatıp Parti toplantılarını Irak'ın Kuzeyi'nde peşmerge kamplarında yapan Siyasal İslamcılar, Türkiye'nin yönetimine nasıl tırmandı? • Türkiye'de Lions Kulübün ilk kurucuları İslamcı-Masonlar mı? • İslam'ı Masonlukla bir tutan Mason İslam Konseyi Başkanı kim? • Türkiye'yi yöneten Siyasal İslamcı kadroları yetiştiren İlim Yayma Vakfı'nı Masonlar mı kurdu? • İmam-Hatip okulları açan İlim Yayma Cemiyeti'nin Amerikan Büyükelçiliğiyle ilişkisi neydi? • Atatürk

döneminde okutulan Din Dersi kitapları Allah'ı, Kur'an'ı, Peygamberi nasıl tanımlıyordu? • ABD, hangi tarikatları ve cemiyetleri neden destekliyor? • Emperyalistler arası çatışmalarda Siyasal İslam kartı nasıl kullanılıyor? • "Atatürk yaşasaydı İslamcı olurdu!" diyerek kamuoyunu İslamcı bir askeri darbeye hazırlayan İslamcı-Komünistler kimlerdi? • İslamcı askeri darbe isteyenler hangi Genelkurmay Başkanı'na neden umut bağladılar? • Polis eğitimine Amerikancı İslamcı damga vuranlar kimlerdi? • Siyasal İslamcıları para ve silah vererek teröre yönelten Siyonist Yahudi Amerikan devlet adamları kimler? • 1960 larda ilk İslamcı İntihar Uçağı eylemini planlayan ve orduyu İslamcı darbe yapmaya kışkırtan İslamcı Türk kimdi? • İlim Yayma Cemiyeti bağlantılı Amerikancı İslamcılar 1969 Kanlı Pazar'da Amerika'ya karşı direniş başlatan yurtseverleri nasıl katletti? • Müslümanlık ile İslamcılık neden aynı şeyler değildir?• İslamcılar Müslüman mı? • İslamcı Hıristiyanlar kimler? • İslamcı Siyonistler Kimler? • İslamcı Yahudiler kimler? • İslamcı Komünistler kimler? • Kızıl türbanlı erkek komünistin İslamcılığı nereden kaynaklanıyor? • Amerikan Scientology tarikatıyla ortaklık kuran İslamcılar kimler? • İslamcıların "Yahudi Düşmanlığı" İsrail'le ve Siyonistlerle danışıklı mı? • Hıristiyan-Siyonistler Siyasal İslamcıları neden destekliyor? • "Gayrı-müslimlerle ortak cihad" projesi hazırlayan İslamcılar kimler? • Kimler Müslüman kamuoyunu İsrail'li bir Mehdi'ye hazırlıyor?• Türbanlı imam-hatipli kızların Ermeni ayinlerinde ne işi var? • İngiliz Lordlar Kamarası türbanı niçin destekliyor? • İslamcı "Yeniden Milli Mücadele Hareketi"nin Amerika bağlantısı neydi? • 1960'larda türban misyonerliği yapan İslamcı gazete, Amerikan 6. Filosuna nasıl hizmet ediyordu? • Amerikan ordusunda türbanlı subaylar mı var? • Müslümanlığa ve Hz. Muhammed'e düşman olan ve Kur'an'ı yırtıp yakan Hıristiyanlar ve Siyonist Yahudiler, türbana niçin var güçleriyle sahip çıkıyor? • II.Abdülhamid çarşafı neden yasaklamıştı? • Abdullah Öcalan gibi kanlı bölücü örgüt liderlerinin gençliklerinde İslamcı olmaları bir raslantı mı? • Irak'ın Kuzeyinde Kürdistan kurulmasını savunan İslamcılar kimler? • Türkiye'nin yönetimini İmam-Hatiplilere emanet edeceğiz diyen, imam-vali, imam-bürokrat, imam-yargıç, imam-siyasetçi, imam-subay isteyen Cumhurbaşkanları, Genelkurmay Başkanları ve askeri istihbaratçılar kimler? • Şah'ın son Genelkurmay Başkanı Abbas Karabagi anlatıyor: Binlerce Amerikalı subayın görev yaptığı Şah'ın ordusu Humeyni Devrimi'ni niçin bastırmadı? • 1995 MİT İslamcı Örgütler Raporu - tam metin • Genelkurmay "Siyasal İslam'ın Yayılması" Raporu - tam metin • Orgeneral Çevik Bir imzalı "Batı Harekat Konsepti" - tam metin • Anayasa Mahkemesi'nin İslamcı MNP'yi kapatma karar metni • "İslamcı-Siyonist-Hıristiyan İttifakı"nın 1945'ten 28 Şubat'a ve günümüze uzanan yetmiş yıllık öyküsü.

CENGİZ ÖZAKINCI

Çoktanrıcılıkta Yahudilikte Hıristiyanlıkta Gericilik ve

İSLAM'DA BİLİMİN YÜKSELİŞİ VE ÇÖKÜŞÜ [827-1107]

Müslüman Toplumlarda Bilimsel Gerilemenin Tarihsel Kökenleri

Otopsi Yayınları / 24. BASIM

Bilim tarihine Batı gözlüğüyle bakanlar, Batı'nın bugünkü bilimsel üstünlüğünü ya *'Eski Yunan- Roma Kültür Kökeni'*ne ya da *'Yahudi-Hıristiyan Din Kökenleri'*ne bağlayarak: *'Doğu'nun bugünkü geriliği tümüyle İslam'ın gerici bir din olmasından kaynaklanmaktadır; Doğu, İslam'dan çıkmadıkça bilimde ilerleyemez'* görüşünü yaymaktadır. Cengiz Özakıncı, bu kitabında, Müslüman toplumlara yönelik *'Hıristiyan Misyonerliği'*nin en incelmiş, en sinsi biçimi olan bu görüşü çürüterek, Batı'nın bugünkü bilimsel üstünlüğünü Yahudiliğe ya da Hıristiyanlığa değil, tümüyle Müslüman bilgin ve düşünürlere borçlu olduğu gerçeğini, hem de hiç bir Yahudi, Hıristiyan Batılı'nın yadsıyamayacağı türden Batı kaynaklı belgelerle göstermektedir.

Kitapta yer alan ve çoğunun tıpkı basımı Türkiye'de ilk kez bu kitapta yayımlanan bu *unutturulmuş* Batı kaynaklı belgeler bir yandan Batı'da Hıristiyan ve Yahudi gericiliğinden kaynaklanan eli kanlı bilim düşmanlığının tüyler ürpertici boyutlarını apaçık gözler önüne sererken, bir yandan da 800-1100 yılları arasında Müslüman ülkelerde deneysel ve düşünsel bilimlerin doruğa tırmandığını, Batı'nın ancak Müslüman bilginlerin buluşlarını kavradıktan sonradır ki bilimsel alanda ilerlemeye başladığını kanıtlamaktadır. Kilise nin bilim düşmanlığı ve bilim adamlarının Papalık fermanlarıyla nasıl odun ateşlerinde törenle diri diri yakıldıkları bu kitapta doğrudan Vatikan arşiv belgeleriyle ve John Foxe'un 1563'te Kraliçe I. Elisabeth'e sunduğu raporda yer alan resimlerle gözler önüne serilirken; tüm kişisoyunun ve Batılıların cebiri Müslüman bilgin Horezmi'ye; optik bilimleri, yerçekimini Newton'a değil El-Hasan'a; tıbbı, eczacılığı, otopsi yöntemlerini İbni Sina'ya, aşı uygulamasını Razi'ye; gökbilimi Zerkali'ye, Toplumbilimi İbni Haldun'a; felsefeyi mantığı İbni Rüşd'e, Farabi'ye; sezaryanla doğum yaptırmayı Biruni'ye; matematiği, fiziği, kimyayı, biyolojiyi, hepsini ama

hepsini, tümüyle Müslüman bilginlere borçlu olduğunu -yine Batı kaynaklı arşiv belgelerinin tıpkı basımlarından örnekler sunarak- ortaya koymaktadır. Kitabın son bölümünde *"Peki ama nasıl oldu da 400 yıl boyunca Batı'ya bilim öğreten Müslümanlar, bilimin öncülüğünü Batı'ya kaptırıp, bugün Batı'dan bilim dilenir duruma düştüler?"* sorusuna eğilen Özakıncı, bugüne dek doyurucu bir yanıt verilemeyen bu soruyu bilimsel verilere dayanarak, herkesin anlayabileceği bir dille açıklarken; bu kitap, aynı zamanda Hıristo-Faşist Bizans İmparatoru İkinci Manuel'in, *"Muhammed vaadettiği inancı kılıçla yayma emrinden başka hangi yeniliği getirmiştir, gösterin bana?"* sözlerini yineleyen Papa XVI. Benedict'e de bilimsel bir yanıt oluşturmaktadır.

CENGİZ ÖZAKINCI

Dünden Bugüne Türklerde

DİL ve DİN

Dilbilim, Anlambilim ve kökbilim Işığında
Kur'an'ı Doğru Anlamak

Otopsi Yayınları / 18. BASIM

Aydınlanma, insanları bir anda sevgisiz, yıkıcı, acımasız, yabanıl sürülere dönüştürebilen usdışı, bilimdışı, gerçekdışı, karanlık boş inançların tutsaklığından kurtarıp, gerçeğin ışığında yürüyen, özgür, bağımsız, eleştirel düşünceli, barışçıl, iyicil, sevecen bireylere dönüştürme çabasıdır. Binlerce yılda yığınların beynine işlenen boşinanlar, öyle inatçı, öyle direngendir ki, bunların kısa süreli çabalarla toplumsal bellekten kazınması olanaksızdır. Dinsel Aydınlanmayı uzun soluklu bir devrim ve çilelerle dolu bir süreç olarak kavramamız gerekiyor. Cengiz Özakıncı'nın Dinsel Aydınlanma'ya yönelik bu çalışması, şu başlıklardan oluşuyor:

Türk dilinin bozulması ve din - Kutsal sayılanın gülünçleştirilmesini önleme kaygısı -Arap dilini kutsallaştırma çabaları -Bilgiçlik, seçkinlik, üstünlük taslama -Kur'an'daki kavramların Türkçe'de karşılığı yoktur savı - Arapça "Allah" ve Türkçe "Tanrı" - Allah Sözcüğünün Arapçadaki Kökenleri - Göktürk Yazısında "Tanrı" - Çoktanrıcılıkta Tektanrı Kavramı - İslam Öncesi Türklerde Tektanrı Kavramı - Bir

Çevirmen Olarak Tanrı ve Kur'an'daki Çeviriler - Kuşdili ve Kur'an - Kavramsal Karşılıklar Sorunu - Nesne Adlarının Kavram Adlarına Dönüşmesi - Türk Din Adamlarının Arapçayla İlişkisi -Dilde yabancılaşma ve düşünce üretme yetisi - Dilde Kök-Türev İlişkisi - Arapça "Akıl" Sözcüğünün Kökeni - Dilde Kök - Türev, Somut - Soyut, Nesne - Kavram İlişkileri - Dilde Kök - Türev İlişkilerinin Kopması - Türk Dilinde Kök-Türev İlişkilerinin Din Yüzünden Kopması – Sözcük Türetmek; Düşünce Üretmektir - Adlandırmak; Anlamlandırmaktır - Bir Toplumun Sözcük Türetme Yetisine Saldırı; O Toplumun Düşünce Üretme Yetisine Saldırıdır - Anlamak Nedir? - Anlama Ediminde Sözcükler Arasındaki Kök - Türev İlişkisinin İşlevi - Çeviri ve Aydınlanma - Dilimizdeki Yabancı Kökenli Sözcükler, "Türemez" ve "Çekilmez" Niteliktedir - Türk Dilinin Özgür Yapısı, Yabancı Sözcüklerin Kök Salmasını Önlüyor - "Özgürlük"ün Osmanlıcası - Çevirinin Siyasal Bölücülükle Suçlanması - Hadis ve Kur'an - Kur'an'da Tanrı'nın Bilimsellik Buyruğu - Kur'an'da Tanrı'nın Çelişmezlik Buyruğu - Arapça, Farsça Kökenli Sözcüklerin Türk Dilinde Ses ve Anlam Değişikliğine Uğraması - Arapça, Farsça Kökenli Sözcüklerin Artık Türkçeleşmiş Oldukları Savı - Dilimizdeki Arapça, Farsça, Yabancı Kökenli Sözcükler, Dini Anlamaya da Engeldir - Sözcüklerde Anlam Kayması - Türk Yazısının Bozulması Ve Din -Arap Yazısının Kutsallaştırılması - Arap Yazısı Yabancı Dillerdeki Sesleri Göstermede Yetersizdir - Arap Yazısının Türklere Benimsetilmesi - Tanrı Her Yaratığı Onun Anlayacağı Dille Seslenir - Tanrı Bütün Dilleri Bilir - Dil ve Yazı Uyumu - Müslümanlarda Tek Din, Tek Dil, Tek Yazı Yanılgısı - Sosyalizm Uğruna Ruslaştırma Deneyimi ve Müslümanlık Uğruna Araplaştırma Deneyimi - Yazıda Araplaştırma - Yazı Birliği Din Kardeşliği Doğurmaya Yetmiyor - Dil ve Yazı Ayrılığı İnanç Birliğine Engel Olmuyor - Arap Yazısı Kur'an Alfabesidir, İslam Yazısıdır Kandırmacası - 1928 Türk Yazı Devrimi ve Din - "Kutsal Yazı" / "Kutsal Olmayan Yazı" Ayrımı - Arap Yazısının Türkleri Birleştirdiği Savı - "The Türkçe" - Konfüçyus ve Osmanlı - Babil Kulesinden Son Türk Dil Kurultayı'na - Öztürkçecilik Çağcıl Uygarlığa Karşıt Değildir - TDK Başkanı Prof. Dr. Hasan Eren'e - Kur'an'da Kadınları Dövün Buyruğu Yok - Bizim Dede Korkut'larımıza Ne Oldu? - Kurtuluş Savaşını Osmanlıcayla Değil Türkçeyle Kazandık - Din Dilinin Ulusallaştırılmasının Önemi - Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk'ün Görüşü - "Atatürkçü"(!) Cemal Kutay ve Türkçe İbadet - "Atatürkçü" (!) Kutay, Atatürk'ün Kapattığı Tarikatları, Tekkeleri Diriltmekten Yana - "Atatürkçü"(!) Cemal Kutay'a Göre: Dünyanın En Namuslu Adamı Vahdettin - "Atatürkçü"(!) Cemal Kutay'a Göre: Nutuk Yalan Dolu - "Atatürkçü"(!) Cemal Kutay'a Göre: Atatürk Makyavelist - "Atatürkçü"(!) Cemal Kutay; Atatürk'ün Yazı Devrimi'ne Karşı - "Atatürkçü"(!) Cemal Kutay; Atatürk'ün Dil Devrimi'ne Karşı - "Atatürkçü"(!) Cemal Kutay, Türkiye'yi, Tüm Müslümanları ve Bütün İnsanlığı Said-i Nursi'nin Yolundan Gitmeye Çağırıyor

"Atatürkçü"(!) Kutay'a Göre: Atatürk Kürtlere Kasten Kıymış - "Atatürkçü"(!) Cemal Kutay'ın *"Pan-Türk-İslamist"* Düşü - Cemal Kutay Hangi Koşullarda, Niçin Türkçe İbadet Çağrılarına Başladı - Atatürk'ün Din Alanındaki Özlemi - Atatürk'ün 1928 Din'de Yeniden Yapılanma Tasarısı – Siyasal İslamcıların Tepkisi - Dil Gericiliğinin Babası: Bohor İsrael - Mehmet Akif ve Kur'an Çevirisi Tartışmaları – Cemal Kutay, Yaşar Nuri Öztürk ve Cengiz Özakıncı'nın 1998'de birlikte gerçekleştirdikleri "Dil ve Din Paneli"ndeki konuşmaları: Tam Metin.

CENGİZ ÖZAKINCI

Amerikan İmparatorluğu'nun Sonu

EURO-DOLAR SAVAŞI

Otopsi Yayınları / 12. BASIM

ABD'yi Üçüncü Dünya Savaşı'na sürükleyen yalnızca petrol mü yoksa ABD'nin dünya medyasında sansürlediği çok daha önemli ve gizli başka nedenler mi var? • Petrol ve *"Büyük İsrail"* dışında, ABD'yi Irak işgaline yönelten, bir Dünya Savaşı'na yol açacak önemde üçüncü ve gizli neden neydi? • Arap ülkeleri Irak işgalinden bir yıl önce bu gizli nedeni biliyorlar mıydı? • İslam ülkelerinin ABD'yi bir anda çökertecek silahı nedir? • Saddam Hüseyin 11 Eylül'den bir yıl önce dünyadaki dolar egemenliğini çökertecek nasıl bir saldırı yapmıştı? • Saddam'ın ABD'yi ekonomik olarak çökertmeye yönelik saldırısı ABD tarafından niçin sansürlendi? • Karşılıksız dolar basarak dünya ekonomisine egemen olan kalpazanlar kimler? • 11 Eylül 2001 saldırısını, bir ay önce Ağustos 2001'de duyuran ve Irak işgalini iki yıl öncesinden açıklayan ABD Başkan adayı kimdi? • ABD emperyalist bir ülke mi, yoksa Uluslarüstü Yahudi bankerlerin kullandığı bir piyon mu? • Hangi *Siyonist-Troçkıst Yahudi Çetesi* dünyayı kan ve ateşe boğuyor • 1996'da Clinton'dan Irak'ı işgal etmesini isteyenler kimler? • Dünyaya *"Yahudi Soykırımı"* diye yutturulan, gerçekte *"Türk Soykırımı"* mı? • Amerika petrolden 'bor'a yö-

nelirse, Türkiye ne yapacak? • Bor'un petrol yerine yakıt olarak kullanılması, hangi Türk bilim adamının buluşu? • İsrail Komünist Partisi, kimi İslamcılarla aynı görüşü mü paylaşıyor? • Siyonizm'le savaşan Museviler kimler? • Türk 'toryum'u ve 'bor'unda kimlerin gözü var? • Endonezya, petrolünü dolarla satmayı reddettiği için mi 'tsunami'yle vuruldu? • "Dolar'a hayır!" isyanı büyüyecek mi? • Amerika'nın bor madeni kendine yeterli mi, yoksa tükendi mi? • Amerika'nın Irak işgalinden önce Sabiha Gökçen, Afyon ve Çorlu havaalanlarını askeri üsse dönüştürme isteğinin altında yatan gerçek neydi? • Amerika Batı Anadolu'ya niçin göz dikti? • Amerika'yı yöneten 12 banker kimler? • Amerikan merkez bankası, *devlet* bankası mı *özel* banka mı? • ABD Başkanlarından Roosevelt ve Amerikan Yargıtay başkanı Felix Frankfurter, Amerika'yı yöneten gizli güçler hakkında ne dediler? • New York Belediye Başkanı'nın *"Amerika'yı bunlar yönetiyor"* dediği *"görünmez güçler"* kimler? • Roosevelt'in damadı Curtis Dall ve öldürülen ABD Başkanı Kennedy'nin babası, *Amerika'yı yöneten gizli örgüt* hakkında neler söyledi? • Amerikan Kongre üyesi Larry P. Mc-Donald, bir uçak kazasında öldürülmeden önce Amerika'yı yönetenler hakkında hangi ifşaatlarda bulunmuştu? • William Clark'ın ABD'yi Irak'ı işgale yönelten üçüncü ve gizli nedeni açıklayan sansürlenmiş yazısının tam metni • Clinton döneminin adı gizli tutulan danışmanın, petrol kuru üzerinde yürütülen "euro-dolar savaşı"na ilişkin açıklamaları, Amerikan basınında neden hala sansürlü? • Nükleer Santral, ABD'nin İran'a saldırmaya yönelten gerçek neden Nükleer Santral inşaatını önlemek mi, yoksa bu ABD'nin "euro-dolar savaşı"nı gizlemek için kullandığı bir propaganda malzemesi mi? • Amerika, Hazel Handerson'un raporunu niçin hasır altı ediyor? • Niçin Chavez'i devirmek istiyor? • Hazar Petrolleri fiyaskosu neden gizleniyor? • Dr. Nayyer Ali, Amerika'nın OPEC'i yoketme planını açıklıyor • Usame Bin Laden, *Hazar-Basra Boru Hattı*'nı Suudi Arabistan adına sabote ettiği için mi ABD tarafından düşman ilan edildi? • Amerika, ünlü romancısı Gore Vidal'ın *"Savaş Hayali"* adlı romanını niçin yasakladı? • Rusya, dolar egemenliğini sarsmak için neler yapıyor? • Dolar sisteminin çöküşü, Amerika'nın yıkımını getirecek mi? • OPEC ülkeleri petrolü dolarla değil euroyla satmaya yönelirse Amerika ne olacak? • Amerika uluslararası bankerlerin stratejik magandası mı?

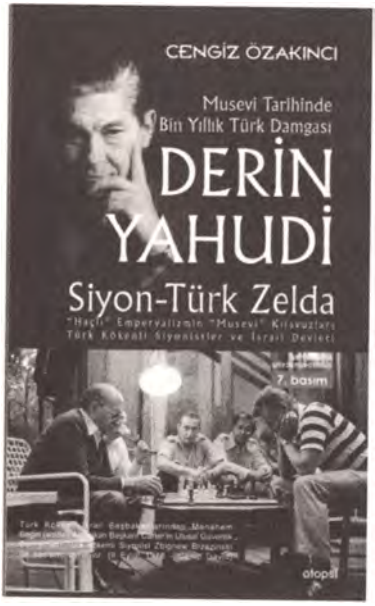
CENGİZ ÖZAKINCI

Musevi Tarihinde Bin Yıllık Türk Damgası

DERİN YAHUDİ

Siyon-Türk Zelda

Otopsi Yayınları / 17. Basım

Adına bakılırsa Yahudi, soyadına bakılırsa Kürt'tür Zelda Barzan... Kuşkulanır, araştırır. Bir gazeteci, bu ajans hakkında ilginç bilgiler verir ona. Anlaşılır ki Zelda, eski sevgilisi Münever'ın "Bayan Pipo" lakabıyla tanıdığı Amerika'lı arkadaşıdır... Kokteylde, Nobel adayı bir Türk yazarın, nasıl Pentagon istihbaratçısı bir Yahudi tarafından dünya çapında ünlendirildiğini anlatan Zelda Barzan, tanıdığı en ilginç kadın olmuştur. Karşı konmaz bir ten çekimi onları birbirine sürüklerken, İslam'a ateş püsküren İsrail'li bir askeri istihbaratçı, hangi ayetlerin Kur'an'dan atılması gerektiği üzerinde uzun bir söylev çekmektedir. Zelda; *"Türk'üm, Yahudiyim, Türkçü'yüm, Siyonist'im!"* diyen yaşlı amcası İzak Türk'le tanıştırır onu. Adı Yahudi, soyadı Türk olan bu Amerika'lı Türkolog: *"1948'de Pentagon'un G2 İstihbarat Bürosu'na verilen raporda Yahudilerin %92'sinin Türk ırkından geldiği belgelenmişken, bu rapor İsrail devleti kurulduktan sonra hasır altı edilmiştir,"* diye haykırmaktadır. Dünyayı perde gerisinden yöneten Rothschild gibi Siyonist Yahudi bankerler Türk kanı taşımaktadır. Barzan, Kürtçe bir ad değildir. Amerika'da *Barzan* ve *Barzani* soyadı taşıyan milyonlarca Türk kökenli Yahudi vardır. Soyadı 'T-U-R-K' ve Türkçe olan yarım milyar civarında Hıristiyan ve Musevi yaşamaktadır dünyada. Bunların 2002'den bu yana bir genetikçi önderliğinde örgütlenerek Türk ırkından geldiklerini DNA testleriyle kanıtladıklarını öğrenince, şok geçiren yazar, o gece tüm davetliler gittikten sonra Zelda'yla başbaşa kaldıkları *Zion-Türk Ajans*'ta, başına neler geleceğinden habersizdir...

CENGİZ ÖZAKINCI

Tarih Üzerinden Psikolojik Savaş ve

ATATÜRK DERSİ

Otopsi Yayınları / 5. Basım

Hitler'in ve Nazi partisi ileri gelenlerinin *Atatürk'ü, Türk Kurtuluş Savaşı'nı ve Türk Devrimi'ni kendilerine rol model olarak aldıkları* ve *Kemalizm'i örnek aldıkları içindir ki soykırım gibi insanlık suçları işlediklerini* savunan bir "doktora tezi", İngiltere'nin en köklü, dünyaca tanınmış devlet üniversitesi olan Cambridge'de onaylanmış ve yine dünyanın en eski ve en saygın üniversitelerinden Harvard Üniversitesi nce kitap olarak çoğaltılıp yayılmıştır. Cengiz Özakıncı, "Atatürk Dersi" kitabında, *"Nazi Algısında Yeni Türkiye 1919-1945"* başlıklı bu doktora tezini irdeliyor; ve Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu Atatürk'ü *Hitler'in ve Mussolini'nin yol göstericisi, rol modeli* olarak tanımlayıp, Kemalizm'i *Nazizm ve Faşizmin ilk örneği, kaynağı* olarak gösteren bu tezde, bilimsel etik ilkeler çiğnenerek böylesi gerçeğe aykırı bir sonuca varıldığını gösteriyor.

Cambridge Üniversitesi onaylı doktora tezinde, konu *Atatürk ve Yeni Türkiye'nin Nazilerce nasıl algılandığını* ortaya koymak ve bunun için *Hitler ve Nazi partisi ileri gelenlerinin söz, yazı ve demeçleriyle Nazi basınına ve resmi açıklamalara başvurmak* olarak belirlendiği halde, Harvard Üniversitesi'nce *"Nazi İmgeleminde Atatürk"* başlığıyla kitap olarak yayımlanan bu tezde, bu belirlenime her zaman uyulmadığını belirten Cengiz Özakıncı, teze aykırı düşen kaynak ve belgelerin ya yok sayıldığını ya da çarpıtılarak aktarıldığını gösteriyor:

Nazi partisi ileri gelenlerinden Göbbels'in günlükleri, Ernst Röhm'ün anıları ve Hitler'in konuşma ve yazılarından kimi bölümlerin çarpıtılarak aktarıldığını saptayan Cengiz Özakıncı, bunlardan başka, Nazi partisi programı; Nazi partisi liderlerinden Alfred Rosenberg'in günlüğü; Hitler zulmünden kaçan Yahudi bilim insanlarına Atatürk Türkiyesi'nin kucak açmasıyla ilgili belgeler; ve Hitler yönetiminin Türkiye'den bu Yahudi biliminsanlarını kovmasını istediği fakat Nazilerin bu talebinin Türkiye tarafından reddedildiğini gösteren Nazi belgesi ("Herbert Scurla Raporu") gibi, Nazilerin Atatürk'ü ve Atatürk Türkiyesi'ni örnek almadığını, Nazizmin Kemalizm'e zıt bir ideoloji olduğunu kanıtlayan Nazi belgelerinin, tezde yok sayıldığını ve değerlendirme dışı bırakıldığını göstermektedir. Cengiz Özakıncı *"Atatürk Dersi"* kitabında, Cambridge Üniversitesi onaylı doktora tezinde çarpıtılan alıntıların doğrusunu aktarıp, tezde yok sayılan Nazi belgelerini de yayınlayarak, *Nazilerin işledikleri insanlık suçlarında rol modellerinin Atatürk olduğu* tezini çürütmektedir. *"Atatürk Dersi"* kitabında yer alan: *Albert Einstein'ın Türkiye Cumhuriyeti'ne, Nazi zulmünden kaçan Yahudi biliminsanlarının Türkiye'ye kabul edilmesini rica eden mektubu; *Venizelos'un Atatürk'ü Nobel Barış Ödülü'ne aday gösteren mektubu; *Milletler Cemiyeti'nin Atatürk Türkiyesini üyeliğe davet mektubu ve Türkiye'nin oy birliğiyle üyeliğe kabul edildiği oturumda, üye devlet temsilcilerinin konuşmalarını içeren tutanak; *UNESCO'nun Atatürk'ü ölümünün 25. yılında uluslararası çapta anma etkinliği; *UNESCO'nun Atatürk'ü doğumunun 100. yılında uluslararası etkinliklerle anma kararının tutanağı ve bu gibi çok önemli belgeler de yer alıyor ki, bu belgeler, *Atatürk'ün kurduğu Türkiye Cumhuriyeti'ni soykırım, etnik temizlik uygulamaları üzerinde yükselmiş bir devlet olarak tanımlayan* ve *Nazilerce işlenen Yahudi Soykırımı gibi insanlık suçlarının ilk örneği kaynağı olarak gösteren* tezin hem gerçeğe ve hem de bilimsel etiğe aykırı biçimde üretilmiş, Atatürk'e ve Atatürk Türkiyesine karşı bir propaganda çalışması olduğunu ortaya koymaktadır.

Atatürk'ü, Türk Kurtuluş Savaşı'nı ve Türk Devrimi'ni *Hitler'in ve Mussolini'nin, Nazizmin ve Faşizmin ilk örneği, rol modeli, kaynağı* olarak gösteren bu "doktora tezi"ni belgelerle çürüterek bir *"Atatürk Dersi"* veren Cengiz Özakıncı'ya bu önemli ve değerli çalışması ve emekleri için çok teşekkür ederim.

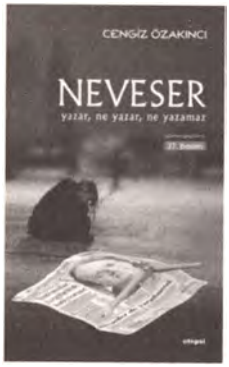
Prof. Dr. Mehmet Haberal

CENGİZ ÖZAKINCI

NEVESER

Yazar, ne yazar, ne yazamaz

Otopsi Yayınları / 31. BASIM

"Olamaz" diyor sertçe, "doğru melezim evet ama Türk'üm, Adım Neveser. Soyadımın *Bosquet* oluşuna takılıyorsanız söyleyeyim. İlk eşim Fransız'dı, tamam mı?"

"Gerçekten yalnız mısın?" diyorum.

"Beni sevenleri sevememek gibi bir derdim var," diyor; "Daha ilk eşimle birlikteyken duyumsamıştım bunu. Beni seveni ben sevmiyorum, benim sevdiğimse beni sevmiyor."

"Öyleyse beni de sevmeyeceksin, yazık," diyorum şakayla.

.....

Çizgi gibi kısılan gözleriyle yüzüme bakarken; *"Yani Uğur Mumcu'yu İranlılar, İslamcılar öldürmedi mi sizce?"* diyor alaycı bir tavırla.

.....

"Demek Amerika'da çorbaya sinek düşürmenin cezası 600 000 dolar, Türk askeri öldürmenin cezası 15 bin dolar, öyle mi?"

.....

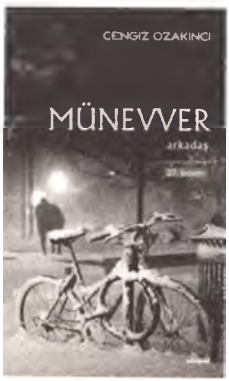
"İsrail dışişlerinden Yinon, 1982'de yayımlanan raporunda *'Irak, kuzeyde Kürt, ortada Sünni, güneyde Şii olmak üzere etnik ve mezhep ayrılıkları temelinde üç devlete bölünecek'* demişti. Siz şu öngörüye bakın hele! Tarihe dikkat: 1982!.. İlk körfez savaşından dokuz yıl önce. Daha PKK bile sahneye çıkmamışken, İsrail *'Irak üçe bölünecek'* diyor ve gördüğümüz gibi adım adım bölünüyor."

CENGİZ ÖZAKINCI

MÜNEVVER

arkadaş

Otopsi Yayınları / 31. BASIM

"Bakın, söylüyorum: *Tehlikeli* olarak değerlendiriliyorsunuz." Vurguladığı sözcük irkiltiyor beni.

"*Tehlikeli* mi *Tehlikede* mi?" diyorum; "diliniz sürçmüş olmasın? İkisi çok ayrı şeyler."

"Aynı kapıya çıkar," diyor; "*tehlikeli* olan *tehlikede*dir."

***

Amerika'nın önayak olduğu Bakü-Tiflis-Ceyhan petrol boru hattı tam da ayrılıkçıların çizdiği Kürdistan haritasının sınırını oluşturacak biçimde geçiyor topraklarımızdan. İçimden; *"Ama bu kadarı da olamaz! Olabilir mi?,"* derken telefonun sesiyle irkiliyorum... Çok büyük bir oyunun içinde yuvarlanıyor Türkiye..."

***

"Ben şunu bilir şunu söylerim hep," diyor yüzüme bakmadan; "siyasi tavırlı yazarlar, şu ya da bu biçimde arkalarını bir güce dayarlar. Bugün devlet katında, ne ordu, ne hükümet, ne istihbarat sizinle aynı görüşte. Ne tavanda yandaşınız kaldı, ne tabanda! Dünyada bile sırtınızı dayayabileceğiz güç kalmıyor gitgide. *'Küresel Efendi'* dedikleriniz ulus devletlerin gırtlağına öyle bir çöktü ki, devletler, halklarını alıştıra alıştıra, kendi kendilerini tasfiye etmeye başladılar artık. Yahu siz böyle ulus devlet diye atıp tutarken, neyinize güveniyorsunuz Allah aşkına?"

"Allah'a!" diyorum; "en güçlü istihbarat örgütleri, CIA'lar MOSSAD'lar solda sıfır kalır Allah'ın yanında."

CENGİZ ÖZAKINCI

Nilgün Belgün'le

DÜET ve DÜELLO

Bir Kadın Bir Erkek

Otopsi Yayınları / 6. BASIM

Sözünü sakınmayan, yanılgılarını itiraf etmekten korkmayan, dobra bir kadın ve dobra bir erkek... İkisi de sonuna dek açık sözlü, sansürsüz ve inatçı. İkisi de başkalarının ne diyeceğini hiç umursamıyor... İlk aşklarını 70'li yılların büyülü ortamında başkalarıyla yaşayan Nilgün Belgün ve Cengiz Özakıncı, günümüzde giderek yok olan aşkı kurtarmak üzere, *'Aşk, yeniden'* dediler ve el ele verip aşkın, sevginin ve dostluğun kitabını yazdılar birlikte... Kendi ilk aşklarını, şiirlerini, şarkılarını, günümüz gençliğiyle paylaşırken, kimi kez birbirleriyle kıyasıya çatışarak *Kadın-Erkek Savaşı* na girmekten hiç çekinmeyen Belgün ve Ozakıncı, *Kadın-Erkek Dostluğu* nun en güzel örneklerini de verdiler bu kitapta... Ve bir şairin ruhu kitap boyunca adım adım izledi onları... Kimi kez Düet e kimi kez Düello ya dönüşen bu diyalogları okurken gözleriniz dolabilir evet... Belgün un *Farketmez Gençliği*, Özakıncı'nın *Duygusal İktidarsızlar* olarak adlandırdığı günümüz gençliği, bir türlü yakalayamadığı *Gerçek Aşkın Sırrı* nı çözebilir bu kitapta... Yitirilen Duygular'dan Yalan Sevgiler'e; kuşaklar arası *çet*'ten Sokak Kızı İrma'ya; aşk uğruna tahtını terk eden Kral Edward'tan, Marliyn Monroe ve Yves Montand'a; burçlar arası yıldız savaşları ndan sevdiklerini tokatlayan aşıklara; "Erkek niçin aldatır"dan "Dişi Entrikalar"a; "Zihinsel Aldatma"dan "Bedensel Aldatma"ya; "Geçici aşk"tan kalıcı sevgi ve kıskançlığa; "İlk günah"tan Cennet'teki ilk kavga'ya; cennet'ten kovulan ilk feminist Lilith'ten Adem ve Havva'ya; İlk ihanet'ten aynı kişiye ikinci kez aşık olmaya; aşk = eski bir yalan'dan; aşk = ahlak ve namus'a; paranın egemenliğinden *"biricik bedava utluluğumuz: Aşk"*a; her şey ama her şey masaya yatırıldı bu kitapta...

NUHUNGEMİSİ
KÜLTÜR VE SANAT ÜRÜNLERİ
YAYINCILIK REKLAMCILIK VE FİLM
SANAYİ TİCARET LİMİTED ŞİRKETİ
Fulya Mah. Aytekin Kotil Cad. No: 35-A
Sarmaşık Apt. K:2 D:7 Mecidiyeköy - Şişli
Tel: 0212 5196848 Faks: 0212 5196849
Mecidiyeköy Vergi Dairesi: 6320229272
Yayıncı Sertifika No: 11507

otopsi yayınları

Nuhungemisi Kültür ve Sanat Ürünleri Yayıncılık reklamcılık ve Film
Sanayi Ticaret Limited Şirketi'nin Kitap Yayın Markasıdır.

CENGİZ ÖZAKINCI

MÜNEVVER

arkadaş

"Bakın, söylüyorum: Tehlikeli olarak değerlendiriliyorsunuz." Vurguladığı sözcük irkiltiyor beni.

"Tehlikeli mi Tehlikede mi?" diyorum; "diliniz sürçmüş olmasın? İkisi çok ayrı şeyler."

"Aynı kapıya çıkar," diyor; "tehlikeli olan tehlikededir."

.....

Amerika'nın önayak olduğu Bakü-Tiflis-Ceyhan petrol boru hattı tam da ayrılıkçıların çizdiği Kürdistan haritasının sınırını oluşturacak biçimde geçiyor topraklarımızdan. İçimden; "Ama bu kadarı da olamaz! Olabilir mi?," derken telefonun sesiyle irkiliyorum... Çok büyük bir oyunun içinde yuvarlanıyor Türkiye..."

.....

"Ben şunu bilir şunu söylerim hep," diyor yüzüme bakmadan; "siyasi tavırlı yazarlar, şu ya da bu biçimde arkalarını bir güce dayarlar. Bugün devlet katında, ne ordu, ne hükümet, ne istihbarat sizinle aynı görüşte. Ne tavanda yandaşınız kaldı, ne tabanda! Dünyada bile sırtınızı dayayabileceğiz güç kalmıyor gitgide. 'Küresel Efendi' dediklerinız ulus devletlerin gırtlağına öyle bir çöktü ki, devletler, halklarını alıştıra alıştıra, kendi kendilerini tasfiye etmeye başladılar artık. Yahu siz böyle ulus devlet diye atıp tutarken, neyinize güveniyorsunuz Allah aşkına?"

"Allah'a!" diyorum; "en güçlü istihbarat örgütleri, CIA'lar MOSSAD'lar solda sıfır kalır Allah'ın yanında."

ISBN: 975841065-2

9 789758 410651

THG 0485523 PCP

kapak-kolaj: cengiz özakıncı / arkadaş
fotoğraflar: I- mark fisher / snowstorm
II - ulrike welsh / lowers in snow

otopsi